

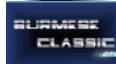

အင်းလျားစာအုပ်

မိုးမိုး (အင်းလျား)

အချစ်ဆိုသောအရာ

အပိုင်း ၁

အချစ်ဆိုသောအရာ

ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်း

၁၉၉၇၊ ဇူလိုင်

၁၀၀၀ အုပ်

မျက်နှာပိုးပန်းချီ မုတ်သုန်း ဒီဇိုင်း၊ ပေးညွှန်စေ၊ စာအုပ်ချုပ် ကိုဖြင့်၊
စာအုပ်စာတမ်း စာနယ်ဇင်း ကြိုတင်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်ပြုအမှတ် [၁၅၇/၉၇ (၄)]
စာအုပ်စာတမ်း မျက်နှာပိုး ကြိုတင်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်ပြုအမှတ် [၁၅၈/၉၇ (၄)]

မောင်စိုးဖြင့် (၀၁၁၀၀)၊ ခရမ်းရောင်စာစဉ်၊ အမှတ် ၂၇၊ စကားဝါလမ်း၊
သယံဇာတကျွန်း၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ထုတ်ဝေသည်။
ဒေါ်ခင်လှ (၀၁၅၇၈)၊ စာပေလောက ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊
ရန်ကင်းမြို့တွင် မျက်နှာပိုးနှင့် အတွင်းစာသားများ ပုံနှိပ်သည်။

“နိဿာသီချင်းသည်” အုပ်စုတွင်တော့ အောင်လောက်ရွပ်သူမရှိဟု ဆိုရမည်။ သီချင်းဆိုကြသူချင်းအတူတူ အများက စိတ်ဝင်စား ခဲ့သူချင်း အတူတူ၊ မိတ်ဆက်စာတွေ တစ်စုတစ်ထွေး ပိုင်ဆိုင်ထား ကြသည်ချင်းအတူတူ အောင်က သူများထက်ပို၍ ထူး၏။ ရှုပ်၏။ အောင်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ ပေါ်တတ်စမြဲ။ အားလုံးက ဝိုင်း၍ ဖြေရှင်းပေးကြရတတ်စမြဲ။ ပြီးတော့ အောင်နို့လို့ ဖြစ်လိုက်ပြီဟောဆိုလျှင်လည်း အသည်းအသန်။ အောင်သည် အစဉ်လို အုပ်စုထဲမှ ထူး၍ချွန်၍ ထွက်နေတတ်လေသည်။

အောင်တွင် မိန်းမလှဇာတ်ပုံလေးတွေများစွာ စုမိဆောင်းမိပြီး ဖြစ်နေပြီ။ အချင်းချင်းလည်း မိတ်ဆက်စာမက ရှည်းစားစာမကျ ဆွတ်ကြ ရိကြပြီးပြီ။ တစ်ဆင့်တိုးလိုက်ရုံဖြင့် ရည်းစားဘဝသို့ အလို့ အလျောက် ရောက်သွားနိုင်သည်သာ။ သို့ပါလျက် ကိုတင်ပေ၏။ အချစ်သူများထဲမှ ‘ချော’ဆိုသူ မိန်းကလေးကိုမှ အောင်က စိတ် ဝင်စား၍ နေလေသည်။

'ပိုင်း' တစ်ခါလွှင့်ပြီးတိုင်း၊ ကံကောင်းထောက်မရှု စာတ်ပြား တစ်ချပ်တလေးရပြီးတိုင်း မိတ်ဆွဲကံစာတွေ တစ်ပုံတစ်ထွေးရောက် လာတတ်သည်။ ချိုတေးသံတွင် လိပ်စာလေးတွေ၊ စာတ်ပုံလေးတွေ ပါလာပြီးလျှင် ပို၍ပင် များသေးသည်။

အောင်တို့အုပ်စုအားလုံး ကျက်စားရာ အလုံမှကိုကြည့်မောင် အိမ်လိပ်စာကို တညီတညွတ်တည်း အသုံးပြုထားသည်မို့လည်း စာပိုလှလင်သည် သူတို့ ဘုံရိပ်သာကို နေ့စဉ်လိုလို ဝင်သွားရတတ်၏။ ထိုအခါ သူ့စာငါစာ ရွေးရင်း လှကြရသည်။ သူ့စာငါစာ မရွေးဘဲလည်း လှဖတ်ကြသည်။ အောင်သည် ကိုတင့်ဝေနာမည်နှင့်လာသော စာများ ထဲမှ စာအိတ်ဝါဝါလေးကိုတွေ့လျှင် သူ့စာများကိုဘေးချကာ ဦးအောင် ဖောက်ဖတ်ပစ်တတ်လေသည်။ ကိုတင့်ဝေကလည်း ဤသည်ကို ကရုမထားနိုင်။ သူ့အတွက် ရွှေမြိုင်သူ မိုးမခ၏ စာလေးရောက်လာလျှင် လှလောက်၍နေချေပြီ။ မိုးမခ၏ စာကိုကိုင်ကာ ဂျိုးဂျိုးဂျွတ်ဂျွတ် မြည်အောင်ယိုင်နဲ့နေသောကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ဖုန်တက်နေသည့် မဟာ ဂီတပေါင်းချုပ် ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ခေါင်းအုံး၍ စိတ်ကူးယဉ်နေရ လျှင် သူ့အတွက် တစ်လောကလုံးကိုပင် မေ့၍နေလေပြီ။

အောင်သည် စာအိတ်ဝါဝါလေးကို ရွေးကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မလုံမလဲကြည့်ရင်း အိမ်ရှေ့ဝရန်တာသို့ ထွက်လာတတ်သည်။ ပြီးမှ တစ်လုံးတည်းသာရှိသော ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးသို့ ဦးအောင် ပြေး၍ ထိုင်ကာ စာကိုဖောက်လေသည်။

တေးရေးသူဆိုတာ ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်က အနုပညာ သမားပဲ။ ပရိသတ်ရှေ့မှာ လှလုံးထွက်ပြတတ်တဲ့ တေးဆိုသူ တွေထက် ကန့်လန့်ကာနောက်က တေးရေးသူကိုမှ ချောက ပိုစိတ်ဝင်စားတယ်။

ချော၏စာကို ဖတ်ပြီး နည်းနည်းတော့ အောင်သက်သက် ဖြစ်မိသေးသည်။ ကန့်လန့်ကာနောက်က တေးရေးသူကိုမှ သူက ပိုစိတ်ဝင်စားသတဲ့။ တကယ်တော့ အောင်သည် အဆိုတော်တစ်ဦး ဣသာဖြစ်၏။ သီချင်းရေးဖို့နေနေသာသာ လေးလုံးစပ်ကဗျာကိုပင် အချိုးကျအောင် ဖွဲ့တတ်သူမဟုတ်။ ချောဆိုသည့် မိန်းကလေးတွေ အရေးအသားညက်သူကိုမှ ပညာရှိထင်ဟန်တူသည်။ စာလုံးလေးက ရေးသီတတ်သူကိုမှ အနုပညာသမားအစစ်ဟု သတ်မှတ်လိုဟန်ရှိ၏။ ထိုစာလုံးတွေကို မြူးကြွတောက်ပလာအောင် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာ အောင် အသည်းခိုက်မည့် ခံစားမှုလေးတွေ ပေးစွမ်းနိုင်အောင်၊ ရင်ထဲမှ စေတနာ နှလုံးသားမှ ခံစားမှုဖြင့် သီဆိုဟစ်ကြွေးရသော အောင်တို့လို အဆိုတော်တွေကိုတော့ အထင်မှကြီးပါလေစ။ အနုပညာ ဝီမေပါတဲ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ရသမြောက်လာအောင် ဖန်တီးဟစ်ကြွေး ၍ မရပါဆိုတာ ချောကို ပြောပြချင်သည်။

သို့သော် ခက်သား။ ချောသည် သူ့ပရိသတ်မဟုတ်။ ကိုတင့် ဆ၏ ပရိသတ်သာတည်း။ 'နဲ့သာသီချင်းသည်' ၏ ပဉ္စမမြောက် ဇာတ်ပြားတစ်ချပ်ဖြစ်သော 'အင်းလျားချစ်သူ' ကို မြန်မာ့အသံ သောတရှင်လိုရာမှ အခါခါ ကြားရပြီးသည့်နောက်၌ နဲ့သာသီချင်း သည်သို့ မိတ်ဆက်စာတွေ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် တော့ ညည်းညူသံလေးနှင့် အေးအေးနွဲ့နွဲ့ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်သီဆိုခဲ့သော အောင်ကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြုသည့် စာများသာဖြစ်လေသည်။ ထိုအထဲတွင်မှ ထူးခြားသည်က ချော။ များသောအားဖြင့်တော့ မိန်းမလှလေးတွေက အောင်ကို ဦးစွာမိတ်ဖွဲ့လာကြသည်။ ပြီးတော့မှ ကိုတင့်ဝေ အကြောင်း ထို ရေးသားချီးကျူးသည်။ တစ်ဆင့် မိတ်ဖွဲ့သည်။ ချောကတော့ သည်သို့မဟုတ်။ အောင်ကိုတော့ ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိသည်ဟုပင် ထင်ဟန်မဟုတ်။ ကိုတင့်ဝေ မှ ကိုတင့်ဝေ တစ်ဝေတည်း ခဝလေ၏။

စကားလုံးတိုင်းဟာ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ခိုင်ခိုင်မာမာနဲ့ မြူးကြွနေတာပဲ။ အပိုအလို မရှိဘူး။ ရင်ထဲကို တစ်လုံးချင်း တစ်ခွန်းချင်း စူးစူးရှရှထိုးဖောက်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။ 'အင်းလျား ချစ်သူ' ဟာ အင်းလျားနဲ့မကင်းနိုင်သူတိုင်းအတွက် မရိုးနိုင်တဲ့ တေးတစ်ပုဒ်ပါပဲကွယ်။

ချောက အင်းလျားချစ်သူကို ထိုမျှ အမွန်းတင်လေသည်။ အင်းလျားချစ်သူနှင့် ပတ်သက်လျှင် အောင့်တော့ ခြွင်းချန်ထားခဲ့ဖို့ လုံးဝမသင့်ဟု အောင် ယူဆသည်။ သို့သော် ချောသည် အောင့်အကြောင်းကို မလွဲသာလွန်းသည့် အခါမှသာ တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ ထည့်၍ ရေး၏။

အဆိုကလည်း ကောင်းပါတယ်။ ခံစားမှုအပြည့်နဲ့ ထိထိမိမိ ဆိုသွားနိုင်တယ်။

လုံချည်အဆင်လေးက သိပ်လှတာပဲ။ အသားလေးကလည်း မဆိုးပါဘူးဟူသော ချီးကျူးပုံမျိုးသာတည်း။ အောင့်အကြောင်းကို ထို့ထက်ပို၍ ထည့်မရေးတတ်။ သည့်အတွက် အောင့်မှာ နာသာခံခက် ဖြစ်မိရသည်။ မိန်းမဆန်သည်ဟု ဆိုချင်က ဆိုစေတော့။ ကိုတင့်ဝေ ကိုလည်း နည်းနည်းတော့ မနာလိုဖြစ်လိုက်သေးသည်။ ကိုတင့်ဝေကမူ ချောကို အောင်စိတ်ဝင်စားနေမှန်း သိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ချော၏ စာမှန်သမျှကို အောင် ဖောက်လိုဖောက်၊ ဖတ်လိုဖတ်၊ သဘောကျ ခွင့်ပြုထား၏။ တစ်လက်မပတ်လည်ထက် မပိုအောင် ညှပ်ပြီးထည့်ပေး လိုက်သော ချော၏ ဓာတ်ပုံလေးကိုလည်း အောင့်ကို အပိုင်ပေးထား လိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံလေးထဲမှ ချောသည် လှသည်ဆိုရုံလေးမျှ ပြီးမနေဘဲ အားပါးတရ ရယ်မော၍ နေလေသည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို မှီ၍ ရပ်နေဟန်ရှိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးရိုက်ထားသည့်ပုံကို မျက်နှာလေးတွင်

ထွက်၍ ညှပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာသည် သေး၍ ဝါးနေသည်။ သွက်သွက်လက်လက် ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောတတ် ဆိုတတ်မည့်ဟန်သည် ပေါ်လွင်၍နေလေသည်။ ဓာတ်ပုံနောက်တွင် ညည်ညည်စာကိုမျှ ရေးမထား။

'ပြဿနာကတော့ ပေါ်ပြီဟေ့'

ကိုတင့်ဝေဆီမှ အသံထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ စာခေါက်ကို ကိုကြည်မောင်က လှမ်းယူလိုက်၏။ ဘဲဆေးလိပ်ကို နှာရင်း နဖူးကြော၍ အောင် ဖတ်လေသည်။ အောင်သည် ချော၏ ဓာတ်ပုံလေးကို ဒိုင်ယာရီထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး ချောဆီမှ စာကို ကိုတင့်ဝေဆီ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ကိုတင့်ဝေက စာကို မဖတ်သေးဘဲ အဝှေ့ပေါ် လှမ်းတင်လိုက်သည်။ သူ့အတွက် သည့်ထက်အရေးကြီး သော ပြဿနာတစ်ခု ရှိနေပြီ မဟုတ်လား။

'ဒီအတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျားလိုက်သွားမှ ဖြစ်မှာပေါ့'

ကိုကြည်မောင်က စာကို ပြန်ခေါက်ကာ အောင့်ဆီသို့ လက် အောက်ခံသည်။ အောင်က ဝတ္တရားကျဖတ်ရန် လှမ်းယူလိုက်ရသည်။ အောင်တော့ မပါလှ။

မိုးမခ၏လက်ရေးများသည် ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ ယိမ်းထိုး နှစ်စွန်းနေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ စာကို အသော့နှင့်၍ ရေးလိုက် တာပဲဟန်တူသည်။

အလျင်တစ်ပတ်က မောင်မောင်တို့ မြိုင်ကို ရောက်လာတာ လည်း အိမ်ကသိသွားပြီ မောင်မောင်၊ မိုးမခကို ပိုပြီးချုပ်ချယ် ထားကြတယ်။ သူ့ဟဲ့ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ တိုင်ပင်နေကြတယ်လို့ စိတ်ထဲက အလိုလိုထင်နေတယ်။ သည့်တော့ မောင်မောင် ပြောသလို မတ်လဆန်းထိ စောင့်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးလင်တယ်။

မိုးမခကို လောကဇရုံမှာ ကြာကြာမထားပါနဲ့တော့ မောင်မောင် ရယ်။

အရေးကြီးသည့်အစိတ်အပိုင်းသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ အစက တွက်ထားသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် မတ်လဆန်းတွင် ကိုတင့်ဝေ၏ သူတေးနှင့် သူ့အကြောင်း စာအုပ်ထွက်မည်။ ထိုအခါ ကိုတင့်ဝေအတွက် ထိုက်သင့်သောစာမူခကို ရမည်။ ရအောင်လည်း အောင်က ကြိုးစားပေးမည်။ ပြီးတော့မှ မော်လမြိုင်သို့လိုက်သွားကာ မိုးမခကို ခေါ်ခဲ့မည်။ မခေါ်၍လည်း မဖြစ်တော့။ မိုးမခနှင့် ကိုတင့်ဝေတို့ စာအဆက်အသွယ်ရှိပုံကို အိမ်က သိသွားခဲ့ပြီ။ ပစ္စည်းအသင့်အတင့်နှင့် စည်းစနစ်ကျသော အဒေါ်အပျိုကြီးတို့ အောက်တွင် ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ နေလာခဲ့ရသော မိုးမခတစ်ယောက် ဘာမဟုတ်သည့် ဘဝအာမခံချက်မရှိသော သီချင်းရေးဆရာတစ် ယောက်နှင့် ကြိုက်ရပါမို့လားဟူ၍ အိမ်က ဒေါသပုန်ထလေပြီ။ အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ကျရောက်နေသော မိုးမခကို သွားရောက်ခေါ်ယူဖို့ ကိုတင့်ဝေမှာ တာဝန်ရှိလာပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း အောင်တို့အုပ်စု မော်လမြိုင်သို့ ဒုတိယအခေါက် သွားရောက်ရန် ပြင်ဆင်ကြရ လေသည်။

‘ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ တို့ဝိုင်းလွှင့်မယ့်ရက်အမိ ပြန်လာချင်မှ ပြန်လာနိုင်မယ်’

ကိုတင့်ဝေသည် နောက်ဆံတင်းနေဟန်ရှိလေသည်။ အောင်တို့ အုပ်စုသည် နဲ့သာသီချင်းသည်၏ သီချင်းသစ်များ မြန်မာ့အသံမှ ထုတ်လွှင့်သည့်ရက်တိုင်း လူစုံတက်စုံ ဝိုင်းဖွဲ့တတ်ကြသည်။ သူတို့ ဘုံရိပ်သာတွင် ရေဒီယိုမရှိ၍ လမ်းထိပ်မှ ကွင်းကျောင်း လက်ဖက်ရည် ဆိုင်သို့ ညနေစောစောသွားကာ ရေဒီယိုနှင့်အနီးဆုံးစားပွဲကို အပိုင်စီး ထားတတ်ကြသည်။ တစ်မတ်တန်လက်ဖက်ရည်ကို နှစ်ယောက်

တစ်ခွက်နှုန်းကျမှာက ရေခဲခဲကြမ်း တစ်အိုးပြီးတစ်အိုးကုန်အောင် သောက်ရင်း သီချင်းလာချိန်အထိ စကားဝိုင်းဖွဲ့နေတတ်ကြသည်။

ဆိုင်းရှင်သည် သူတို့ကို အစဉ် ခွင့်လွှတ်ထားရတတ်လေသည်။

‘ဒီအပတ် “နေ့ဦးပန်းချီ” ကလဲ ဓာတ်ပြားရမှာ သေချာ သလောက်ပဲကွာ၊ တို့တော့ ဟိုမှာ မိန်းမိုးဖို့ လုံးပန်းနေရတာနဲ့ နာမူ ထောင်နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်၊ “သူတေးနဲ့ သူ့အကြောင်း” ကလဲ ဖောင်ပိတ်ခါနီးပြီ၊ သက်အောင် မင်းမလိုက်ခဲ့နဲ့၊ ဘို့ပြန်လာရင် နေဖို့ထိုင်ဖို့လဲ စီစဉ်ထားရအောင် နေရစ်ပေတော့’ သို့ဖြင့် အောင်သည် မော်လမြိုင်ခရီးစဉ်တွင် မပါဘဲ ရန်ကုန် တွင် စောင့်နေရစ်ရန် တာဝန်ကျလေသည်။ ကိုတင့်ဝေ၊ ကိုကြည် အောင်နှင့် ကိုမြင့်မိုးတို့ကား မိန်းမမိုးရေးအစီအစဉ်ဖြင့် မော်လမြိုင်သို့ ချီတက်ကြရသည်။ ‘နဲ့သာရိပ်မြိုင်’ တွင် အောင်တစ်ယောက်တည်း သွန်ရစ်လေ၏။

သွားခါနီးတွင် ကိုတင့်ဝေက ရုတ်တရက် သတိရဟန်ဖြင့် ဆိုသည်။

‘ဪ မေ့နေလိုက်တာကွာ၊ အရင်တစ်ပတ် ဝိုင်းလွှင့်တုန်းက နားမထောင်လိုက်ရလို့ဆိုပြီး ချောက စိတ်ဆိုးနေတယ်၊ ခုမှ စာရေးလို့လဲ မှီမှာမဟုတ်ဘူး၊ သက်အောင် မင်း သွားပြောလိုက်ပါ သွား၊ ရတနာ၊ အခန်း ကိုးဆယ့်တစ်၊ သီလား၊ ဆက်ဆက် သွားလိုက် ပါ။’

အောင့်ရင်သည် ရုတ်တရက် လှုပ်ခတ်သွားမိလေသည်။

+ + +

ပူလိုက်မိလေသည်။ သည်ည ၈ နာရီ ၁၅ မှာ 'ဝိုင်း' လာမည်ဆိုတော့
သည်နေ့ မလာလျှင် မဖြစ်တော့။

'နိုင်တီဝမ်းက မမြဲထွေးပါ'

ဧည့်သည် ခေါ်ပေးသူကို ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်မိသည်။
ချောဟု ခေါ်မိမည်ပြုပြီးမှ ရုတ်တရက် သတိရကာ အမည်ရင်းကို
ပြောလိုက်ရသည်။ စာရေးမိတ်ဖွဲ့လာသည့် ကောင်မလေးများသည်
များသောအားဖြင့် အမည်ရင်းနှင့် မရေးတတ်။ သူတို့အမည်ကို
သူတို့ စိတ်ကြိုက် အလှဆုံး ရွေးကာပေးတတ်ကြသည်။ ချောသည်
ချောလားမချောလား ယခုမှပင် သိရတော့မည်။ အောင့်ရင်သည်
သေမသာ ခုန်လာသည်။

ဖိနပ်ရှပ်တိုက်သံ ခပ်သွက်သွက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ညိုညို
အုတ်တုတ် ကောင်မလေးတစ်ယောက် အောင့်နားသို့ ရောက်လာ
သည်။ အောင်က မော့မကြည့်မိ။ မှတ်စုစာအုပ်တွင်းမှ ချောအတွက်
ချောလာသော သီချင်းစာသားများကို ထုတ်ဖတ်နေမိသည်။

'ဘယ်မှာလဲ မျိုးမြင့်လေးရဲ့၊ ဧည့်သည်လာတယ်ဆို'

အောင်သည် လန်ဖျပ်ကာ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကုလားထိုင်
မှလည်း ကမန်းကတန်း ထ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရ၏။ မျိုးမြင့်လေး
ဆိုသူကိုလည်း လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဧည့်သည်ခေါ်ပေးသည့် ကုလား
ဆေးပါလား။ ကုလားလေးက ပြုံးကာ အောင့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ
သည်။ အမျိုးသမီးက ဪ ဟု ရေရွတ်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

'ကိုတင့်ဝေက လွတ်လိုက်လို့ပါ'

အောင်က သူ့မျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်၏။

'ဪ ထိုင်ပါဦး ထိုင်ပါဦး၊ ကျွန်မက ဒီအချိန်ကျမှ
ဧည့်သည်လာတယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူများလဲလို့'

အင်းလျားလမ်းသည် ဆိတ်ငြိမ်၍ နေလေသည်။ ဖူးစ ကျော်တို့၏
ရန်သည် သတိထားမိရုံလေး သင်းပျံ့၍နေသည်။ လှေလှော်သင်းဘက်မှ
တိုင်မင်ညီအောင် အော်ပေးသည့် အသံများကို တစ်ချက်တစ်ချက်
ကြားနေရသည်။ အင်းလျားမှ စာကျက်ပြီး ပြန်လာဟန်တူသော
ကျောင်းသူတစ်စု ထွက်လာကြသည်။ ဆံပင်ကို ဖားလျားချကာ
ရေခဲခြစ်ကို ကလေးများသဖွယ်ကိုင်၍ စားလာကြသည်။ တစ်ယောက်
နှင့် တစ်ယောက် တွန်းထိုးရင်း တခစ်ခစ်ရယ်မောကာ အင်းလျား
ဆောင်ဘက်သို့ဆက်လျှောက်သွားကြသည်။ အောင်သည် သက်ပြင်းကို
ရွိုက်ကာ ရတနာရှေ့တွင် ခပ်ကြောင်ကြောင် ရပ်လိုက်မိ၏။ တစ်စုံ
တစ်ခုကို ကြောက်ရွံ့အားငယ်နေသည်သို့ ခံစားနေရလေသည်။

ဆင်ဝင်အောက်တွင် လူရှင်းလျက်ရှိလေပြီ။ အောင်က နာရီကို
ကြည့်မိ၏။ ၆ နာရီမတိုးသေး။ ဧည့်သည်ချိန် မကုန်တတ်သေး။
စကားတွေအကြာကြီး ပြောနေရဦးမည်ဟု တစ်ဖက်သတ်တွေးကာ
ဧည့်ချိန်ကုန်ခါနီးမှ လာခဲ့မိသည်။ တွေ့ခွင့်မှ ရှိပါတော့မလားဟု

ချောသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကိုဆွဲကာ အောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်လိုက်လေသည်။

‘ကိုတင့်ဝေ မော်လမြိုင်သွားတယ်၊ ဒီည ‘ဝိုင်း’ လာမယ်လေ၊ အဲဒါပြောခိုင်းလို့၊ ဒီမှာသီချင်းတွေလဲ ရေးလာတယ်’

အောင်က စာရွက်ပြာပြာများကို ချောလက်ထဲသို့ လှမ်းထည့် လိုက်သည်။

‘ဟုတ်လား’

ချောက စာရွက်များကိုယူကာ ဟိုမှသည်မှ လှန်ကြည့်လိုက်၏။ အောင်သည် အခွင့်အရေးယူကာ ချောမျက်နှာကို ခိုးကြည့်လိုက် သည်။ ညိုစိမ့်ချောမွတ်သောအသားပေါ်တွင် မိတ်ကပ်တင်ထားလေ သည်။ စာကို ငုံ့ကြည့်နေသော မျက်လုံးများသည် လှပမည်မှာ သေချာသလောက် ဖြစ်၏။ နှာတံသည် အရင်းတွင်ချိုင့်ကာ အဖျား သည် လှလှပပ သွယ်ဆင်းသွား၏။ နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးက သပ်သပ် ရပ်ရပ်ရှိကာ မျက်နှာနှင့် အချိုးကျ၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခုလို လာပြောတာ၊ သူ မော်လမြိုင် သွားတာ ကိစ္စနဲ့လား’

ချောက မျက်နှာကို မော်ကာ ပြောလိုက်သည်။ အောင်မျက်နှာ ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စူးစူးရှရှ ကြည့်ကာ စကားကို ပြော၏။ ချော၏ မျက်လုံးများသည် အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေသည်ဟု ထင်ရ သည်။ ကျောင်းသူတစ်ယောက်အနေဖြင့် မိတ်ကပ် သည်မျှခြယ် ထားသည်ကိုတော့ အောင်စိတ်က မနစ်မြို့သလိုဖြစ်လိုက်မိသည်။

‘သူ မိုးမခကို သွားခေါ်တာ’

‘ဟုတ်လား’

ချောနှင့် ကိုတင့်ဝေတို့၏ အပြန်အလှန် ပေးစာအားလုံးကို ဖတ်ဖူးသည်မို့ အောင်က အကြောင်းစုံကို သိနေသည်။ မိုးမခကို

ချောလည်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် အောင်က လိုရင်းကို ပြောလိုက်မိ သည်။

‘ဒီလိုဆို သူတို့ လက်ထပ်ဖြစ်ပြီပေါ့နော်’

စကားမရှိ စကားရှာနေရ၍ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားကြ လေသည်။ မိန်းကလေးသုံးလေးယောက် အနားမှ ဖြတ်သွားကြသည်။

‘ဒီည ဟောလ်မှာ ဒင်နာရီတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်’

ချောက သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသော အောင်ကို ဓလုံမလုံဖြင့် ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။ ပါးပြင်ပေါ်သို့လည်း လက် တစ်ဘက်ကိုတင်၍ ပွတ်လိုက်သည်။ ပန်းနုရောင် လက်သည်းရှည် ရှည်လေးများ လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

ဒါကြောင့်ကိုးဟု အောင်စိတ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ အဆောင် ညစာစားပွဲအတွက် အစွမ်းကုန် ခြယ်သနေကြဟန်တူလေသည်။ အောင်သည် ချော၏ မျက်နှာပေါ်မှ မိတ်ကပ်များကို ဖယ်ရှား၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ချောပေသားပဲ။

‘ဒီလိုဆို သီချင်းနားမထောင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့’

‘ရပါတယ်၊ ရှစ်နာရီထိုးတော့ ခဏလေးထွက်လာပြီး အခန်းထဲ မှာ ပြန်နားထောင်မယ်’

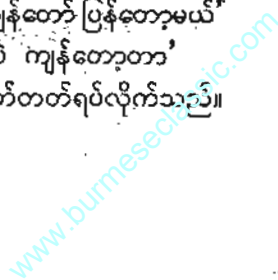
ချောက ပြုံး၍ ပြောလိုက်လေသည်။ အောင်က အလိုက်သိစွာ နေရာမှ ထရ၏။

‘ပြင်ဖို့ဆင်ဖို့ အချိန်မရဘဲ နေမယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ လုံချည်မီးပူတိုက်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တာ’ ပွင့်လင်းသောအပြုံးဖြင့် ချောကပါ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

အောင်က ပြုံး၍ နေရာမှခွာသည်။

‘နာမည်လဲ မပြောဘူး’

ချောသည် အောင့် ကျောဘက်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်ပင် ရှိသေးသည်။

‘သက်အောင်ပါခင်ဗျာ’

‘အိုး’

ချော၏ နှုတ်မှ အာမေဇိုတ်သံ မဆုံးမီ နေရာမှခွာခဲ့လေ၏။ ဧည့်နှင့်ခေါင်းလောင်း ထိုးပေပြီ။

+ + +

ပုံနှိပ်စက်မှ တန်းကျိုးမြည်သံသည် ထပ်ခိုးထက်သို့ တက်၍ ခေါင်းတွင်း နားထင်တွင်း ရောက်အောင် လာဆောင့်နေလေသည်။ ဖောင်ပရစ် ထုတ်ထားသည့် စက္ကူချပ်ကို အချိုးကျအောင် ခေါက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆတ်နေသော စာမျက်နှာများကို ကြေးပြားဖြင့် ထိုး၍ ဖြတ်လိုက်၏။ အချို့နေရာများသည် မညီမညာ စုတ်ပြတ်၍ သွားကြသည်။ ဖောင်တိန်ကိုထုတ်ကာ စာလုံးအမှားကိုရှာ၏။ ရေစိုနေသော စာမျက်နှာများပေါ်တွင် မင်က ပြန်သွားသည်။ ဤသည်မှာ အမြဲဖြစ်နေကျ။ ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်းကို စားပွဲပေါ် ရှိလိုရှိငြားမျက်လုံးဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ မတွေ့။ ထပ်ခိုးဝရန်တာမှရပ်ကာ အောက်ကို လှမ်းတောင်းမည်ပြု၏။ အောက်ထပ်မှ တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

‘ကိုသက်အောင်တဲ့ ဟေ့’

ဘောလ်ပင်ကို မတောင်းဖြစ်တော့။ အောက်ရောက်မှ တစ်ခါ တည်းယူမည်ဟု စိတ်ကူးကာ ဆင်းလာခဲ့သည်။

‘သက်အောင်ပါ ခင်ဗျာ’

‘ဪ ဟော် ချောပါ’

ချော ဆိုပါလား။ အောင့်ရင်သည် ဒိတ်ကနဲ ခုန်သွားလေသည်။

‘ပြောပါ၊ ချော၊ ကိုတင့်ဝေတော့ ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ ရက်ကြာလို့ ကျွန်တော်တောင် စိတ်ပူနေတယ်ဗျာ’

စကားကြော နည်းနည်းရှည်သွားလေသည်။

‘ကိုတင့်ဝေမရောက်သေးဘူးဆိုတာ သိပါတယ်၊ ကျွန်မဆီကို စာရောက်တယ်လေ’

‘ဟုတ်လား၊ မသိဘူးဗျာ’

အရှိန်အနည်းငယ်ပျက်သွားလေ၏။

‘ဟိုလေ ဟိုနေ့ညက သီချင်းတွေ နားထောင်တယ်၊ အဲဒါ ပြောမလို့’

‘ဪ စာသားတွေ သိပ်ကောင်းတာပဲလား’

ခနဲသံများ ပါသွားသည်လားမသိ။

‘စာသားတွေ ကောင်းတာတော့ နားမထောင်ခင်ကတည်းက သိသားပဲ၊ သီချင်းစာ ဖတ်ကြည့်တာကိုး၊ သီချင်းနားထောင်လိုက်

တော့မှ စာသားတွေက ပိုကောင်းလာတာ’

‘ဪ’

‘နေဦးပန်းချီတော့ ဓာတ်ပြားရမှပဲ ထင်တယ်’

‘ရတယ်တဲ့’

‘ဟုတ်လား၊ ကျွန်မထင်တဲ့အတိုင်းပဲပေါ့၊ တကယ်နားထောင်လို့ ကောင်းတယ်’

‘ရေးတဲ့လူက တော်တာကို’

ရယ်သံသဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသည်။

‘ကျွန်မက ကိုသက်အောင်ဆီ ဖုန်းဆက်နေတာပါ’

'သြော် ဘယ်ကဆက်တာလဲ၊ အဆောင်ကလား'

'အဆောင်ကဆက်တာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ စတုရန်းပေတကာက ဆက်တာ၊ ကျောင်းသားရိပ်သာလေ၊ တစ်မတ်ပေးရတယ်ရှင်၊ ပိုက်ဆံ တစ်မတ်ထည့်လိုက်ရင် တံခါးလေးပွင့်သွားရော၊ ဆက်ပြီးရင် အဖုံးကို ပြန်ပိတ်ပါလို့ စာရေးထားတယ်'

သည်တစ်ခါတော့ အောင်က ရယ်လိုက်မိသည်။ ချော၏ အသံသည် စုစုဆောင့်ဆောင့်လေး ဖြစ်နေသည်။

'နောက်မှာ ဆက်ချင်လို့ စောင့်နေတဲ့သူတွေ မရှိဘူးလား'
'ရှိတာပေါ့၊ အများကြီးပဲ၊ ကဲ ဒါပဲ၊ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်'
'နေပါဦး'

ကျောက်ကန် မြည်သံကြားလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲတွင် ဟာသွားမိ လေသည်။ နောင်တတရားဖြင့် ဖုန်းကိုကိုင်ကာ ဖုလေးကို နှိပ်လိုက် သည်။ ပြီးမှ သတိရ၏။ ပြန်ဆက်လို့မှ မရသည်ပဲ။ သွားပြီ သွားပြီ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်ရင်း တယ်လီဖုန်းကို ငေး၍ ကြည့်မိ၏။ ပြန်များဆက်လေမည်လား။

ထပ်နိုးပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ရသည်။ ဘောလ်ပင်ယူရန် သတိ မရ။ အပေါ်ရောက်မှ လှမ်းတောင်းလိုက်သည်။ စာလုံးအမှားများကို မမြင်တော့။ စက်သံတဂျုံးဂျုံးကြားမှ တယ်လီဖုန်းဆီ နားစွင့်မိသေး ၏။ ဘာသံမျှ မကြားရ။

ထိုညက မကြုံစဖူး တေးဆိုသူတစ်ယောက်က ပရိသတ်တစ်ဦး ဆီကို ပထမဆုံး မိတ်ဆက်စာ ရေးမိလေသည်။

အောင်မို့လို့ ဖြစ်လိုက်လျှင် ထူးထူးခြားခြား။

+ + +

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လူရှင်း၍နေပေပြီ။ အောင်တို့အုပ်စုကား စကားကောင်း၍ နေကြဆဲ။ ရေဒီယိုမှ အင်္ဂလိပ်ပိုင်း အစီအစဉ်မင် လာ၍နေပေပြီ။ ကိုကြည်မောင်နှင့် ကိုမြင့်မိုးတို့က ဖော်လမြိုင်မှ သူတို့၏ စွန့်စားခန်းများကို ဖောက်သည်ချ၍ နေကြသည်။ ပြီးတော့ မိတ်ဆက်စာဖြင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသော ရွှေမြိုင်သူလေးများနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည့်အကြောင်း၊ မစားရဝခမန်း ပြော၍မဆုံးတော့။ အောင် တမူ ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်ချက်သားကောင်း၍ နေလေသည်။

'ဘယ်လိုလဲကွ မိုးအောင်ရ ငိုငိုလှချည်လား၊ ပြောစမ်းပါဦး ခင်းအခြေအနေကကော ဘယ်လိုလဲ'

'ဒီလိုပါပဲကွာ'

အောင်က ဆေးပေါ့လိပ် အစီခံပိုင်းကို လက်သည်းဖြင့် ကုတ် ခြစ်ရင်း ခပ်ဝါးဝါးလေး ဖြေလိုက်သည်။ ကိုကြည်မောင် ဘာကို စည်ရွယ်ပြီးမေးသည်ကို အောင် သိ၏။ သို့သော် သူ မေးခွန်းကို အောင် စိတ်မဝင်စား၊ ထို့ကြောင့် လိုရာဆွဲ၍ ဖြေလိုက်သည်။

'ဒီလိုနေလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ မင်းဟာ တစ်ခုခုတော့ ဖြတ်ပြတ်သားသား လုပ်မှပေါ့'

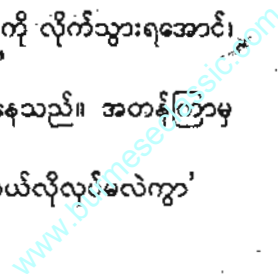
'ဟုတ်တယ် သက်အောင်၊ တို့လဲ ကိုတင့်ဝေကိစ္စ ခိုင်းပြင်းနေရ တာနဲ့ မင်းကိစ္စကို မေ့သွားတယ်၊ မင်း နောက်ဆုံးစာထည့်လိုက် ပြီးတဲ့နောက် ဘာထူးသေးလဲ'

'ဘာမှ မထူးဘူး'

'ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ တို့ ကျောင်းကို လိုက်သွားရအောင်၊ ထိုကျွန်ုပ် မင်း တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် မေးကွာ'

အောင်သည် ခပ်တွေ့တွေ့ စဉ်းစားနေသည်။ အတန်ကြာမှ သတိပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်လိုက်သည်။

'အရင်တစ်ခါလို အတွေ့မခံရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲကွာ'

'ဟာ မတွေ့တွေ့အောင် လုပ်ရမှာပေါ့၊ ဒီကိစ္စ ပြတ်ပြတ် သားသား သိရရင် တော်ပြီလို့ပြောပေါ့'

လက်ဖက်ရည်ဖိုးနှင့် ဆေးလိပ်ဖိုး တစ်ကျပ်ခွဲကို ကိုမြင့်မိုးက ထုတ်၍ ရှင်းလိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင်သည် သူတို့ဆိုင်ပြင်ရောက်သွား သည်နှင့် ဆိုင်သိမ်းရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ အပြင်ထွက်လာကြပြီးမှ ကိုမြင့်မိုးက စားပွဲပေါ်တွင် မေ့ကျန်ခဲ့သော ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ပြန်ယူသည်။ ထိုစာအုပ်ထဲတွင် အဆုံးမသတ်သော ကဗျာတို ကဗျာစ တွေ ရှိနေလေသည်။

နက်ဖြန် ကိုးနာရီခွဲ ဦးချစ်ဆိုင်နော်

သူတို့ လူစုခွဲရန်ပြင်ကြသည်။ ကိုမြင့်မိုးနှင့် ကိုကြည်မောင်က အလုံတွင်ပင် နေရစ်သည်။ အောင့်ကို ကားမှတ်တိုင်အထိတော့ လိုက်ပို့သည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် အောင်တစ်ယောက် အတွေးဖြင့် ငေးရင်း လိုက်ပါလာလေသည်။

ယခုတော့ မမြေအေးအကြောင်းကို အောင် ပြန်တွေးရချေ ပြီ။ မမြေအေးအကြောင်းတွေးလျှင် အောင် အမြဲ ရင်နှစ်မီးရသည်။ မမြေအေးသည် အောင့်ချစ်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ထက်ရှင်းအောင် ပြောရ လျှင် အောင့်ရည်းစား ဖြစ်၏။ အောင်သည် ချစ်သူမတွေ့ခင်ကပင် ရည်းစားထားချင်နေသူ ဖြစ်လေသည်။

အောင်တို့ နံ့သာအုပ်စုသည် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထီးကျန်ပါတီ ဟုကင်ပွန်းတပ်ထားသည်။ အထီးကျန်ဟူသည်မှာ တကယ် အထီးကျန် ကြသည်ချည်းတော့ မဟုတ်။ မိန်းမ မရသေးသူများ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် မိန်းမ ယူနိုင်လောက်အောင် အင်အားမရှိသေးသူများသာ ဖြစ်လေ သည်။ သို့သော်ရည်းစားကမူတစ်ယောက်လျှင် အနည်းဆုံး နှစ်ယောက် သုံးယောက်ခန့်တော့ ရှိဖူးကြသည်သာ။ ထိုအထဲတွင် အောင်က

ဗူးထူးခြားခြား ရည်းစားမရှိသေးသော လူလွတ် ဖြစ်၍ နေသည်။ ဤသည်ကို သူငယ်ချင်းများက မကျေနပ်ကြ။ အထူးသဖြင့် သူ့ ထိုထံသူ ရည်းစားမရှိသေးသူဟူ၍ အခွင့်အရေးယူကာ နံ့သာနှင့် ရင်းနှီးလာသမျှ ကောင်မလေးတွေကို မထိတထိ ရိုနေတတ်ခြင်းကို ခံစားရရုံနှင့် အဖြစ်ဆုံးတည်း။ သို့ဖြင့် သူတို့က အောင့်ကို ရည်းစား ချာပေးရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

ပထမဦးစွာ အောင်နှင့်သင့်တော်မည့် မိန်းကလေးကို သူတို့ ချဉ်းစားကြသည်။ အသက်လည်းငယ်ရမည်။ ရုပ်လည်းလှရမည်။ ယောလည်း အသင့်အတင့်တတ်ရမည်။ ပစ္စည်းမရှိချင် နေပေစေ။ အနုပညာကို မြတ်နိုးတတ်လျှင် တော်ပြီ။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တစ်အုပ်စုလုံးက ကိုသိန်းဦးကို လက်ညှိုးထိုးကာ 'ခင်ဗျားနှုမရှိသားပဲ' ဆို သံပြိုင်ဆိုကြလေသည်။ ကိုသိန်းဦးသည် နံ့သာသိချင်းသည်၏ ဦးဆောင်ဆောင် ဖြစ်လေသည်။ ကိုသိန်းဦးက စမ်းချောင်း လေ့နပ်လမ်း တွင် နေသည်။ ဦးလေးဖြစ်သူထံတွင် မှီခိုရင်း လုပ်သားကောလိပ် ထိပ်နေသူဖြစ်သည်။ အကြောင်းကိစ္စရှိတိုင်း အောင်တို့အုပ်စုသည် ကိုသိန်းဦးဆီ ဝင်ထွက်သွားလာရတတ်သည်။ ကိုသိန်းဦးတွင် နှမ တစ်ယောက်တစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ ချောကြောင်းလှကြောင်းကို အောင်တို့ အလုံး တစ်စွန်းတစ်စ ကြားရသိရ၏။ သို့သော် လူကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူး။ အောင်တို့သွားလျှင် အိမ်ထဲမှ တစ်ခါမျှ ထွက်မလာတတ် သေး။ သို့သော် သူကမူ အောင်တို့အားလုံးကို အမည်နှင့်တကွ မြင်ဖူး သိနေပြီဟုဆိုသည်။ အောင်တို့လာလျှင် အိမ်ထဲမှ ချောင်း၍ ထွက်တတ်သည်တုံ။ ပြန်သွားလျှင် ဟိုအသားညိုညိုလူက ဘယ်သူ့ အရပ်ပုပုက ကိုကြည်မောင်လား၊ ခေါင်းတုံးဆံတောက်နဲ့လူက ကိုမြင့်မိုးလား စသည်ဖြင့် မေးတတ်မြန်းတတ်သည်တုံ။ ပြီးတော့ အောင်ကိုသက်အောင်က ရုပ်ကလည်း ပြောတယ်နော်ဟု ပြောဖူး

သည်ဆိုပဲ။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် ကိုသိန်းဦးရှေ့တွင်ပင် အားမနာ ပါးမနာ နှမဖြစ်သူကို အိမ်ထောင်ရက်သားကျစေရန် စီမံလိုက်ကြ လေသည်။

‘ကဲ မင်းဘက်ကကော ဘယ်လိုလဲ’

အောင်သည် မပွင့်တပွင့်ပြုံး၍ နေလေသည်။

‘ချီးမှပဲ၊ မင်းကပဲ စဉ်းစားနေရသေးလား၊ ဦးကတော့ သဘောတူနေမင့်ဟာ’

သူတို့က ကိုသိန်းဦးကို ချစ်စနိုး ‘ဦး’ဟု ခေါ်ကြသည်။ ကိုသိန်းဦးသည် ပျော်ပျော်နေတတ်သူ သဘောကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

‘မြင်မှ မမြင်ဖူးသေးဘဲနဲ့ဗျာ’

‘သိပ်ချေးများမနေနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ သိန်းဦးနှမ ချောတယ်ဆိုတာ စမ်းချောင်း တစ်ရပ်ကွက်လုံးသိတယ်ကွ၊ ဒီတစ်ခါ လူမြင်ရအောင် ဦးက ဆောင်ရွက်ပေးမှာပေါ့’

‘စိတ်ချ အစအဆုံး ဆောင်ရွက်ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် အတည် ကြံမှ ဖြစ်မယ်နော်’

‘ဟာဗျာ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တုန်းကများ သူများသားသမီး မဟုတ်တာလုပ်ဖူးလို့လဲ’

အောင်တို့အုပ်စုသည် စည်းတော့ရှိသည်။ အောင်တို့တွင် ရင်းနှီး ခင်မင်သော မိန်းကလေးပေါင်းများစွာ ရှိသည်။ လူချင်း မရင်းနှီးသည့်တိုင် စာချင်းရင်းနှီးကြသည်။ သို့သော် တကယ် နှစ်နှစ်ကာကာ မရှိဘဲနှင့်မူ မည်သူ့ကိုမျှ မြေလွန်လက်လွန် အခွင့်အရေး မယူကြ။ လက်တည့်မစမ်းကြ။ သံယောဇဉ်လွန်ကဲ၍ ချစ်ကြပြီဆို လျှင်လည်း အရူးအမူး ထူးထူးကဲကဲ။ အဆင်မပြေ၍ ကွဲကြလျှင်လည်း အသည်းအသန် ပြင်းပြင်းထန်ထန်။

‘ကဲ ဖိုးအောင် ဘယ်လိုသဘောရလဲ’

အောင်သည် ခပ်အေးအေးပင် ပြုံးနေလေသည်။ သို့သော် ကိုသိန်းဦးက ပတ်စပိုအရွယ် ဓာတ်ပုံငယ်လေးတစ်ပုံကို အောင် ထက်ထဲ လာထည့်သည့်နေ့တွင်တော့ အောင်တစ်ယောက် မပြုံးနိုင် ဆာ့။ ကိုသိန်းဦးက ‘မင်းကို ပြရုံသက်သက်ယူလာတာကွ’ဟု ဆိုကာ ပြန်သိမ်းသွားသည့်အခါတွင်မူ လိုက်၍ လုမိသည်အထိ ဣန္ဒြေပျက်ခဲ့ရလေသည်။

ဓာတ်ပုံအောက်တွင် လက်ရေးပိုင်းပိုင်းလေးများဖြင့် ရေးထား သော မမြေအေး ဟူသည့်အမည်လေးသည် အောင်ရင်ထဲတွင် နွေးလေသည်။ အရိုးဆုံးနှင့် အယဉ်ဆုံး ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံလေး သည် မိတ်ဆက်စာတွေနှင့်အတူ ပါလာတတ်သော မိန်းမလှပုံလေးများ ကြားတွင် ထူးခြားပေါ်လွင်၍ နေလေသည်။ ‘ဆယ်တန်းဖြေ ချိတ်ထားတဲ့ ပုံကလေးကွ’ဟု ကိုသိန်းဦးက ပြောလိုက်သေးသည်။ နေ့ရင်သိမ်းသစ် ချစ်စဖွယ်ပါလား။

ထိုနေ့မှစ၍ အောင်သည် ဇလွန်လမ်းကို ချောင်းပေါက်အောင် ဆောက်လေ၏။ မမြေအေးသို့ ဟူသော စာတိုလေးများကိုလည်း ရေတံနိုင် မပြနိုင် ရေး၍ ကိုသိန်းဦးကိုပေးရသည်မှာ မောနေသည်။ သို့သော် မမြေအေး၏ အရိပ်ကလေးကိုမျှ အောင် မမြင်ရသေး။ သိချွင်းဆိုရာတွင်ပင် လွမ်းလွမ်းတတ ကြေကြေကွဲကွဲ ဖြစ်နေပြီဆို သော အောင်ကို တစ်အုပ်စုလုံးက လက်ဖျားခါကြလေတော့သည်။

‘နေပါဦးကွ၊ မင်းဟာက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီလောက် ဆောင် ဖြစ်နေရင်လဲ ကျောင်းဆင်းတဲ့အချိန် သွားစောင့်ပါလားကွ’

‘သူမှန်း သိဦးမှကိုး’
‘ဒီလိုဆိုလဲ အိမ်ထဲအတင်းဝင်ကွာ၊ ရေသောက်ချင်လို့ သောက်ကန်ချင်လို့ ပြောကွာ’

'ဟာဗျာ မလုပ်ချင်ပါဘူး'

'ဒါဆိုလဲ လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ ကျောင်းတက်ဖို့ အိမ်က အထွက်ကို စောင့်ပေါ့'

'သူက ကျွန်တော့်ကိုသိနေတာ၊ ဖြစ်ပါ့မလား'

'ဟ မင်းဟာက စာပဲ ငါးစောင်လောက်ပေးပြီးနေပြီ ဥစ္စာ'

'အေးဗျာ၊ ကျွန်တော် သွားစောင့်မယ်'

ခက်သည်က ကိုသိန်းဦးကို သူ့အပေါ်ဖြစ်သူက ကောင်းကောင်းကြည့်တော့ခြင်းပင်။ အစကပင် ဂီတဝိုင်းထောင်၍ ငွေကုန်သံပြာ ဖြစ်နေသော ကိုသိန်းဦးကို မျက်စိစပါးမွှေးစူးနေသည်။ အပေါင်းအသင်းများက ဆင်းချည်တက်ချည်ဖြင့် ခြေချင်းလိမ်နေကြသည်ကို လည်း သဘောမကျ။ ကိုသိန်းဦး၏ အောက်တန်းစာရေး လစာလေးသည် အပေါင်းအသင်းများ၏ လက်ဖက်ရည်ဖိုး မုန့်ဖိုးများကြားတွင် ပျောက်ကွယ်ကာ ထမင်းလခပင် မုန့်မုန့်မပေးနိုင်တော့သည်မို့ ဦးလေး မျက်နှာနှင့် ထားရသည့်တိုင် နှုတ်ခမ်းက စုချင်နေပြီ။ သည်ကြားထဲက သမီးဖြစ်သူကို ဘာမဟုတ်သည့် သူလိုလူတစ်ယောက်နှင့် အောင်သွယ်ပေးသည်ဟုသာ သိရလျှင် မိုးမီးလောင်ပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ကိုသိန်းဦးသည် မသိဟန်ဆောင်ကာ ခပ်ကင်းကင်း နေပြလေသည်။

'ဆက်သာလုပ်ပါကွာ၊ ကောင်မလေးက သဘောကျနေပါပြီ'

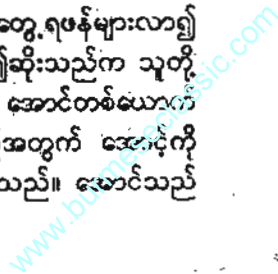
အောင်အဖို့တော့ စမိသည့်ဇာတ်လမ်းကို ဆုံးအောင် ကရပေတော့မည်။ အောင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း လွယ်တာကို မလိုက်ချင်။ ဤသို့ ရင်ခုန်ရမှ စိတ်မောရမှ ပြေးရလွှားရ လွမ်းရဆွေးရမှ နေသာ ထိုင်သာသလို ဖြစ်နေလေသည်။

အောင်သည် ဇလွန်လမ်းထိပ်မှနေ၍ မမြေအေး ထွက်အလားကို ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်အောင် စောင့်နေခဲ့လေသည်။ လုံချည်စိမ်းပြာ အင်္ကျီဖြူဖြူနှင့် ကောင်မလေးသည် အောင်ကိုမြင်သော် ထီးကို ခါး

တစ်ဝက်ထိ ငိုက်အောင်ဆောင်း၍ ခပ်သုတ်သုတ် နှင်လေ၏။ အောင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ အတင်းလိုက်ပြီး စကားပြောသည်အထိ ဘာအောင် မစွန့်စားရဲ။ ရှက်လည်းရှက်သည်။ ဘေးလူမြင်လျှင်လည်း အထင်သေးစရာ။ မမြေအေး၏ မျက်နှာလေးကို ဖူးမြော်ရဖို့အရေးကို အောင်သည် သုံလေးလမျှ ကြိုးစားခဲ့ရလေသည်။ မမြေအေး၏ အထမဆုံး ပြန်စာလေးကို ဖတ်ရသည်အထိ မမြေအေးကို သေသေချာချာ တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင် အောင် မမြင်ဖူးခဲ့။ သို့သော် မမြေအေးကို ခုန့်ရ ခွဲလမ်းရသည်အကြောင်းကိုတော့ အောင်သည် တေးသီ၍ပင် ဆိုခဲ့ဖူးပြီ။ အောင်အဖြစ်က ဤသို့ထူးသည်။

ထိုနှစ်က အောင်သည် ဆေးတက္ကသိုလ် ပထမနှစ် ကျန်းခဲ့သည်။ သို့သော် အောင် ဝမ်းသာခဲ့ရပါသည်။ မမြေအေးတစ်ယောက် အတ္တသိုလ်နယ်မြေကို ရောက်လာသည်လေ။ မမြေအေးသည် အတ္တသိုလ် ပရိဝုဏ်အတွင်းဝယ် အောင်ကို လွတ်အောင် မရှောင်နိုင်ခဲ့ပါ။ ဂျွန်ဆင်ရှေ့မှ စာသင်ဆောင်များအတွင်းဝယ် မမြေအေးသည် နယ်လွှာကို အောက်ချကာ အောင်ကို လက်ခံစကားပြောလာခဲ့လေသည်။ သို့သော် အောင်တို့သည် ချစ်သူဘဝရောက်ခဲ့သည့်တိုင် အိမ်မိမိသာ ရှိလေ၏။ အများတကာတို့က အင်းလျား၏ အောင်ရိပ်ဝယ် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ စကားတွတ်ထိုးနေစဉ် မမြေအေးသည် ဘူးသီးကြော်ဆိုင်တွင် မျက်လွှာကိုချ၍ ဣန္ဒြေရရလေး ချစ်နေခဲ့တတ်လေသည်။

တွေဝေဝေးငိုင်နေသော အောင်ကို တွေ့ရဖန်များလာ၍ သူ့အသိချင်းများက အောင်ကို အားမရကြ။ ပို၍ဆိုးသည်က သူတို့ အသိချင်း ယုံကြည်မြတ်နိုးခဲ့ကြသော အနုပညာကို အောင်တစ်ယောက် အောင်စွာ ချာန်မဝင်နိုင်တော့ခြင်းပင်။ သည်အတွက် အောင်ကို ချစ်သူထံချင်ကြ။ ကရုဏာဒေါသောဖြစ်ကြရသည်။ အောင်သည်

မိန်းမနှင့်ပတ်သက်လျှင် အစိမ်းသက်သက်မဟုတ်။ အောင်တို့ ဝန်းကျင်တွင် မိန်းကလေးပေါင်းများစွာရှိသည်။ ရင်းနှီးကြသည်။ ခင်မင်ကြသည်။ ပွင့်လင်းကြသည်။ သို့ပါလျက် အောင်သည် တစ်ယောက်သော မိန်းကလေးအတွက် ဤမျှ မဂ္ဂနိုင်မကယ်နိုင် ဖြစ်နေရသည်ကို လက်မခံလိုကြ။ နောက်ဆုံး မမြေအေးက အောင်ကို ရက်မှန်အောင် ပင် အတွေ့မခံတော့။ သည်မျှ နားလည်ရခက်ခဲသော မိန်းကလေးကို အောင်သည် ပစ်ရမှာ အဆီနှင့်ဝင်းဝင်း ဖြစ်၍နေလေသည်။ ကိုသိန်းဦး ကိုယ်တိုင်ကပင် မမြေအေးကို အဆက်ဖြတ်ရန် ပြော လာရသည်အထိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မမြေအေးသည် မိဘ၏ ဩဇာအာဏာ အောက်မှ ခြေတစ်ဖဝါးမျှ ရုန်းမထွက်ရဲသော ဘ၅ ရာစုလောကံက မိန်းကလေး တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်ဟုပင် ဖွင့်ပြောခဲ့လေသည်။

အောင်သည် မမြေအေးကို စိတ်ပျက်သည့်တိုင် လက်လျှော့ရန် ကိုမူ စိတ်မကူးခဲ့။ နောက်ဆုံး မမြေအေးက မေ့လိုက်ပါတော့ဟု စာရေးလာသည့်တိုင် အောင်သည် သွားမြဲ တွေ့မြဲ။ မမြေအေးက အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်ထွက်သွားလျှင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ပြန်လာခဲ့စေမြဲ။

ယခုတော့ မမြေအေးနှင့် ပတ်သက်၍ အောင်သွေးသည် အေးခဲ့ပြီလား မသိ။

+ + +

သိရှိဆောင်ဘေးမှ အလေ့ကျပန်းပွင့်ဝါဝါလေးများသည် အစိမ်းရောင် ရွတ်နုများကြားတွင် ယိမ်းနွဲ့ နေကြလေသည်။ ဂျဒ်ဆင်ဘေးမှ ပတ်ကာ စကြိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ အပန်းဖြေရိပ်သာဘက် ချိုးဝင်နိုင်သည့် လမ်းကလေးထိပ်တွင် သူတို့ ရပ်လိုက်ကြသည်။

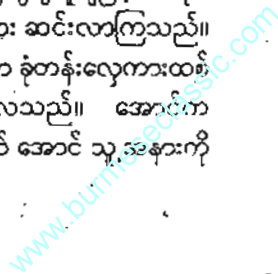
'ငါ အနုပညာအသင်း ခဏဝင်လိုက်ဦးမယ်၊ ဆယ့်တစ်နာရီမှာ မာလာကန်တင်းနံက စောင့်မယ်ကွာ'

ကိုမိုးမြင့်က နာရီကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

'ငါလဲ ဒပတ်မင့်ကို ခဏဝင်လိုက်ဦးမယ်၊ စာမေးပွဲအချိန်ဇယားလေးဘာလေး ကူးရအောင်'

ကိုကြည်မောင်က ဒဿနိကဗေဒဌာနဘက်သို့ ဦးတည်သည်။ အောင်သည် မမြေအေးနှင့် တွေ့နိုင်ရန် သိပ္ပံအဆောက်အအုံဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ ဝိဇ္ဇာခန်းမမှ ထွက်ခဲ့သည်။ စံကားပင်ရိပ်တို့ ဖြတ်ခဲ့သည်။ အဓိပတိလမ်းကို ကူးသည်။ သည်အချိန်ဆိုလျှင် မမြေအေးတစ်ယောက် အခန်း ၂၃ တွင် ရူပဗေဒအတန်းကို တက်နေမည်။ အောင့် ခြေလှမ်းများ နှေးကွေးလာလေသည်။ အခန်းရှေ့အရောက်တွင် အပေါက်ဝမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာ၌ စကြို အုတ်တံတိုင်းထို မိုကာ ရပ်နေလိုက်၏။ သည်အခန်းမှထွက်လျှင် အပေါက်တစ်ခုတည်းသာရှိသည်မို့ မမြေအေးတစ်ယောက် အခြားတစ်နေရာမှ ရှောင်ပြေးသွား၍ မရနိုင်။ တစ်ခုပဲရှိမည်။ အောင်က သူ့ကို ဗတားဆီးနိုင်မိ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည့်လှေကားမှ အလျင်အမြန် ပြေးတက်သွားမှာ စိုးရသည်။

အတန်းလွတ်လိုက်ပေပြီ။ ရှေးဦးစွာ ဆရာ ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ ကျောင်းသားများ တိုးထွက်လာသည်။ မိန်းကလေးများသည် နောက်ချန်ရစ်ကာ ထာဘီပြင်ဝတ်သူဝတ်၊ အင်္ကျီဆွဲချသူချဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြလေသည်။ ခဏကြာမှ မိန်းကလေးများ ဆင်းလာကြသည်။ မမြေအေးသည် ခန်းမကျယ်၏ အဆင့်ဆင့်ရှိသော ခုံတန်းလှေကားထစ်များကို တစ်ထစ်ချင်းနင်းကာ ဆင်းလာလေသည်။ အောင်က သူ့တို့ ဦးစွာမြင်နေရသည်။ အခန်းဝမှထွက်သော် အောင် သူ့အနားကို ဆောက်နေပေပြီ။

‘အေး’

အောင်က ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်သည်။

မမြေအေးသည် သူ့ကို ထူးခြားတုန်လှုပ်မှုမရှိသော အကြည့်ဖြင့် ခေါ်ကြည့်လေသည်။ မမြေအေး၏ မျက်လုံးများသည် သေးငယ်စူးရှ သည်။ ကျဉ်းမြောင်းသည်လည်း မဟုတ်ပါဘဲနှင့် မမြေအေး၏ ဣတ်လန်းအနံ့သည် ပြက်ပြက်ထင်ထင်မရှိလှ။ အပေါ်မျက်ရစ်လေးက အောက်သို့ ခပ်ပိပိလေး ကျနေသဖြင့် တရုတ်မလေးနှင့်တူနေသည်။ နှုတ်ကစင်သည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းလေး အနည်းငယ်တွဲသည်။ မျက်ခုံးနှစ်ခုသည် သွယ်တန်းထင်ရှား၍ နေ၏။ မမြေအေး၏ အသားသည် ဖြူသည်ထက် အဝါဘက်သို့ လှနေလေသည်။ အထူးခြား ဆုံးကား သူမသည် ပျိုမျစ်နနယ်သောအဆင်းကို ပိုင်ဆိုင်ရယူထားခြင်း ပေတည်း။

မမြေအေး၏ အလှသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အပြစ် ကင်းစင်သော အလှဖြစ်၏။

‘ကလပ်စ် ရှိသေးလား’

မမြေအေးက ခေါင်းခါသည်။

‘ခဏလိုက်ခဲ့နော်’

သူမ ခေါင်းညိတ်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း အောင်က ဦးဆောင်ခေါ်ငင်ခဲ့လေသည်။

‘တစ်ခုခု စားဦးမလား’

မမြေအေးက ခေါင်းခါ၍ လက်တွင်းမှထမင်းဘူးကို ရှေ့တိုးပြ သည်။

‘အင်းလျားကို သွားမယ်နော်’

ဘာမျှပြန်မပြော။ အောင်က သိပ္ပံအဆောက်အအုံမှထွက်ကာ ဘွဲ့နှင့်သဘင်ခန်းမဆီ လျှောက်ခဲ့သည်။ အင်းလျားလမ်းကို ကူး၍

နှစ်ယောက် ယှဉ်တွဲလာခဲ့သည့်တိုင် မမြေအေးသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်ချက်သားကောင်းလျက်ပင်။

အင်းလျားထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ကန်စပ်မှ သစ်မြစ်ဆုံကြီးပေါ် တွင် နေရာယူကြသည်။ တံတားဖြူဖြူနှင့် အိမ်ဖြူဖြူလေးကို လှမ်း မြင်နေရလေသည်။

‘ထမင်းဆာရင် စားလေ’

အောင်က မမြေအေးလက်ထဲမှ ထမင်းဘူးလေးကိုယူကာ လက်သုတ်ပဝါကို ဖြေမည်ပြုသည်။ မမြေအေးက ခေါင်းခါသည်။ အောင်က သက်ပြင်းအသာရှိက်၍ ထမင်းဘူးကို သစ်မြစ်ပေါ် လှမ်းတင်လိုက်သည်။

‘အောင် ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ’

မမြေအေး၏နှုတ်မှ ထွက်လာသော စကား။

အောင်သည် မမြေအေး၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့် လိုက်မိသည်။ ဆံပင်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးများသည် နားထင်စပ်မှ ထိုးထွက်ကာ ပါးပြင်ပေါ်ပြေးလွှားနေကြသည်။

‘စာရတယ် မဟုတ်လား’

မမြေအေးက လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဆံစကိုသိမ်းရင်း ခေါင်းညိတ် သည်။

‘အေးက မေ့လိုက်ပါတော့လို့ပြောတာ အောင် နားမလည်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အောင်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ၊ အောင် သီချင်တယ်လေ၊ အဲဒါသိရရင် တော်ပါပြီကွယ်’

‘အဲဒါသိရရင် မေ့မယ်လား’

ချစ်စရာနှုတ်ခမ်းတွဲလေးများ လှုပ်ရှားသွားလေ၏။ မျက်လုံး များကမူ သိရခက်ဆဲပင်။

'အေးက မေ့လိုက်ပါဆိုလို့ မေ့ရမှာပါ၊ မေ့ဖို့ကြိုးစားရမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် အောင် မမေ့ချင်ပါဘူးကွယ်'

'ဒါပေမယ့် မေ့လိုက်ပါလေ'

မမြေအေး၏ မျက်နှာလေး အနည်းငယ်မော့သွားလေသည်။ မျက်လုံးများသည် ခပ်ဆေးဆေးဆီဆီ လှမ်းမျှော်နေကြသည်။ နှုတ်ခမ်းကွဲလေးများ လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။

'အောင် ပြောသလိုပဲ၊ အေးက သတ္တိနည်းတယ်၊ ပြီးတော့ အေးကိုချစ်ရတာ အောင်မှာ စိတ်ဆင်းရဲရတယ် မဟုတ်လား'

'အောင်ကိုချစ်ရတာရော အေး စိတ်ဆင်းရဲလား'

တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

'အောင်ကို ဘယ်အခါများ လိုက်လျောခဲ့တာရှိသလဲကွယ်၊ တစ်ခါတလေတော့လဲ တွေးမိပါတယ်လေ၊ အေးမှာ အောင်ကို ချစ်ရတဲ့အတွက် သိပ်များ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေသလားလို့၊ အေးကို ကြည့်ရတာ အောင် အားမရဘူး၊ ဒါပေမယ့် အေးကို အောင် ချစ်ပါတယ်၊ အောင် သည်းခံခဲ့ပါတယ်'

'သည်းမခံနဲ့တော့ အောင်၊ ခုသည်းခံနိုင်လဲ နောင်သည်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အေးက သတ္တိနည်းတယ်၊ မေ့မေ့ကိုလဲ မလွန်ဆန်ရဲဘူး'

'အေးမေမေက ဘာပြောလို့လဲ'

'ဘာမှ မပြောပါဘူးလေ'

'ပြောပါတယ်၊ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုသိန်းဦးသူ့သူငယ်ချင်းအိမ်ကို ပြောင်းသွားရတာ အောင်တို့ ကိစ္စကြောင့်လား၊ သူကတော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ သူဟာသူ မနေချင်လို့ ပြောင်းသွားတာပါ'

'မနေချင်တာအကြောင်းရှိမှာပေါ့'

အေး၏ မျက်နှာလေး အနည်းငယ်တင်းသွားလေ၏။

'အေးကို မစစ်ဆေးပါနဲ့ အောင်၊ အကောင်းဆုံးကတော့ အေးပြောသလို အေးကို မေ့လိုက်ဖို့ပါပဲ၊ ဒါပဲ၊ အေးသွားမယ်၊ နောက်လဲ အေးကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့တော့'

သေးသွယ်ပါးလျားသောခန္ဓာကိုယ်လေးသည် အောင်နားမှ အဟုန်ပြင်းစွာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ သစ်မြစ်ပေါ်တွင် အတန်ကြာ အောင် ဆက်ထိုင်နေမိသည်။ လေတိုက်၍ သစ်ကိုင်းလေးများ သွပ်ရှားသွားသည်။ သစ်ရွက်လေးတစ်ရွက် ရေထဲကျသွားလေသည်။ အောင် နေရာမှ ထပြန်ခဲ့သည်။

ကိုမြင့်မိုးနှင့် ကိုကြည်မောင်သည် အအေးဆိုင်မှနေ၍ အောင်ကို ချှော်နေကြသည်။

'ဘယ်လိုလဲ၊ အခြေအနေ'

'ပြီးပါပြီ ဆိုပါတော့ကွာ'

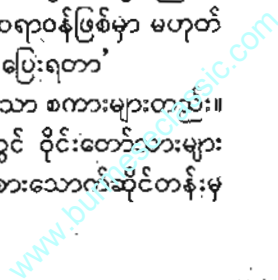
အောင်က ပြည်းလေးစွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကိုကြည်မောင်က သက်ပြင်းချကာ အောင်ကို ကြည့်သည်။

'ပြီးရင်လဲ ပြီးတော့ကွာ၊ မင်း ရှေ့ဆက်ပြီး ရောဂါမသည်းနဲ့တော့၊ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်'

ယုံကြည်ချက်ကို မျက်ခြည်မပြတ်စေရန် သတိပေးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

'မင်း စိတ်မကောင်းမှာစိုးလို့ မပြောတာကွ၊ အဘွားကြီးက ပြောတယ်တဲ့၊ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ တစ်သက်လုံး ဆရာဝန်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဦးကိုလဲ ကောလျှတ်လိုက်လို့ ဆင်းပြေးရတာ'

ကိုကြည်မောင် နှုတ်မှ အန်ထွက်လာသော စကားများတည်း။ သူတို့ နေရာမှ ထကြသည်။ အလုံတွင် ဝိုင်းတော်လှားများ ၁၂ နာရီတိတိဆုံရန် ချိန်းထားကြသည်။ စားသောက်ဆိုင်တန်းမှ

အထွက်တွင် စာအုပ်ပိုက်၍ဝင်လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အောင်ကို နှုတ်ဆက် တော့မလို အပြုံးနှင့် ကြည့်သည်။ အောင်က ရုတ်တရက်မမှတ်မိ။ ပြီးတော့မှ 'ဪ' ဟု ရေရွတ်သည်။ မိန်းကလေးက နှစ်နှစ်ကာကာ ပြုံးလိုက်ပြီး အဖော်များနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။

'ဟေ့ အဲဒါဘယ်သူလဲကွ'

အပြင် ရောက်ရောက်ချင်း ကိုမြင့်မိုးက မေးလေသည်။

'ချော'

'ဘယ်သူ'

'ချောလေ'

'ဖိုးတင့်ဝေရဲ့ ချောလား'

အောင်က ခေါင်းညှိတ်သည်။

'အံ့မာ မင်းက ဘယ်တုန်းက သိသွားတာတုံး'

'ဒီလိုပေါ့ဗျ'

'ခွေးမသား၊ တို့ကဖြင့် သနားနေ၊ တကယ်ဆိုရင် ဒီကောင်ကို

နည်းနည်းမှ သနားဖို့ကောင်းတာမဟုတ်ဘူးကွ။ မလစ်လိုက်နဲ့ လစ် လိုက်ရင် သူချည်းပါး ဟင်း မသိရင်ခက်မယ်'

အောင် ပြုံးနေလေသည်။

+ + +

ထာဝရတော့ အောင်တစ်ယောက် ပုံမှန်အနေအထားသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ ပြီ။ အောင်တွင် အပေါင်းအသင်းများ ဝိုင်းရှာပေးခဲ့သော ရည်းစား တစ်ယောက်လည်း မရှိတော့။ ချစ်သူလည်း မရှိတော့။ အောင်သည် လူလွတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

အောင်သည် ကံကောင်းထောက်မရှု မိဘများအလိုကျ ဆေး ဈေးဝယ်သို့ ရောက်ခဲ့ရသော်လည်း အောင် တကယ်တမ်းဝါသနာ ဝါသည်က ဂီတ။ အောင် စိတ်ဝင်စားသည့်အလုပ်က စာအုပ်ထုတ် ဝေရေး။ ထို့ကြောင့်လည်း အချိန်အားရတိုင်း အလုပ်နဲ့သာရိပ်နှင့် ၂၉ လမ်းမှ မိဘပိုင် မြန်နွှာစာပေတိုက်တွင်သာ အချိန်ကုန်လေ၏။

အခိုက်အတန့်အားဖြင့် နံ့သာသိချင်းသည်တွင် လူစုကွဲသွားကြ လေသည်။ ကိုတင့်ဝေမှာ ချစ်သူဘဝမှ ဇနီးမယားဖြစ်လာသော ဖြီးမခန့်နှင့် ဘဝကိုရင်ဆိုင်ရန် ပြင်ဆင်လုံးဝန်းနေရသည်။ ကိုသိန်းဦး မှာလည်း မမြေအေးတို့အိမ်မှ လွင့်ထွက်ပြီး အလုပ်မှ ခွင့်ယူကာ မိဘများရှိရာ ကသာသို့ ပြန်သွားသည်။ ကိုမြင့်မိုးနှင့် ဝါကြည်မောင်

တို့လည်း နောက်ဆုံးနှစ်ဝိဇ္ဇာစာမေးပွဲအတွက် စာအုပ်များကို ဖုန်ခါ
နေကြရပြီဖြစ်၏။ အောင်သည်ပင် မရောက်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော
ကျောင်းဘက်သို့ ခြေဦးပြန်လှည့်ရလေသည်။ နာမည်ခေါ်သော
ဆရာမကြီးသည် အချိန်အတန်ကြာ မထူးဘဲနေခဲ့သော အောင်နာမည်မှ
ပြန်လည်ထူးသံကြားရသောအခါ လန့်ဖျပ်၍ အောင်ကို မော်ကြည့်လေ
သည်။ ကျောင်းသူများက တီးတိုးရယ်မောကြသည်။

ကျောင်းတွင် အောင်တစ်ယောက် ယောင်လည်လည်ဖြစ်၍
နေလေသည်။ ကျောင်းသည် အောင်နှင့်စိမ်း၍နေ၏။ သစ်လွင်
တောက်ပြောင်သော ဆင်ယင်ထုံးပွဲမှုများဖြင့် ဆေးပညာကို လာရောက်
သင်ကြားနေသည့် ကျောင်းသူများကို အောင်စိတ်က နားမလည်သလို
လိုက်လံငေးမောနေတတ်လေသည်။

စာသင်ခန်းနှင့် လမိုင်းမကပ်တိုင်း အောင်သည် လိပ်ခုံးမှခွာ၍
ဂျစ်ဆင်ခန်းမဘက်သို့ ရောက်ရောက်လာတတ်လေသည်။ ပင်မ
တက္ကသိုလ်တွင် စာမေးပွဲအရိပ်အယောင်များကို မြင်နေရလေပြီ။
စနစ်သစ်ပညာရေး၏ ပထမနှစ်ဝက် စာမေးပွဲ။

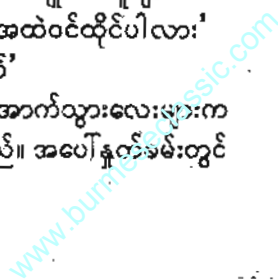
ကိုကြည့်မောင်ကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ဒဿနိကဗေဒစာသင်ခန်း
များဘက်ကို ထွက်ခဲ့သည်။ အခန်းတစ်ခန်းတွင် လူစုစုတွေ့၍
အောင်က ငဲ့ကြည့်သည်။ မိန်းကလေးတစ်စုသည် စာအုပ်များကို
ရှေ့မှခုံတန်းပေါ်တွင်ချကာ ဆီးပြားတစ်ထုပ်ကို ဝိုင်းနှိုက်နေကြလေ
သည်။ တစ်ယောက်သောမိန်းကလေးသည် ဆီးပြားကို ပါးစပ်မှဝါး၍
မျက်နှာကို ရှုံ့နေခိုက် အောင်ကိုလှမ်းမြင်သွားလေ၏။ သည်တစ်ခါ
တော့ အောင်က ဦးစွာ ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ဆက်မလျှောက်
ဘဲ နေရာတွင် ရပ်လိုက်မိသည်။ ဘေးမှ မိန်းကလေးက သူမကို
တံတောင်ဖြင့် တွက်လိုက်သည်။ သူမက နေရာမှ ထကာ အောင်ဆီသို့
လျှောက်လာသည်။

‘လာလည်တာလား’
ချော၏ မျက်နှာတွင် မိတ်ကပ်ကို မမြင်ရတော့။ သနပ်ခါးကို
ဘဲကျားလိမ်းထားလေသည်။ မျက်နှာနှစ်ဘက်ကိုမူ ခပ်ပါးပါး ဆွဲထား
သည်။

‘လာလည်တာတော့ မဟုတ်ဘူး’
‘ဒါဖြင့် ဘာလာလုပ်တာလဲ’
‘ဒီလိုပဲ လာနေကျပဲလေ’
ချော၏မျက်နှာသည် ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ဖြစ်နေလေသည်။
‘လာနေကျက ဒီဘက် မဟုတ်ပါဘူးနော်’
‘ဟောဗျာ’
အောင်က မလုံမလဲ ရယ်လိုက်၏။
‘နာမည်ကြီးတွေပဲ သိပါတယ်’
အခန်းထဲမှ မိန်းကလေးများက သူတို့ကို လှမ်းကြည့်နေကြ
လေသည်။

‘ဘယ်သူက နာမည်ကြီးတာလဲဗျာ’
‘နှစ်ယောက်လုံးပေါ့၊ အထူးသဖြင့်တော့ သူပေါ့’
‘ကျွန်တော် နားမရှင်းပါဘူးဗျာ’
ချောက သူ့ကို ရင်းနှီးစွာဖြင့် မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလေ
သည်။

‘ကိုသက်အောင်က စကားပြောရင် တစ်မျိုးပဲ၊ သူများ စိတ်
ဝင်စားအောင် ပြောတတ်တယ်၊ လာလေ အထဲဝင်ထိုင်ပါလား’
‘မဝင်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ကြောက်တယ်’
ချောက ချစ်စဖွယ် ရယ်လေ၏။ အောက်သွားလေးများက
ဧည့်ညာ။ သွားတက်လေးများ ဖြစ်နေကြသည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းတွင်
ခွဲသေးသေးလေးတစ်လုံး ရှိလေသည်။

‘ဆိုင်းယင့်စ်ဘက်ကို ချောင်းပေါက်မတတ်သွားနေရတဲ့သူဆို တော့ ကြောက်မှာပေါ့လေ။ ကိုတင့်ဝေကိုလဲ ပြောလိုက်ပါ။ မိုးမခကို တွေ့ချင်လို့ လာခဲ့ဦးမယ်လို့’

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်တော့လာမှာလဲ’

‘အိုး ဘယ်ကိုလာရမှာမို့လဲ’

‘စာအုပ်ဆိုင်ကိုလေ’

ချောက ရယ်ပြန်လေသည်။

‘မလာပါဘူး၊ အလုံကိုလာမှာ’

‘အလုံကိုလာရင် အပြန် မိုးချုပ်မှာပေါ့၊ အလုံမှာ ညနေပိုင်းမှ လူစုံတာ၊ နေ့လယ်ဆိုရင် မြေနွှာမှာပဲရှိတယ်’

‘သူ ကျောင်းမတက်ဘူးလား’

‘တစ်ခါတလေတော့ ရောက်ပါတယ်’

‘အဟမ်း အဟမ်း’

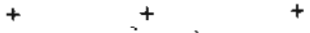
အခန်းတွင်းမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ချောင်းဟန်သံဖြစ်လေ သည်။ ပြီးတော့ ဝါးကနဲ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

‘လာမယ်ဆိုရင် ချော အဲ မမချောလဲ အားတဲ့ စနေနေ့ လာ ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြောထားလိုက်မယ်၊ သွားမယ်နော်’

အောင်က နေရာမှ ထွက်ခွာမည်ပြုပြီးမှ သတိရဟန်ဖြင့် မေး လိုက်သည်။

‘ဪ ၁၊ ၃၊ စာရတယ်နော်’

ချောက ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်လေသည်။ အောင်က ခပ်သွက်သွက် လေး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ မိန်းကလေးတို့၏ ရယ်မောသံကို ကြားရ ပြန်လေသည်။ ‘တော်တော်ဆိုတဲ့ ဟာတွေပဲ’ အောင့်နှုတ်မှ တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ရွာဘဲ ဆေးလိပ်တိုများသည် ဆေးလိပ်ခွက်တွင်းမှ လျှံထွက်ကာ စားပွဲပေါ်ထိ လိမ်ဆင်းနေကြလေသည်။ ကိုတင့်ဝေသည် စာရွက် တစ်ရွက် ဖောင်တိန်တစ်ချောင်းဖြင့် စကားလုံးလှလှများကို ရှာဖွေလျက် ရှိသည်။ ကိုကြည်မောင်နှင့် ကိုမြင့်မိုးသည် ယမန်နေ့ညက စန္ဒရား ဖြင့် ချပေးလိုက်သော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို နှစ်ယောက်တူတူ ဆိုကြည့် နေသည်။ အောင်တစ်ယောက်သာ ယောင်လည်လည်နှင့် ဆေးလိပ် တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ကောက်ဖွာနေသည်။ ကိုကြည်မောင်သည် အောင့်ကိုကြည့်ကာ ကိုမြင့်မိုးတို့ကို လက်တို့လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အတိုင်အဖောက်ညီညီနှင့် အောင့်ကို ကလီလိုက်သည်။

‘မိုးသက်အောင်တို့များကွာ လျှင်တဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိ ဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့ အခြေအနေမဟန်တော့ နောက်တစ်ယောက်က အဆင်သင့်’

‘အေးလေ ငါ့မှာဖြင့် ဒီကောင် တစ်ချို့ဖြင့် အထိနာရှာပေါ့ ဆိုပြီး သနားနေလိုက်ရတာ၊ လက်စသတ်တော့ ဘာသားချောက ချောင်းရေး စိတ်အေးနေတာကိုးကွ’

အောင်သည် သူတို့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆေးလိပ်ကိုဖိ၍ နှာနေလေသည်။

‘ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ’

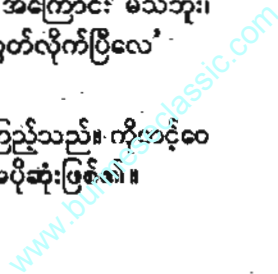
ကိုတင့်ဝေက ဖောင်တိန်ကို ခေတ္တချကာ လှည့်၍ မေးသည်။

‘ခင်ဗျားက မိန်းမရနေတော့ ဒီကောင့်အကြောင်း မသိဘူး၊

ဒီကောင့်ကို မမြေအေးက အပြတ်ကောလွှတ်လိုက်ပြီလေ’

‘ဟုတ်လား’

ကိုတင့်ဝေက အောင့်ကို ကရုဏာနှင့် ကြည့်သည်။ ကိုတင့်ဝေ သည် အုပ်စုထဲတွင် အောင့်ကို သံယောဇဉ်အပိုဆုံးဖြစ်၏။

'အမယ် နေဦး နေဦး သိပ်သနားမသွားနဲ့ဦး၊ ဒါပေမယ့် သူက ခပ်အေးအေးပဲဗျ။ ခင်ဗျားရဲ့ မရွှေချောကို သူက ချိတ်နေပြီလေ' ကိုတင့်ဝေက သဘောပေါက်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

'တို့ မော်လမြိုင်သွားတုန်းက သူ့ကို ချောဆီ လွတ်လိုက်တယ် လေ။ အဲဒီကောင်မလေးကို ငါ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး။ ဘယ်လိုလဲ ချောရဲ့လား'

'ချောလား မချောလားတော့ မသိဘူးဗျို့။ အတော်တော့ လေပေးဖြောင့်နေပြီ'

အောင်တစ်ယောက် ငြိမ်သက်နေရာမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ် လာလေသည်။ ဆေးလိပ်ကို နောက်တစ်လိပ် မီးမကူးတော့ဘဲ ပြာခွက်ထဲ အပြီးသတ် မီးငြိမ်းပစ်လိုက်သည်။

'ဒီကောင်တွေ အလကား အူတိုနေတာပါဗျာ၊ အဲဒီနေ့က စာသား သွားပေးပြီး ပြန်လာတယ်၊ နောက် ကင်နီတီးမှာ တစ်ခါ တွေ့တယ်၊ တစ်နေ့က သူတို့ကိုသွားရှာရင်း ကျောင်းမှာ တစ်ခါတွေ့ တယ်၊ ဒါပါပဲ'

စာရေး ဝိုက်သည့် အကြောင်းကိုတော့ ချန်ထားလိုက်သည်။

'ဖုန်းလဲ ဆက်သေးတယ်ဆို'

ကိုမြင့်မိုးက ဝင်ထောက်သည်။

'နေဦးပန်းချီကို ကြိုက်တဲ့အကြောင်း ပြောတာပါ။ ကျွန်တော် က ကောင်းကောင်း ပြန်မပြောလို့တောင် စိတ်ဆိုးပြီး ဖုန်းချသွား သေးတယ်'

'ဒါ မင်းရဲ့ထွင်ကွက်တွေပဲ၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ စားနေတာ'

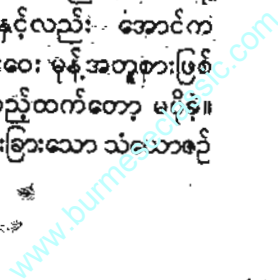
ကိုမြင့်မိုးသည် အောင်ကို အခွင့်သင့်တိုင်း အလွတ်မဝေး တော့။ အောင် သူ့လိုကွက်ကျော်ရိုက်ပေါင်းများပြီမို့ မကျေနပ်ချင်

အိုသော် အောင်သည် ဒီတစ်ချိ အရိုးသားဆုံးနေခဲ့ပါသည်ဆိုခြင်းကို သူတို့ကို ပြောပြ၍လည်း ယုံမည် မထင်တော့။

တကယ်တော့ ကိုမြင့်မိုးကိုယ်တိုင်က သည်အချိုးမျိုး ချိုးခဲ့ပေါင်း များလှပြီဖြစ်သည်။ နဲ့သာနှင့် ပတ်သက်လာသမျှ မိန်းကလေးတို့ သည် မည်သူဆီမှတစ်ဆင့် ကျွမ်းဝင်လာသည်ဖြစ်စေ ကိုမြင့်မိုးနှင့် နှိုင်းသွားတတ်ခဲ့သည်သာဖြစ်သည်။ ကိုမြင့်မိုးက နှုတ်သွက် ခြေသွက် သည်။ တစ်ခုပဲကွာသည်။ အောင်က အပျော့ဆွဲ။ သည်တစ်ချိတော့ အောင်က ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားခဲ့ပြီ။

ကိုမြင့်မိုးနဲ့ အောင်တို့ ထိပ်တိုက်တိုးခဲ့ရသည်က ချမ်းမြကြည် ဝိတုတွင်ဖြစ်သည်။ ချမ်းမြကြည်သည် နဲ့သာသီချင်းသည်နှင့် တိုက်ရိုက် ပတ်သက်လာသည်တော့ မယုတ်။ သို့သော် ချမ်းမြကြည် နှင့် ဝေသက်နေသူတို့သည် နဲ့သာသီချင်းသည်တွင် လာရောက် နည်းနေမိခဲ့သည်။

ချမ်းမြကြည်သည် ဂီတနှင့် စာပေကို ဝါသနာပါသော အထက်လွှာမှ သာသနာပြု ကျောင်းသူကလေးတစ်ဦး။ သူ့ကို အောင်သည် ကျောင်းသားပွဲတော်တစ်ခုတွင် တွေ့ဆုံခင်မင်ခဲ့ရသည်။ သူ၏ နှစ်လို့ဖွယ်အပြုံးနှင့် ဖော်ရွေပွင့်လင်းသော ဆက်ဆံမှုတို့ကြောင့် အောင်သည် ပိုမိုရင်းနှီးခဲ့သည်။ ချမ်းမြကြည်မှတစ်ဆင့် ချစ်စဖွယ် ကျောင်းသူ များနှင့်လည်း အသိမိတ်ဆွေဖြစ်လိုက်ရသေးသည်။ အောင်တို့ မိတ်ဆုံကာလကျောင်းမှ ကျောင်းသားတစ်စုနှင့်လည်း အောင်က မိတ်ဆွေပေးသည်။ သူတို့တစ်တွေသည် စုစုဝေးဝေး မုန့်အတူစားဖြစ် ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်အတူကြည့်ဖြစ်ကြသည်။ သည့်ထက်တော့ မပိုမို။ အိုသော် အောင်နှင့် ချမ်းမြကြည်အကြားတွင် ထူးခြားသော သံသယစဉ် မရှိလေသည်။

ချမ်းမြကြည်သည် အောင်နှင့်အတူ တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းတွင် ပါမလာခဲ့ချေ။ နောက်နှစ်မှအောင်သော မမြေအေး နှင့်လည်း ပါမလာခဲ့။ ချမ်းမြကြည်နှင့် မမြေအေးသည်လည်း တစ်ကျောင်းတည်းနေ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည်တုံ။ ပြီးတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မမြေအေးနှင့် အောင်တို့ ချစ်ကြပြီးသည့်နောက်တွင် ချမ်းမြကြည်နှင့် မမြေအေးတို့ စကားမပြောကြတော့ဟု အောင် သိရသည်။ အကြောင်းကြီးငယ်လည်း ဘာမျှမရှိပါဟု ဆိုသည်။ မိန်းကလေးတို့၏ သိရခက်သော စိတ်ပေပဲ။

သူ ကျွမ်းဝင်ခင်မင်ခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံကို ကိုမြင့်မိုး၏ အယ်လ်ဘမ်အတွင်းတွင် မြင်လိုက်ရသောအခါ အောင် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ 'ခင်ဗျား သူ့ကိုသိလို့လား' ဟု လည်း လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်မိသည်။

'သိလို့ ထည့်ထားတာပေါ့ကွ' ကိုမြင့်မိုးကလည်း ခပ်တည်တည်ပင် ဖြေလေသည်။

'ဖြီးမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ သူ့ကို ကျွန်တော်သိပါတယ်'

'မင်းညာတာ'

'တကယ်ပြောတာပါ။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ သူ့စာတွေတောင်ရှိသေး

တယ်'

'ငါ့ဆီမှာလဲ ရှိတာပဲ'

အောင် အောင်သက်သက်ဖြစ်သွားလေသည်။

'ကျွန်တော်နဲ့က သိပ်ခင်တာ'

'အိုး ငါနဲ့လဲ သိပ်ရင်းနှီးတာ'

ကိုတင့်ဝေတစ်ယောက် မနေသာတော့။ သူတို့ အငြင်းပွားနေသည့် အရာကို လှမ်း၍ ကြည့်မိသည်။

'ဒီကောင်မလေးကို ငါလဲသိတာပဲ၊ သိပ်သဘောကောင်းတယ်' 'ဟောဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်တုန်းကသိရတာတုံး'

'သူ့သူငယ်ချင်း သက်သက်ဟာ ငါ့ပရိသတ်ပဲကွ၊ သက်သက်နဲ့ အတူတူပါလာလို့ ငါနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပေးတာ၊ စိန့်ဖလိုမီနာ ကျောင်းသူကွာ၊ အယ်တန်းမအောင်သေးဘူး၊ ခု ကျောင်းထွက်သွားပြီ၊ ကျူရှင်တက်နေတယ်၊ မကြီးကြီးလမ်းမှာနေတယ်၊ တိုက်ကြီးနဲ့'

သူတို့နှစ်ယောက် ငြိမ်သွားကြသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ကိုမြင့်မိုး၏ ခြေလှမ်းများကျလာသလို အောင်၏ ခြေလှမ်းများလည်း သွက်လာသည်။ ကိုမြင့်မိုးက ချမ်းမြကြည်အိမ် အလည်ရောက်ခဲ့ကြောင်းကို အောင်ကို ပြန်မပြောဘဲ ချီထားသည်။ အောင်ကလည်း ကျူရှင်က ပြန်လမ်းမှာ သွားစောင့်သည်ကို စကား မစပ်မိအောင် နေ၏။ ကိုမြင့်မိုးသည် အောင်ကို ချမ်းမြကြည်က စိတ်ဝင်စားသွားမှာစိုးသည်။ အောင်ကလည်း ကိုမြင့်မိုးကို ချမ်းမြကြည် သဘောကျသွားမှာ သူ့နိမိတ်ပင်။

တကယ်တော့ အောင် သက်သက်သဝန်တို့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အောင်သည် မမြေအေးဆီမှ အဖြေမရသေးသည့်တိုင် မမြေအေးကို နှစ်ချစ်ချစ်ပြီးသား ဖြစ်လေသည်။ မမြေအေးဆီမှ တွဲပြန်အချစ်ကို ရှိသည့်တိုင် ချမ်းမြကြည်ကို အောင် စိတ်ဝင်စားဆဲ။ သို့သော် ချမ်းမြကြည်သည် အရောတဝင် ဆက်ဆံရုံနှင့် မိမိကိုကျနေပြီဟု အောင်ကြီးတတ်ကြသော ယောက်ျားတို့၏ အတ္တစိတ်ကို ပြက်ရယ်ပြုကာ တစ်လမ်းတည်းနေ သူ့ရည်းစားဖြစ်သူနှင့် ခိုးရာလိုက်သွားခဲ့သည်။ ကိုမြင့်မိုးနှင့် အောင်သည် သူ့ကြောင့် ငါ့ကြောင့် ချစ်ရင်း ရှက်စိတ်ကို ဖြေကြရလေ၏။

ယခုတော့ ချောနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့က တစ်ကွက်ဦးနေသည်။ မြေအေးနှင့် ကိစ္စကလည်း ပြတ်ပြီဆိုတော့ အောင်ကို သူတို့

ကန့်ကွက်စရာမလိုတော့။ သို့သော် ထုံးစံအတိုင်း သူတို့၏ အထွေအထွေအရိကိုတော့ ခံရပေမည်။

‘ဒီမှာ ဖိုးသက်အောင်၊ မင်းဟာ ချစ်တတ်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး ကွာ။ ချစ်စရာလိုက်ရှာနေတာပါ။ ချစ်စရာမရှိရင် မင်း မနေတတ်ဘူး။ ချစ်စရာတွေ့ရင် ချစ်မယ်၊ ချစ်စရာမရှိတော့ရင် နောက်ထပ် ချစ်ရမယ့်သူ ရှာမယ်၊ ဒါပဲမဟုတ်လား’

အချစ်ကို ရှေ့တန်းတင်တတ်သည်ဟု နာမည်ရထားသူ ကိုကြည်မောင်က ဤသို့ဝေဖန်လာပြီဆိုတော့ အောင် နည်းနည်းတော့ အခံရခက်သည်။ ရှူးရှူးရှူး ပြန်လည်ငြင်းဆန်လျှင်လည်း သူတို့က အုပ်စုဖွဲ့လိုက်က ဘယ်လိုမျှ အနိုင်ရတော့မည်မဟုတ်။ သို့သော် သည်စကားကို နည်းနည်းတော့ ရှင်းရမည်။

‘မချစ်တတ်ဘဲနဲ့တော့ အချစ်ကို မရှာပါဘူးဗျာ၊ ပြီးတော့လဲ ကျွန်တော်က တွေ့ကရာချစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်တာတွေ့မှ ချစ်တာပါ။ အဲဒီလို ချစ်တဲ့အခါမှာလဲ တကယ် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချစ်တာပါ’

‘ကောက်ရိုးမီးလိုပေါ့ကွာ’
တစ်ကွက်ခဲလိုက်ပြန်လေသည်။

‘မမြေအေးကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်၊ အခုလဲ ချစ်နေဆဲပဲ၊ ကျွန်တော့်ဘက်က ငြိမ်းသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါပေမယ့် မမြေအေးကို ချစ်ပြီးမှ ချမ်းမြကြည်ကို လိုက်တာကကော’

ကိုမြင့်မိုးက အနာဟောင်းကို ပြန်ဖော်လေသည်။

‘ချမ်းမြကြည်ကို ကျွန်တော် မလိုက်ပါဘူး ကိုမိုး၊ ချမ်းမြကြည်ကို အရင်တွေ့ခဲ့တာပဲ၊ ခင်တယ် သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ငယ်သေးတော့ ချစ်ရကောင်းမှန်း မသိဘူး၊ နောက်ပြန်တွေ့တာ

ချစ်မြကြည်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်ချစ်စရာကောင်းနေတယ်၊ ချစ်မြကြည်ကို ကျွန်တော်လိုချင်တယ်၊ မမြေအေးကို ချစ်ရေးဆိုမိတဲ့

‘ကြောင်းရင်းကတော့ ခင်ဗျားတို့လဲ သိသားပဲဗျာ’
‘ဒီလိုဆို မင်း မမြေအေးကို မချစ်ဘူးပေါ့’

အောင်ကို အစဉ်နားလည်ခွင့်လွှတ်ခဲ့သော ကိုတင်ဝေက စစ်လာလေပြီ။ ကိုတင်ဝေသည်လည်း ချစ်တတ်သူလူတစ်ယောက်ပေ

‘အချစ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အငြိအစွန်းခံချင်သူမဟုတ်ပေ။ မမြေအေးကို မချစ်ခင်ကတော့ သိပ်မချစ်ဘူးဗျာ၊ ချစ်သွား

‘သိပ်ချစ်သွားတယ်’
အားလုံးက ဟားတိုက်ကြလေပြီ။ အောင်သည် သူ့စကားကို

‘ရည်းစားနိုင်ရန် ကြိုးစားရလေသည်။’
‘ရည်းစားမဖြစ်ခင်က သိပ်မချစ်ဘူးလို့ပြောတာ၊ ရည်းစားဖြစ်

‘ပြီးမှ သိပ်ချစ်သွားတယ်’
‘ရည်းစားမဖြစ်ခင်ကတည်းက မင်း အရူးအမူးဖြစ်နေတာပါ။’

‘ဒါတွေထားပါတော့၊ မမြေအေးနဲ့ စာရင်းမရှင်းခင်ကတည်းက ချစ်တာပဲ၊ မင်း စိတ်ဝင်စားနေတာကကော’

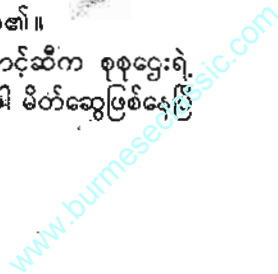
‘ဟာဗျာ၊ ဘယ်မှာစိတ်ဝင်စားလို့တုံး’
ကိုတင်ဝေက မသိသော ပြုံးလေသည်။

‘ခင်း ဖိုးတင်ဝေဆီက ချောရဲ့စာတွေကို ယူယူဖတ်နေတာပဲ၊ သိပါတယ်ကွာ’

တံတွေးအနည်းငယ်ကို မျိုချလိုက်မိလေ၏။
‘ဒါကတော့ဗျာ ခင်ဗျားလဲ ကိုကြည်မောင်ဆီက စုစုငွေ့ရဲ့

‘ယူယူဖတ်နေတာပဲ၊ ခုတောင် ခင်ဗျားနဲ့ဖါ မိတ်ဆွေဖြစ်နေပြီ’
‘ဟာလား’

‘ငါ့မှာ ရည်းစားမှမရှိသေးဘဲကွာ’

အောင်သည် စားပွဲပေါ်လက်လှမ်းကာ ဆေးလိပ်တိုတစ်ခုကို
ယူလိုက်သည်။ 'ဟေ့ အဲဒါ ငါ့ဆေးလိပ်ကွ' ဟု ကိုကြည့်မောင်က
လှမ်းတားသည်။ အသစ်တစ်လိပ်ကို ညှိပြန်လေသည်။

'ချောကို ကျွန်တော်က ရည်းစားထားဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ဖန်တာမှ
ဟေ့တ်ဘဲဗျာ၊ သူ့စာလေးတွေက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလို့
စိတ်ဝင်စားတာပါ။ လူချင်လဲ မရင်းနှီးရသေးပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့
ခင်ဗျားတို့က စောစောစီးစီး ဒီတ်ပင်နေကြတာလဲ'

အောင် အနည်းငယ်စိတ်တိုလာမှန်းသိ၍ သူတို့ဆက်မပြောကြ
တော့။ တကယ်တော့ သူတို့အုပ်စုတွင် အောင် အငယ်ဆုံး။ အောင်
ကို အားလုံးက ခင်မင်ကြသည်သာဖြစ်သည်။ အောင်ကလည်း
အားလုံးအတွက် အနစ်နာခံသည့် အချက်လေးများ ရှိတတ်လေသည်။

ကိုတင့်ဝေသည် နေရာမှ ခါးဆန့်၍ထကာ လက်ပတ်နာရီကို
ကြည့်လိုက်သည်။

'ကဲ သွားကြစို့'

တစ်နေ့တာ၏ နောက်ဆုံးလမ်းခွဲခါနီး စခန်းသိမ်းရာ နေရာ
သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

+ + +

တစ်ခါ ဖုန်းမြည်ရင် ခင်ဗျားဖုန်းဖြစ်ရမယ်'

'မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းပဲ ထရမှာ'

'အို လောင်းမယ်ဗျာ ခင်ဗျားပဲ'

'စိန်လိုက်ကွာ၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကြေး'

အလုပ်လုပ်ရာတွင် တယ်လီဖုန်းခေါ်သံက အနှောင့်အယှက်
လှသည်။ တယ်လီဖုန်းမြည်သံကြားလျှင် ငါ့များခေါ်လေမလားဟု

ထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေကြလေသည်။ အောင်နှင့် ကိုတင့်ဝေတို့

လောင်းအစားပြုဆဲမှာပင် တယ်လီဖုန်းမြည်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

'ဟော လာပြီ လာပြီ'

အလိုလို နားစွင့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားလေ၏။

'ကိုတင့်ဝေတဲ့ ဟေ့'

အောက်ထပ်မှ လှမ်းခေါ်သံကို ကြားရသည်။ အောင်ကပြုံး၍

ထွက်လာပါ ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုတင့်ဝေသည် မျက်နှာကိုမူကော

တစ်သို့ဆင်းသွားလေသည်။ ဆိုင်သို့အလည်အပတ်လိုက်လာသော

အောင် ပြုံးနေသည်။

ကိုတင်ဝေသည် ပြုံးလျက်ပင် ပြန်တက်လာလေသည်။
'ဖုန်းကတော့ ငါ့ဖုန်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် လက်ဖက်ရည်ကိုတော့
မင်းပဲတိုက်ပေတော့'

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အောင့် ရင်သည် လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွား
လေသည်။

'ဘယ်သူဆီကလဲ'

မိုးမခက ကြားဝင်မေးလိုက်၏။

'ချောလော သူက မင်းကိုတွေ့ချင်လို့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက စောင့်
နေမယ်တဲ့၊ ကဲ လက်ဖက်ရည်တိုက်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့ပေတော့'

'ဟာဗျာ ဘာဆိုလို့ တိုက်ရမှာတုံး'

'မလိုက်ဘူးလား'

'လိုက်မှာပေါ့'

၂၉ လမ်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသည် အနီးကလေး။ ချောသည်
စာအုပ်ဆိုင်ကိုမလာဘဲ ဘာကြောင့်များ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို ချိန်းရပါလိမ့်။
အတွေးမဆုံးမိ ဈေးရှေ့ဆင်ဝင်အောက်ကို ရောက်သည်။ အများသုံး
တယ်လီဖုန်းရှေ့တွင် ချောသည် စက္ကူထုပ်လေး နှစ်ထုပ် ကိုင်ကာ
ရပ်နေလေသည်။ ကချင်လုံချည် ညိုညိုလေးနှင့် အင်္ကျီပန်းရောင်ကို
ဝတ်ထားသည်။ တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးမှာ ကံကော်ပန်းကို ပန်ထားသည်။
ညိုချော။

ချောသည် မြင်ဖူးပြီးသော အောင့်ကို ကျော်၍ မမြင်ဖူးသေး
သည့် မိုးမခနှင့် ကိုတင်ဝေကို ဦးစွာပြောလေသည်။

'တစ်ခုခု စားကြရအောင်'

အနီးဆုံး ဆီချက်ခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို လျှောက်ခဲ့ကြ
သည်။ စကားမပြောဖြစ်ကြ။ လူရှင်းသော ဆိုင်ခန်းအတွင်းမှာ
နေရာယူမိကြမှ ချောက ပြုံး၍ စကားပြောသည်။

'စာမေးပွဲက တနင်းလာနေမှာ ပြေရမယ်လေ၊ စာမေးပွဲပြီးရင်
ပြန်တော့မှာ၊ မပြန်ခင်တွေ့ရအောင်လို့ လာခဲ့တာ'

ဦးစွာလာချပေးသော ဟင်းချိုခွက်ကို ချောက တစ်ဇွန်ခပ်
သောက်သည်။

'မှတ်ထားနော် သူ့နာမည်က မရီဝင်း'

'ကျွန်မနာမည်က မမြထွေး'

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ရယ်ကြလေသည်။ အမည်ရင်းများ
သည် နားထဲတွင် စိမ်း၍ နေသည်။ သူတို့သည် ရောက်တတ်ရာရာ
စကားများကို ပြောကြလေသည်။ ချောသည် စကားပြောလျှင် ပြုံး၍
ရယ်၍ ပြောတတ်သည်။ ပြောပြီးလျှင်လည်း ရယ်သည်။ အမည်တစ်ခု
ထပ်ပေးမိသည်။ ရယ်ချော။

သည်ပွဲတွင် အောင်သည် တေမိ။ ကိုမြင့်မိုးစကားအရ ပြော
လျှင်ဆိုလျှင် ထွင်ကွက်။ သို့သော် အောင်သည် ချော၏ အပြုံးနှင့်
အရယ်ကြားမှ စကားသံ ချွဲချွဲနဲ့နဲ့ လေးကို နားထောင်ကောင်းကောင်း
နှင့် ထောင်နေမိခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ နဲ့ ချော။

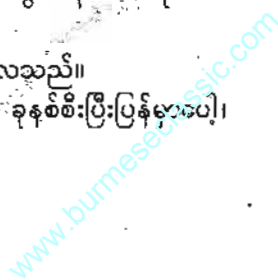
'ကဲ ပြန်တော့မယ်နော်၊ အိမ်ပြန်ရောက်ရင်လေ စာရေးလိုက်
မယ်၊ ပြန်လာရင် အိမ်ကိုလာလည်မယ် သိလား၊ ထမင်းကျွေးရမယ်
တော့'

သူ့စကားဝိုင်းကိုသူသိမ်းကာ ချောက နေရာမှထလေသည်။
'တစ်ယောက်တည်း ဒီလိုပဲ လျှောက်သွားနေလား၊ ခု ဘာ
မိပြီး ပြန်မှာလဲ'

ကိုတင်ဝေက လူကြီးသံဖြင့် ပြောလေသည်။

'သွားနေကျပဲ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ခုနစ်စီးပြီးပြန်မှာပေါ့၊
သားမင်းကြီးလမ်းကလေ'

'ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါမယ်'

ကိုတင့်ဝေကပဲ ထွင်သည်လား၊ အောင်ကပဲ အကွက်စောင့်
 နေမိသည်လား မပြောတတ်။ ချောက ဘာမျှမပြောဘဲ ရှေ့မှသွား
 သည်။ ဈေးရှေ့တွင် လမ်းခွဲခဲ့ကြ၏။ အောင်သည် ချော၏ဘေးမှ
 ခပ်နှေးနှေး လျှောက်လိုက်လာသည်။ မီးရထားခုံးကြီးကို တက်လာ
 သည်အထိ စကားမပြောဖြစ်။ သမ္မတရုံဘက်သို့အကူးတွင် ကား
 တစ်စီးက ခပ်သွက်သွက် ချိုးဝင်လာသဖြင့် ချော၏ လက်ကို
 လှမ်းဆွဲမိသည်။ အောင်သည် 'ဆောရီး' ဟု လွတ်ခနဲ ပြောပြီးမှ
 ဝေလိုဝါဘူးဟု စိတ်ထဲမှ ပြန်တွေးမိသည်။ ချောသည် ခပ်ပြုံးပြုံး။

'စာမေးပွဲပြီးရင် ချက်ချင်းပြန်မှာလား'
 အရှက်ပြေစကား ပြောမိလေသည်။
 'တစ်ရက်နှစ်ရက်နေဦးမယ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်လေ၊ သူငယ်ချင်း

တွေနဲ့ ကားမှတ်တိုင်ရှေ့တွင် ရပ်မိကြသည်။ ခုနစ်ကားတစ်စီး
 လာသော်လည်း မတက်ဖြစ်ကြ။

'အထုပ်တွေ ပေးထားပါလား'
 'အဆောင်ထိ လိုက်ပို့မှာလား'

အောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ချောက အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို
 အောင်လက်ထဲထည့်၏။ ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် ထီးကို လက်တွင်းမှာပင်
 ထားရစ်၏။ အောင်သည် စိတ်ကူးယဉ်လိုက်မိလေသည်။ မိန်းကလေး
 တစ်ယောက်နှင့် ပထမဦးစွာ ယှဉ်တွဲ၍ ထွက်မိခြင်းတည်း။ အောင်
 သည် ချစ်သူ မမြေအေးနှင့် ယခုလို တစ်ခါမျှ နှစ်ယောက်တည်း
 မသွားဖူးခဲ့။ ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ဝင်လာသည်။ သူတွေပြေးလိုက်သွား၍
 အောင်တို့နှစ်ယောက်ကို တိုးမိသွားသည်။ ပခုံးချင်း တိုက်မိကြလေ
 သည်။

'နောက်တစ်စီးဆိုရင်တော့ ရအောင် တက်မှပဲ'

ခုနစ်ကားတစ်စီး ဆက်၍ ဝင်လာလေသည်။ ချောက ရှေ့မှ
 တက်နှင့်သည်။ အောင်က နောက်မှကပ်လိုက်သွားရသည်။
 နှစ်ယောက်များများ ဆင်းသွားကြသည်။ နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံလွတ်ကို
 နေရာနှင့်သော ချောသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ အောင်
 ကို ဆွဲ၍ ထိုင်ခိုင်းသည်။

'ကျောင်းမှာ နေရာဦးရလွန်းလို့ အကျင့်ပါနေပြီ'
 ချောက ပြုံး၍ ပြောလေ၏။ အောင်အတွက်တော့ ယောမင်းကြီး
 အင်းလျားလမ်းထိပ်သည် နီးလွန်းလှပေသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်
 ထပ်ထပ်ပိုက်ဆံပေး၍ တစ်ပတ်ပြန်စီးချင်သည်။

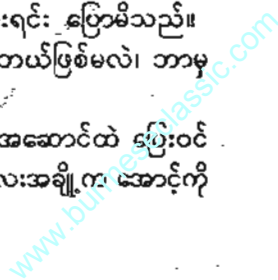
အင်းလျားလမ်းသည် တက္ကသိုလ်ဝင်းအတွင်းတွင် ကွေ့ကောက်
 သွားသည်။ ကံကော်ပင်တန်းကို ဖြတ်လာစဉ် အင်းလျားကန်
 နှစ်ဖွဲ့လေးများ ထွက်လာကြသည်။ ရတနာသည် အင်းလျားကို
 ချော့ချော့၍ ဣန္ဒြေရရ ရပ်တည်နေလေသည်။

'အထဲကိုဝင်ထိုင်ပါဦးလေ၊ အဆောင်ကမိန်းကလေးတွေက
 အောင်ကို မိတ်ဖွဲ့ချင်လို့တဲ့ ပြောနေကြတယ်၊ ခေါ်ခဲရမလား'
 အောင်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

'ခမျာများ စာကျက်ပျက်နေပါ့မယ်'
 ချောက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ 'ခဏ ထိုင်ဦးနော်' ဟု
 အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို လှမ်းယူသည်။

'ဘာတွေလဲတောင် မကြည့်လိုက်ရဘူး'
 အောင်က အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို လှမ်းပေးရင်း ပြောမိသည်။
 'မိန်းကလေးပစ္စည်းတွေကို ကြည့်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဘာမှ
 အကျိုးမရှိပါဘူး အကျိုးတွေပါ'

ချောသည် သူ့စကားသူ ပြန်ပိတ်ကာ အဆောင်ထဲ ပြေးဝင်
 လေသည်။ အပြင်မှပြန်လာသော မိန်းကလေးအချို့က အောင်ကို

ကြည့်သွားကြသည်။ ဧည့်သည်ယောက်ျားလေးအချို့သည် အဆောင်တွင်းမှ သက်ဆိုင်သူများ ထွက်အလာကို လည်တဆန့်ဆန့်ဖြင့် မျှော်နေကြသည်။ အောင်က သူ့ကိုယ်သူ ရတနာ၏ ဧည့်စာရင်းဝင် တစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်သည်။

‘ဘယ်သူ တွေ့ချင်လို့လဲ’

ယခင်တစ်ပတ်က မျိုးမြင့်လေးဟု ခေါ်သံကြားလိုက်ရသော ကုလားလေးက အောင်ကို လာမေးသည်။ စောစောက သူ့ရှိဟန် မတူ။

‘နေပါစေ၊ သူ ပြန်ထွက်လာပါလိမ့်မယ်’

‘ဪ ဪ’

ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်ကို ကြားရသဖြင့် ချောပဲဟု အတပ်တွေးလိုက်သည်။ ဖိနပ်ပါးပါး၊ အင်္ကျီမွှေကို လဲဝတ်လာသော ချောကို တွေ့ရလေသည်။

‘ထိုင်လေ မထိုင်ချင်ဘူးလား’

အောင်က ကုလားထိုင်ကို ချောနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိအောင် ရွှေ့၍ ထိုင်သည်။

‘သူ့နာမည်က မျိုးမြင့်လေးတဲ့လား’

အောင်က ဧည့်ခေါ်ကုလားလေးကို လက်ညှိုးထိုး၍ မေး၏။ ချောထံမှ ရယ်သံလွင်လွင်လေး ထွက်လာသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ထမင်းချက်တဲ့ ကုလားလေးလေ။ ဧည့်သည်ခေါ်ပေးတဲ့သူ မရှိလို့ ခဏဝင်ကူတာ၊ ကျောင်းသူတွေက ထမင်းချက်ခန်းထဲက ဘတ်တလာတွေကို ဇာတ်လိုက်မင်းသားနာမည်တွေ အဆိုတော်နာမည်တွေ ပေးထားကြတယ်။ ရုပ်ကိုလဲ လိုက်လိုက်ပဲ ဟင်း ဟင်း၊ သူ့ကိုကြည့်ပါလား၊ မျိုးမြင့်လေးနဲ့ မတူဘူးလား ကိုသက်အောင် ဆိုတာတောင် ရှိသေးတယ် ဟီး ဟီး’

ရယ်ရမလို ဖြစ်သွားလေ၏။ သူပြသော ကုလားလေးမှာ မျိုးမြင့်လေးနှင့် ဘယ်နေရာမှ မတူပါချေ။ မိန်းကလေးတွေဟာ ဘယ်တော် ပေါတောတော နိုင်တာပဲဟု အောင်စိတ်တွင်းမှ မှတ်ချက် ချခဲ့သည်။

‘ကျွေးစရာတော့ ဘာမှမရှိဘူး၊ ဘူးသီးကြော် စားချင်ရင်တော့ ငါလည်းကိုသွားမယ်’

‘တော်ပါပြီဗျာ၊ စိတ်ကုန်လွန်းလို့ မမြေအေးနှင့် ဘူးသီးကြော်ဆိုင် ထိုင်ရဖန်များသည်ကို တော်ရကာ လွတ်ခနဲပြောလိုက်မိသည်။ ချောက ရယ်ဖြစ်အောင် ငယ်သေးသည်။

‘ဘာလဲ ဘူးသီးကြော်ကိုလား၊ လူကိုလား’

‘ဘူးသီးကြော်ကို ပြောတာပါ’

အောင်က ခပ်သွက်သွက်ဖြေလိုက်သည်ကို ချောက သဘော မကောင်းပြန်သည်။

‘ကိုသက်အောင် သတင်းတွေ ကြားပါတယ်နော်၊ ညောင်ညိုပင် ကြီးက လမ်းခွဲကြပြီဆိုတာ ဟင်း ဟင်း၊ ဘူးသီးကြော်တဲ့ခါမှ အောင်စုန်းပြန်ခဲ့မယ်ပေါ့’

‘သတင်းကလဲ စုံလှချည်လားဗျာ’

‘ပြောပါကော၊ ကိုသက်အောင်တို့က နာမည်ကြီးတွေပါလို့’

‘ပထမဆုံး ကျွန်တော် လာတုန်းကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တောင် မသိဘူး မဟုတ်လား’

‘မြင်မှ မမြင်ဖူးသေးတာကို၊ ကျွန်မကသာ မသိတာ၊ ကိုသက်အောင် လာသွားတဲ့အကြောင်း ပြောပြတော့ အဆောင်က သူ့ပေး

တဲ့အရာကို ကိုသက်အောင်တို့ အကြောင်းတွေကို ပြောလိုက်ကြတာ

'ဒီလောက်တောင်ပဲလားဗျာ'

'ဒါပေါ့၊ ကိုသက်အောင်ကလဲ နာမည်ကြီးအဆိုတော်ပဲ၊ မမြေအေးဆိုတာကလဲ ဖိစစ်စစ်မှာ ကွင်းဘွဲ့ရထားတာ'

'ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တောင် မသိဘူး'

မမြေအေး၏ အမည်ကို ကြားလိုက်ရ၍ အောင့်ရင်သည် အနည်းငယ် လှုပ်ရှားချင်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

'ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်နှာတောင် ညှိုးသွားပြီ၊ ငိုတော့ ငိုလိုထိပ်ပါနဲ့နော်၊ စာမေးပွဲနီးမှ ကျောင်းကြီး ရေမြုပ်သွားဦးမယ်'

'ဪ ပြောမှသတိရတယ်၊ မမချော စာကျက်ပျက်နေမယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်မယ်နော်'

ချော၏ နှုတ်ခမ်းလေးများ အနည်းငယ် ချွန်သွားလေသည်။

'လူကို မမချောလိုခေါ်တာ နှစ်ခါ ရှိသွားပြီနော်၊ စာထဲမှာလဲ မမချောတဲ့၊ သူ့ကိုယ်သူ ချာတိတ်လေးများ အောက်မေ့နေလား မသိဘူး'

'ဪ မိန်းကလေးတွေက သူတို့ကို အသက်ကြီးတယ်ဆိုရင် မကြိုက်ဘူးနော်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ထက်ကြီးတယ်ထင်လို့ ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လေးစားသမှုပါဗျာ၊ ကဲ သွားမယ် မမချောရေ'

ပြောပြောဆိုဆို နေရာမှ ချက်ချင်းထကာ ခွာခဲ့လေသည်။ ချောသည် အောင့်ကျောပြင်ကို ငေးမောကြည့်နေဦးမည်မှာ မလွဲဟု အောင် အတပ်သိသည်။ ချောစိတ်တွင်းကမူ အောင့် စာလေးကို ရေရွတ်နေသည်။ စာလေးက တိုတိုလေးမှ တကယ် တိုတိုလေး။

မမချော

ကျွန်တော့်ကို ချီးကျူးတာ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။

အောင်

+ + +

မဒေါက်ကနေ တစ်ဖက်ကမ်းကူးရင် ရွှေကျင်ကို ရောက်တယ်။ မြေနီလမ်းတွေကနေ မြင်းလှည်းလေးစီးလာရတာ ပျော်စရာကောင်းမှာပါ။ သီတင်းကျွတ်လဆိုရင် မီးမျှောပွဲရှိတယ်လေ။ အောက်တိုဘာ ကျောင်းပိတ်ရက်ကျရင် ကိုတင့်ဝေနဲ့ မိုးမခတို့ အတူတူလာခဲ့ကြပါလား။

နေ့ဆိုရင်တော့ သိပ်မအေးချမ်းလှဘူး။ ဒါပေမယ့်လည်း ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်ဒေသဆိုတော့ မခွာနိုင်ကြဘူးပေါ့ကွယ်။ ချောရဲ့ ဘွားဘွားက သူ့ရာဘာကြိုကို မပစ်နိုင်သလို မေမေကလည်း ဇေဇေခေါင်းချသွားတဲ့ စစ်တောင်းမြစ်ကမ်းက မခွာချင်ဘူးတဲ့။ ချောရဲ့ အစ်ကိုခမ်းကွဲတစ်ယောက်က ဘွားဘွားကို ကူညီတယ်။ အိမ်မှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ပဲ အားကိုးစရာ ယောက်ျားရှိတယ်။ ချောကိုတော့ သူတို့အားလုံးက မျှော်လင့်ချက်ထားကြတယ်လေ။ ဖြစ်နိုင်ရင် မဟာဝိဇ္ဇာထိ တက်ပြီး နိုင်ငံခြားထိတောင် သွားစေချင်တာ။ အစ်ကိုက ဆိုရင်လည်း ချောကို သိပ်ချစ်တာ။ ချော စိတ်အေးချမ်းသာပညာသင်နိုင်ဖို့ အစ်ကိုဘဝကိုရော အနာဂတ်တစ်ခုလုံးကိုပါ ရွှေကျင်မြစ်ကမ်းက ကြက်ပေါင်ပင်တွေ၊ ကျွဲကောပင်တွေ၊ တညင်းပင်တွေကြားမှာ မြှုပ်နှံလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီတဲ့။ သည်တစ်ခါတော့ ချော၏စာလေးသည် သူ့ဘဝတစ်စိတ်

အောင်အောင်နဲ့ ဖော်ပြရင်း လေးလေးနက်နက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ ကိုတင့်ဝေအတွက်လာသော ချော၏ ချစ်ထိပါဝါလေးများကို ကိုင်ကာ အောင်သည် သူ့ကိုရည်ညွှန်းရေး အသံအလား ဆွေးဆွေးမြည်မြည် ဖတ်နေမိသည်။ နယ်မြေ အချွမ်းဘူးဆို၍လည်း ချောအတွက် စိတ်ပူမိသည်။ ချောတစ် ယောက် ဘေးမသိရန်မခပါစေနဲ့။ ချောကို ချစ်လှပါသည်ဆိုသော

www.burmeseclassic.com

ချော၏ အစ်ကိုဆိုသူကိုလည်း စိတ်ဖြင့်မှန်းဆကြည့်မိ၏။ သူ့ဘဝကို ချောအတွက် အနစ်နာခံထားသည်ဆိုတော့ သူ့စေတနာသည် လွန်ကဲ နေသည်လား။ သက်ပြင်းကို မသိမသာချမိလေသည်။

'ဟင်း မကျွမ်းခင်က လွမ်းနှင့်သည်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ကွာ' ယခုတော့ ဘယ်သူက ဘယ်လောက် ထေ့ကြ ရှိကြပါစေ မမှတော့ပြီ။ ချောကို သူ စိတ်ဝင်စားမိသည်ကို ဝန်ခံရပေပြီ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ချောသည် မလှပေမည် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေ၏။ မမြေအေးနှင့် ယှဉ်လျှင် ချောသည် သာမန် ရွက်ကြမ်းရေကျို မျှသာ။ သို့သော် ချောသည် မမြေအေးထက် ပို၍ သွက်သည်။ ထက်သည်။ ပွင့်လင်းသည်။ ဟန်ဆောင်မှုကင်းသည်။ ပိုမို၍ ပြည့်ဝဖြူစင်သည်ဟုပင် အမှတ်ပေးချင်သေးသည်။ အနုပညာ မြတ်နိုးသည်ကပင် ချောဘက်က အရည်အချင်းတစ်ရပ်ဟု အောင်က သတ်မှတ်၏။

ဘာပဲပြောပြော အောင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို လိုချင်စွဲလမ်းစီ ပြုဆိုလျှင် အရူးအမူး သံသမဲမဲ ဖြစ်တတ်သည်ကတော့ အမှန်။ ယခုလည်း အောင်အဖြစ်ကို အားလုံးက သမားရိုးကျအဖြစ်ထစ်ရစ် အနေဖြင့်သာ သဘောထားကြသည်။ ဤသည်ကို အောင်က မကျေနပ်ချင်။

'ကိုတင့်ဝေ သူ့အတွက် သီချင်းတစ်ပုဒ် ရေးပေးလိုက်စမ်းပါဗျာ။ အချစ်အတွက်အသက်ရှင်သူ လို့'

ကိုကြည်မောင်က အောင်ကို သက်သက်ကလိလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အောင်အချစ်ကို သူတို့မယုံကြ။

'ဟာ ဟုတ်ပြီဗျို့'

အောင်သည် ကိုတင့်ဝေ၏ ပေါင်ကိုပုတ်ကာ ရုတ်တရက် ထခုန်လေသည်။

'အမယ်လေး ဘယ်လိုဖြစ်သွားပြီလဲ'

ကိုမြင့်မိုးက အောင်လက်ကို လှမ်းဆွဲ၏။
'သတိထားပါ ဖိုးသက်အောင်ရာ'

'ဒီရောဂါမျိုးက ဒီလိုပဲ'

သူတို့တစ်တွေ လှောင်ကြ ပြောင်ကြသည်ကို အောင်က မသတိထား။ ကိုတင့်ဝေပဲခုံးကိုသာ ကိုင်လှုပ်၏။

'လုပ်ဗျာ ကိုတင့်ဝေ၊ ကျွန်တော့်အတွက် သီချင်းတစ်ပုဒ် ရေးပေးစမ်းပါ။ ချောဆိုတဲ့ နာမည်လေး ပါရမယ်လေ။ ချောကို ချစ်တဲ့အကြောင်း'

'ဘာ ချောကိုချစ်တဲ့အကြောင်း ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ မင်းပြောတော့ မလုပ်စားထားဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူးဆို'

ကိုမြင့်မိုးက မကျေနပ်ဆိုပြန်လေသည်။ သူတို့တစ်တွေ နားထောင်လောင်လောင် ဖြစ်နေကြ၍ ဝရန်တာတွင် အလုပ်လုပ်နေ

သူတို့အုပ်စု၏ဒဏ်ကို အခံရဆုံးဖြစ်၍ ရိုးနေပြီ။ သည်သို့ပင် ကိုကြည်မောင်ဖခင်ကပင် လှည့်ကြည့်လေသည်။ သည်အိမ်

သို့ပြန်လာရန် ကျွမ်းပြင်းခုန်ကြမည်။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ဆွေးနွေး ဆွေးနွေးကြမည်။ ရန်ဖြစ်စိတ်ကောက်ပြီး နှစ်ရက်သုံးရက်

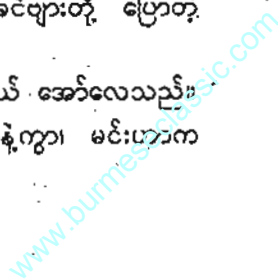
နေချင်နေကြမည်။ ပြီးတော့လည်း သည်အုပ်စုသည် တကယ် ခွဲခွဲနိုင်ကြသည်မဟုတ်။

'ရည်းစားထားဖို့ ရည်ရွယ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ချစ်တာ တကယ်ချစ်တာ၊ ဒါ အချစ်ပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့

ချစ်ပဲ'

အောင်သည် ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် အော်လေသည်။

'ဟေ့ ငါတို့အချစ်နဲ့တော့ လာမရောနဲ့ကွာ၊ မင်းဟာက ချစ်တဲ့အဖေရင် ပျင်းနေတတ်တဲ့ အချစ်မျိုး'

ကိုကြည့်မောင်မိုးသာ သည်းခံလိုက်ရသည်။ ကိုမြင့်မိုးကသာ သည်စကား ပြောမည်ဆိုလျှင်တော့ ဆွဲထိုးမိမည်လားမသိ။ ကိုတင့် ဝေသည် အောင့်ကို ပခုံးပုတ်၍ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ရှုပ်အကျိအိတ် ထဲမှ အိုးကွဲနေသော ဖောင်တိန်လေးကို ဆွဲထုတ်၏။ ဘတ်စံကား လက်မှတ်လေးနှစ်ရွက်ခန့် ပါလာသည်။ လက်မှတ်နောက်ကျောတွင် စာတစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းရေးပြီး အောင့်ကို လှမ်းပေးသည်။

စိန်စန်းကြွချိန် ဒီလမ်းပေါ်မှာ ကိုယ်လွမ်းတယ်၊ ချစ်တဲ့သူ တွေ့မလားလို့ လိုက်လို့ရှာ၊ တွေ့တော့လေ ပြောမယ် ချောရယ်။

ဘတ်စံကားလက်မှတ်နှစ်ခုကို ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ကြားတွင် မှတ်မှတ်ရရ ညှပ်ထားလိုက်သည်။

+ + +

စိန်စန်းကြွပြာလေးများသည် ဘွဲ့နှင့်သဘင်ခန်းမကို ဦးတိုက်နေကြ သည်။ ခရမ်းရောင်ပန်းအိလေးများ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေကြသည်။ မြေအရှိန်သည် လျော့ပါးစပြုပြီ။ သင်္ကြန်လက်ဆေးမိုးသည် အလာ တတ်ကျနေပြီ။ ကောင်းကင်တွင် တိမ်ရိပ်ညိုညိုကို မြင်ရလေသည်။ သိပ္ပံအဆောက်အအုံဘေးမှ ခုံတန်းလျားလေးများသည် လျှားလမ်းကို ဘေးတိုက်ပြု၍ ဘွဲ့နှင့်သဘင်ခန်းမဘက် မှာမှာနေသည်။ အောင်သည် ခုံတန်းကိုမှီထိုင်ကာ လက်တစ်ဘက် ပေါ်ညာဘက်သို့ ဆန့်ထုတ်ထားသည်။ မမြေအေးသည် အောင့် တော်တော်နှင့် သူ့ပခုံးသားလေးများ ထိမည်စိုးသည့်အလား ရှေ့သို့ မှီထိုင်စဉ် လေး ထိုင်နေသည်။ အောင်က သတိရ၍ လက်ကို ရှေ့ထုတ်သည်။

ပြောပါအေး၊ အေးက တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ အောင်လာခဲ့တာပဲ။ မြေမှာ ပြောစရာတွေ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား။

'အေးက တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့သာ လာရတယ်၊ မလာချင်တော့ဘူး မဟုတ်လား'

အောင်က သက်ပြင်းကို ခိုးရှိုက်မိ၏။ အသိရခက်တဲ့ မိန်းကလေးရယ်။

'လာခဲ့ပါဆိုတာနဲ့ ဒုန်းစိုင်းချလာတဲ့ သူ့ကိုများ အေးရယ်၊ အေးဟာ အောင်နဲ့ပတ်သက်ရင် အမြဲတမ်း တစ်မျိုးမြင်မြင်နေတယ်'

မမြေအေးသည် ခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်သည်။ မျက်တောင်ကျောလေးများက မျက်လုံးကို ဖုံးပစ်လိုက်သည်။

'အောင် ရတနာဆောင်ဘက်ရောက်ရောက်နေတယ်လို့ ကြားပါတယ်'

'အေး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ'

မမြေအေးသည် အောင်ကို မော့ကြည့်လေသည်။ အောင်သည် မျက်လုံးလွှဲမပစ်ဘဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ အောင်တွင် အပြစ်မရှိဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားပေးထားသည်။

'ပြီးခဲ့တာတွေမှာ အေး သတ္တိနည်းခဲ့တာ အောင်အပေါ်မှာ လိုက်လျောမှုမရှိခဲ့တာတွေဟာ အေးအပြစ်လို့ နားလည်ပါတယ်၊ ပြီးတော့လဲ'

'ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ အေး'

'ပြီးတော့ အောင်ကို စာကြိုးစားစေချင်တယ်'

အောင် ဘာမျှ ပြန်မပြောမိ။ တကယ်တော့ ကျောင်းကို လူရိုသေရှင်ရိုသေမျှ တက်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းကို အေး နားလည်အောင် ရှင်းပြပြီးသား။ အောင် ဆရာဝန်မဖြစ်ချင်။ အောင် အဆိုတော်ပဲ ဖြစ်ချင်သည်။ ဖားခွဲဖို့ကို ဂီတသင်္ကေတတစ်ရပ်လောက်ပင် စိတ်မဝင်စား။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာရပ်တစ်ခု အနေဖြင့်တော့ ပြီးဆုံးအောင် သင်ယူချင်သည်။

'အက်ဖ်ထီပြီး ကျောင်းကထွက်မသွားရရင် ပြီးရောလို့ ပြောခဲ့တာပဲ အေးရယ်'

'အောင် ဒီနှစ်လဲ ကျောင်းကောင်းကောင်း မတက်ဘူးဆို မမြေအေး၏ စကားများသည် လိုရင်းကိုမရောက်ဘဲ အံ့ချော်သည်ဟု အောင် ထင်မိလေသည်။

'အောင်အတွက်တော့ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ဆယ်နှစ်ကြာ နှစ်လဲ ကြာမယ်၊ ဆယ့်ငါးနှစ်ကြာချင်လဲ ကြာမယ်၊ ဒါကို အေးကလည်းမခံနိုင်ဘူး မဟုတ်လား'

မမြေအေး၏ မျက်နှာလေးသည် အနည်းငယ် တင်းမာသွားသည်။ ဝါသော ပါးနှစ်ဘက်သည် နီစပြုလာသည်။

'အောင်ဟာလေ အေးရဲ့စေတနာကို နားမလည်ဘူး၊ ခုလဲ အေးအမှားကို တောင်းပန်ဖို့ လာခဲ့တာပါ၊ အေးကို မပြောချင်တယ်၊ အောင် မကြိုက်ရင် အေး မပြောတော့ဘူး၊ အောင် ခွင့်လွှတ်ပါ'

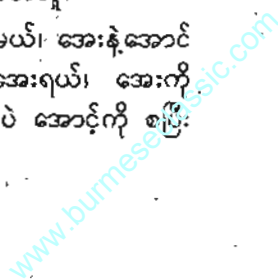
'ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ အေး၊ အောင်ကို တွေ့ချင်တာ တောင်းသက်သက်ပဲလား'

မမြေအေး၏ မျက်လုံးလေးများ စိုစွတ်လာကြလေသည်။

'အောင် နားလည်အောင် အေးမပြောတတ်ဘူး'

'အေး မပြောတတ်ရင် အောင် ပြောပါမယ်၊ အေးနဲ့အောင် ဒီဘဝမှာတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးအေးရယ်၊ အေးကို အောင် သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အေးကပဲ အောင်ကို စပြီး ခွဲခဲ့တယ်လေ၊ ခုတော့ လွန်ကုန်ပြီ အေး'

'အို'

မမြေအေး၏ နှုတ်ခမ်းလေးများ တဆတ်ဆတ် တုန်လာကြလေသည်။ ထိုင်ခုံမှလည်း အားနည်းစွာ ထ၍ ရပ်လိုက်သည်။ သိပ်များ ရက်စက်ရာကျသွားပြီလားဟု အောင် စိုးရိမ်လိုက်မိလေသည်။

‘အေးကို အောင်လိုက်ပို့ပါရစေ’
‘ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း၊ လိုက်မပို့နဲ့ လိုက်မပို့နဲ့’

မမြေအေးသည် လွယ်အိတ်ပြာပြာလေးကို ထိုင်ခုံနောက်တန်းမှ ဖြုတ်ကာ နေရာမှရှာလေ၏။ ဘွဲ့နှင့်သဘင်ခန်းမကို ကျောပေး၍ အိမ်ဝတ်လမ်းမကို တစ်ယောက်တည်း လျှောက်၍သွားသည်။ ခုံတန်းပေါ်တွင် အောင်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

သည်ညနေ ရတနာဆောင်ကိုလည်း မသွားဖြစ်။ အလုံကိုလည်း မသွားဖြစ်။ ၂၉ လမ်းကို ပြန်ရောက်တော့ ရှစ်နာရီ ထိုးတော့မည်။ သည်နေ့ည ဆိုင်မှာပဲ အိပ်တော့မည်ဟု အိမ်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

ထပ်ခိုးပေါ်မှ စာအုပ်များကို အိပ်ရာတစ်နေရာစာရအောင် ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ အဟောင်းပုံများ ကြားထဲမှ မိန်းမတို့အကြောင်းကို ဖွဲ့ဆိုသော မန်လည်ဆရာတော်၏ မယဒေဝကို မြင်လိုက်ရသည်။ အမှတ်မထင် ပြီးလိုက်မိလေသည်။

+ + +

စိန်ပန်းကြွချိန် ဒီလမ်းမှာ ကိုယ် လွမ်းတယ်XX ချစ်တဲ့သူတွေ့မလားလို့ လိုက်လို့ရှာXX တွေ့တော့လေ ပြောမယ်XX ချောရယ်XX ဟိုးဝေးဝေးက ခေါ်သံကြားမိတယ် တိုးတိုးညင်သာ ဘယ်ကများလဲကွယ်XX ကိုယ် ဆွေးဆွေးရင်

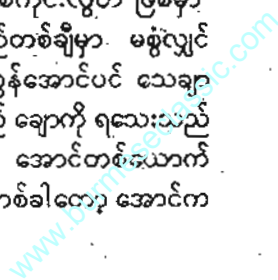
ခေါ်သံများ နောက်ကို တရွေ့ရွေ့နှင့် ဘယ်ဆီမှန်း မသိတယ်XX ချစ်တဲ့သူရူးမယ် ချောရယ်XX

အောင်အသံက ခါတိုင်းထက် ပို၍ လှိုက်လှဲနေလေသည်။ အခါတိုင်းထက်ပို၍လည်း သတ္တိရှိလာသည်ဟု အောင် ထင်မိသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် စတုဒီယိုခန်းထဲ ဝင်မိသည်နှင့် အောင်လက်ဖဝါးမှ နှုတ်ခမ်းများ ထွက်လာတတ်သည်။ အလိုလိုနေရင်း ရင်ထဲမှတလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာတတ်သည်။ စဆိုရန် အချက်ပေးလိုက်ပြီဆိုလျှင်ပင် အောင်တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ကျသလို တုန်လာတတ်လေသည်။ အတွေ့အကြုံ ရလာသည်တိုင် အောင်ဒူးကတော့ တုန်သေးသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် အိမ်ရှင်ကဆိုလျှင် ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့။ ကိုကြည်မောင်နှင့် ကိုမြင့်မိုးတို့ထံ ဘေးမှရပ်၍ ဖေးကိုင်ပေးထားရသည်အထိ နတ်ဖမ်းစားခဲ့လေသည်။

ယခုတော့ အောင်ခြေများသည်ပင် ပိုမိုခိုင်မာလာသည်ဟု ထင်မိလေသည်။ သည်ပွဲတွင် အောင်ကို အားလုံးက ချီးကျူးကြသည်။

‘ချောရယ် ဆိုတဲ့ နေရာလေးက တကယ် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချစ်တယ်။ ကိုသက်အောင်တော့ ဒီသီချင်းတစ်ပုဒ်နဲ့တင် စွဲမှာ သေချာပေါ့ကယ်’

မိုးမခက ဖွင့်ဟ၍ ဆိုလေသည်။
‘စွဲပါမှပဲ။ မစွဲရင် ဒီကောင် မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ် ဖြစ်မှာ’
ပြောမည်ဆိုလည်း ပြောစရာ။ သည်တစ်ချိန်မှာ မစွဲလျှင် အပြစ်မှာဆုံး။ မမြေအေးကို အောင်က နှုတ်လွန်အောင်ပင် သေချာပေါက် ပြောခဲ့သည်။ တကယ်တော့ အောင်သည် ချောကို ရသေးသည်ဟု ဆိုရမည်။ ရတနာဆောင်၏ ဆင်ဝင်အောက်မှ အောင်တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ရပေါင်း များလှပြီ။ သို့သော် သည်တစ်ခါတော့ အောင်က

သူ့အချစ်ကို သက်သေထုပြုလိုက်ခြင်းလည်း မည်၏။ ချောကို တကယ်ချစ်တာပါဟု ပြောပြီးမှ မမြေအေးနောက် ကောက်ကောက် ပါအောင် ပြန်လိုက်သွားလျှင် နဲ့သာအုပ်စုက သူ့ကို ဝေဖန်လိုက်မည် မှာ ရစရာပင် ရှိမည်မဟုတ်။

သည်နေ့တော့ အားလုံး ပျော်နေကြသည်။ အားလုံး အဆင် ပြေနေကြသည်။ ကိုကြည်မောင်ကလည်း သူ့ခံစားချက်နှင့် သူ့ 'နီးလွှက်နဲ့ထေး'သည် ကိုကြည်မောင်နှင့် သူ့ချစ်သူ 'အစိုး'တို့ကို ပြန်ပေါင်းထုတ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထား ကြ၏။ ကိုမြင့်မိုးကတော့ သူ့ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သီချင်းအဖြစ် ပြန် ပြောင်းပြီး သူပိုးနေသော အဆိုတော်အသစ်လေးကို ဆိုခွင့်ပေးလိုက် ရ၍ ကျေနပ်နေ၏။ ကိုမြင့်မိုးသည်လည်းကောင်း၊ ကိုတင့်ဝေသည် လည်းကောင်း အသံဝါနှင့် အသံပြာများဖြစ်ကြ၍ သီချင်းမဆိုနိုင်ကြ။ ကိုတင့်ဝေက သီချင်းရေးသမား သက်သက်။ ကိုမြင့်မိုးမှာမူ သီချင်း လည်းရေးသည်။ ကဗျာလည်းရေးသည်။ ဝတ္ထု ဆောင်းပါးလေးများ လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ရေးသည်။ နာမည်ကြီးလှသည်တော့မဟုတ်။ သို့သော် သည်တစ်ခါရေးလိုက်သည့် 'ငယ်ချစ်ဦး'ကိုတော့ အတော် ပင် မျှော်လင့်ထားလေသည်။

'မင်းရဲ့သီချင်းကို ချောကို ပေးပြီးပြီလား'
'ဒီတစ်ခါ မပေးသေးဘူးဗျာ၊ နားထောင်ပြီးမှ သူ့အားသင့် သွားအောင်လို့'
'အကွက်တွေ အကွက်တွေ'
ကိုမြင့်မိုးက ဝင်ထောက်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြောမနာ ဆိုမနာ၊ အခွင့်ကြိုလျှင် ဦးသူက ပြောစတမ်းမို့ ပျော်စရာ ရယ်စရာသဖွယ် ဖြစ်၍နေလေပြီ။

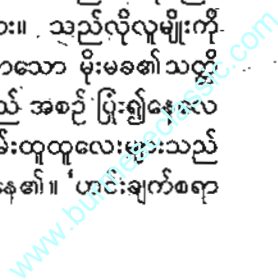
'ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော်ကမှ ကျွန်တော့်အကွက်နဲ့ ကျွန် တော် ဝင်ဝင်လာသေးတယ်၊' ခင်ဗျားသာ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ အကြိ အကြိတွေ များပြီး ကျန်ကျန်ခဲ့တာ'

အောင်က အားကျမခံ ပြန်တွယ်လေသည်။
'အိုး ငါက တကယ် မလုပ်သေးလို့ပါ'
'တကယ်သာမလုပ်တယ်ဗျာ၊ တံဆိပ်ခေါင်းဖိုးလဲ ကုန်လှပြီ၊ ကိုသုပ်ဖိုးလဲ မနည်းတော့ဘူး၊ စာအုပ်တွေတောင် တော်တော်ရှား ချန်ပြီ'

ကိုမြင့်မိုး ကဗျာပါသည့် စာအုပ်များအား ကောင်မလေးတွေ လက်ဆောင်တောင်းတတ်ကြသည်ကို ရည်ရွယ်၍ ပြောလိုက် သည်။

'ဟေ့ကောင် ငါ ဘယ်တုန်းက စာအုပ်ပေးဖူးလို့လဲ၊ ဒီလောက် မကြောင်သေးပါဘူး၊ မင်းသာ သီချင်းတွေ ကူးကူးပေးရလို့ ငါ့အိုးတွေ ဈေးတက်ကုန်တာ'

အားလုံး ရယ်ကြရလေ၏။ ထိုနေ့ညက သူတို့သည် အောင်ပွဲရ တစ်ခါအမှတ်အဖြစ် ကိုတင့်ဝေ၏ အိမ်သို့ လိုက်ကာ ဝိုင်းဖွဲ့ကြ သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်ကုန်းရွာလေးရှိ အမိုးနှင့်အကာ ပါသည်ဆိုရုံသာ မဟုတ်ဘဲ မဒေတိုင်ထူ အိမ်လေးပေါ်မှ သီချင်းရေးသမားတစ်ယောက် ဘဝကို ပထမဆုံးအကြိမ် အောင် သတိထားမိသည်။ အနုပညာ တော်တော်၏ ဘဝကား မရေရာလှပါတကား။ သည်လိုလူမျိုးကို မကြင်ဖော်အဖြစ်ရွေးကာ ရဲရဲဝဲဝဲ လိုက်လာသော မိုးမခ၏သတ္တိ သည်း ချိုးကျူးမိ၏။ မိုးမခ၏ မျက်နှာသည် အစဉ် ပြုံး၍နေလေ သည်။ ပြုရိုင်းသော မျက်နှာပေါ်မှ နှုတ်ခမ်းထူထူလေးများသည် မြင့်မိုးရှိ ရဲရင့်ခြင်းအဓိပ္ပါယ်ကိုသာ ဖော်နေ၏။ 'ဟင်းချက်စရာ

မရှိရင် ကျွန်မတော့ အိမ်ရှေ့က ကန်စွန်းရွက်တွေခူးပြီး ကြော်စားလို့က်တာပဲ ဟု အပြုံးပျက်ပြောသောအခါ အောင်ကိုယ်တွင် ကြက်သီးဝင် ထလာရသည်။ အချစ်၏ တန်ခိုးသတ္တိပေပဲ။ မိမိ၏ချစ်သူတွင် ထိုသို့သောတန်ခိုးသတ္တိများရှိက ကောင်းလေစွ။

ထိုညက သူတို့အုပ်စုသည် ရစ်တစ်ပုလင်းနှင့် အိုးဘရန်ဒီ တစ်လုံးကို ပြုစစ်ခဲ့ကြသည်။ သောင်းကျန်းလိုက်ကြသည်မှာလည်း ပြောနှင့်တော့။ ကိုတင်ဝေသည် အိမ်ရှင်ပိပီ ချိုရွှ်သောက်ကာ သူတို့ကို ပြုစုရသည်။ ရထားမမိရွှ် တစ်ယောက်မျှ အိမ်မပြန်နိုင်ကြ။ နံနက်လင်းသော် ချဉ်စော်နံနေသော ကြမ်းကို ရေဖြင့်ဆေးချကြရလေ၏။

+ + +

ပတ္တလားသံနှင့် ဗုံသံသည် သာယာနာပျော်ဖွယ် ပျံ့လွင့်၍နေသည်။ မိုးရွာပြီးစဖြစ်၍ မြေသင်းနဲ့လေးများ လှိုင်နေ၏။ အောင် ထိုင်နေသော အုတ်ခုံသည် စိုစွတ်၍ နေလေသည်။ အောင်က ကာရံထားသော တရုတ်ကတ်များကြားမှ အပန်းဖြေရိပ်သာ အတွင်းသို့ ချောင်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးဆယ်ယောက်ခန့် ကနေကြဆဲ။ ချောတဒုတိယတန်း ညာဘက်အစွန်ဆုံး။ ချော၏ လက်ချောင်းလေးများ အကွေးအဆန့်ကို ခေတ္တမျှ ငေး၍ကြည့်လိုက်မိသေး၏။ ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကာ ပါလာသော ဝတ္ထုစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေလိုက်သည်။

ဆိုင်သံရပ်သွားသည်။ မိန်းကလေးတို့၏ လှုပ်ရှားသံ စကားပြောသံကိုကြားရသည်။ အောင်က အပန်းဖြေရိပ်သာကို လက်ယာဘက်မှပတ်ကာ ရှေ့ပေါက်မှ စောင့်နှင့်၏။ ချောသည် အဖော် မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် ရယ်ကာမောကာ စကားပြောရင်း ထွက်လာလေသည်။

'ဟော ကိုသက်အောင်ပါလား' အောင်က ခေါင်းညိတ်ပြု၏။ ချောက အဖော်မိန်းကလေးကို ချောနှင့်ဟု အမူအရာဖြင့်ပြသည်။ အလိုက်သိတဲ့ ချော။

'အမောပြေ သံပရာရည်လိုက်သောက်ပါဦး' ချောက ပြုံးလိုက်သည်။ နဖူးပြင်တွင် ချွေးသီးလေးများ ပိုနေလေသည်။

'သူများ ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ' 'အဆောင်ကို ရောက်ခဲ့တယ်လေ။ မမချောရဲ့ အခန်းဖော်က အနုပညာအသင်းကို လိုက်သွားတဲ့'

'အမယ် လိုက်သွားလို့တော့ ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး' အောင်က ရယ်သည်။

'မမချောက ကတော့လဲ လှသားပဲ၊ ခါးလေးကို ညွတ်လို့ ချောက နှုတ်ခမ်းစူသည်။

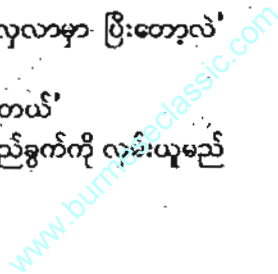
'ခါးတုတ်လို့ တမင်ပြောတာပေါ့လေ' 'မိန်းကလေးတွေက သူတို့ကို မလှဘူးပြောရင် မကြိုက်ဘူး'

'မိန်းကလေးတွေ အကြောင်းကို နောကျွန်းပြီးသားပဲ သိမှာပေါ့' အင်းဝဆောင်ရှေ့မှ စားသောက်ဆိုင်တန်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

အောင်က သံပရာရည် မှာပေးသည်။ အောင်အတွက် အဖော်တစ်ယောက် ရည်တစ်ခွက် မှာသည်။

'ကတာ ကောင်းတယ်၊ မမချော ပိုလှလာမှာ ပြီးတော့လဲ' 'ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ'

'ကတတ်တဲ့ မိန်းကလေးကိုလဲ ချစ်တယ်' ချော၏ လက်ကလေးသည် သံပရာရည်ခွက်ကို လှမ်းယူမည် ရပ်တန့်သွားသည်။

‘ပြောပြန်ပြီကွယ်’

အောင်က လက်ဖက်ရည်ပူပူကို တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်၏။

‘ပြောရမှာပဲ မမချောရယ်၊ အောင်ကို ဒီလိုနှိပ်စက်မထားပါ’

နဲ့၊ အောင် မမချောကို သိပ်ချစ်တယ်’

‘ဒီနေရာမှာတော့ မပြောပါနဲ့ အောင်ရယ်၊ တောင်းပန်ပါရစေ’

‘တွေ့တဲ့နေရာတိုင်းမှာ အချိန်တိုင်း ပြောနေချင်တယ်’

‘လာ ဒီလိုဆိုသွားမယ်’

ချောက နေရာမှ အလျင်ထ၍ အောင်က ကမန်းကတန်း ထလိုက်ရသည်။ ချောသည် အင်းဝလမ်းအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်နှင့်လေသည်။ အောင်က ခြေလှမ်းကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လှမ်းလာခဲ့သည်။ အင်းလျားလမ်းနှင့် ဆုံရာနေရာတွင် ချောက ရပ် စောင့်နေ၏။

‘ဘယ်လိုမှန်းလဲ မသိဘူး သိပ်ဆိုတာပဲ၊ လာလိုက်ခဲ့ လူဆိုးလေး’

‘ဟင့်အင်း ပါလာထဲမှာ စကားမပြောချင်ဘူး’

ကလေးငယ်တစ်ယောက်သဖွယ် ထုံပေပေရပ်နေသော အောင်ကို ချောကကြည့်၍ သက်ပြင်းလေးမသိသာချာသည်။

‘ကဲ ပါလာထဲမှာ စကားမပြောချင်ရင်လဲ ကြိုက်တဲ့နေရာကို ကြွပါ ကိုယ်တော်လေး’

အောင် ခြေလှမ်းများသည် အင်းလျားကို ဦးတည်လေသည်။ သည်တစ်ခါတော့ အောင်က သွက်သွက်လှမ်းသည်။ ချောက ခပ်လေးလေးပင် လိုက်လာခဲ့သည်။ ဘူးသီးကြော်ဆိုင်ရှေ့အရောက်တွင် ‘ဘူးသီးကြော် မစားတော့ဘူးလား’ ဟု ချောက လှမ်းနောက်၏။ အောင်က မကြားဟန်ပြုကာ ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း ဆင်းသည်။ လှေလှော်အသင်းဘက် ကူးသည်။ ကံ့ကော်ပင်

‘...တွင် အောင်ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သည်။ သည်နေရာသည်... နေ့တစ်နေ့က ချောကိုခေါ်၍ ချစ်ရေးဆိုခဲ့သည့်နေရာ...’

‘ကဲ ပြောချင်တာတွေ ပြောပေတော့၊ နောက်ကို လူရှေ့သူရှေ့’

‘ပြောရဘူးနော်’

‘ပြောချင်တာတွေပြော တစ်ခုမှ နားထဲမဝင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘော’

‘မမချော’

‘သိပ်ခက်ပါလား အောင်ရယ်’

ချောက ညည်းညည်းညူညူလေး ထိုင်ချလိုက်သည်။ အောင်က

‘အောင်လို့ခေါ်တယ် ဟုတ်လား၊ အောင်ကို ချစ်လို့ပေါ့နော်’

‘မမချော တစ်ခုမေးမယ် အောင်၊ အောင်နဲ့ မမြေအေးတို့’

‘သူနဲ့ ပြတ်သွားပါပြီ မမချောရယ်’

ချောက အောင်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

‘သိပ်မကြာသေးပါဘူး အောင်၊ ကျောင်းဖွင့်စကလေ၊ ကျောင်း’

‘အောင်နဲ့ မမြေအေးတို့ တွေ့ကြသေးတယ် မဟုတ်လား၊’

‘ကျောင်းဖွင့်ပြီး သုံးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ အောင် မမချောကို’

‘...ဆိုတယ် မှတ်မိရဲ့လား အောင်ရယ်၊ ကျောင်းဖွင့်တာ မလ’

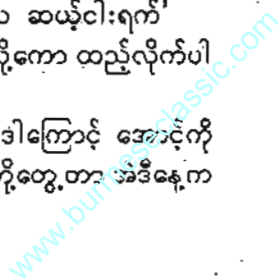
‘...ရက်၊ အောင် မမချောကို ချစ်ရေးဆိုတာ မလ ဆယ့်နှစ်ရက်၊’

‘အောင်နဲ့ မမြေအေးတို့တွေ့တာ မလ ဆယ့်ငါးရက်’

‘တိကျလိုက်ပါတဲ့ မမချော၊ ၁၉၆၅ ခုလို့ကော ထည့်လိုက်ပါ’

‘မမချောရယ်။’

‘ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ မမချော၊ ဒါကြောင့် အောင်ကို...’

နောက်ဆုံးပါပဲ မမချောရယ်၊ နောက်လဲ တွေ့စရာအကြောင်း မရှိ
တော့ပါဘူး၊ အဲဒီနေ့ကပဲ အောင်တို့ချင်း အပြီးတိုင် ပြတ်စဲလိုက်ပါပြီ၊
အောင် သစ္စာမမဲပါဘူး မမချော၊ သစ်ကိုင်းနှစ်ခုကို ခွဲမနားပါဘူး။

‘မမချောက သဝန်တို့တတ်တယ်’

‘ဒါဆိုရင် အောင်ကို ချစ်လို့ပေါ့’

‘လူဆိုး’

ချောသည် နေရာမှထမည် ပြုလေသည်။

‘ခဏလေးထိုင်ပါဦး မမချော’

လှေတစ်စင်း အနားမှဖြတ်သွားသည်။ ‘ဟေး’ ဟု ညာသံပေး
လိုက်၍ ချောက ကမန်းကတန်း ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘မမချောက သိပ် မှတ်မှတ်သားသား ရှိတာပဲ၊ ဒီနေ့ ဂျူးလိုင်လ
နှစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့၊ အောင်နဲ့ မမချောတို့ ချစ်သူဖြစ်တဲ့နေ့၊ အဲဒါ
မှတ်ထားနော်၊ ပြီးတော့ မမချောအဆောင်က မစပီစလေးတွေကိုလဲ
မောင်းခတ်ခိုင်းလိုက်ပါဦး။’

ချောက အောင်ကို နေရာမှဆွဲထုပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည်။
အောင်က ချော၏လက်ကို မလွှတ်တော့။ လူတွေနားရောက်သည့်
အခါ ချောက လှက်ကို ကျိတ်ရုန်းသည်။ အောင်က တင်းတင်း
ပြန်ဆုပ်သည်။ ချောက အောင်ကို တောင်းပန်သလိုကြည့်သည်။
အောင် လက်များကို ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်၏။ ‘အောင်ကို ချစ်ပါတယ်
စိတ်မဆိုးနဲ့နော်’ ဟု ချောက တိုးတိုး တောင်းပန်သည်။ အောင်
ရင်သည် နွေးကနဲဖြစ်သွားသည်။ အလိမ္မာချော၊ အချစ်ချော။

+ + +

လူဆိုးလေးအောင်ရယ်

‘ချောရယ်’ ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဘယ်တုန်းက သွင်းခဲ့
တာလဲ၊ ချောကို ဘာလို့ပြောမပြောတာလဲ။ သီချင်းလေးက
နားထောင်လို့ သိပ်ကောင်းတယ်၊ လွမ်းစရာလည်း ကောင်း
တယ်၊ လွမ်းစရာကောင်းအောင် ကျောင်းပိတ်ရက်က ဆိုခဲ့တာ
များလားကွယ်။

စာမေးပွဲနီးပြီ အောင်ရယ်။ စာမေးပွဲအကြောင်း ပြောတဲ့
သူကို သိပ်မုန်းတယ်လို့ ဆိုတယ်၊ မမချောကိုကော မုန်းမှာ
လား။ မမချောတို့လည်း စာမေးပွဲဖြေရတော့မယ်။ ချောက
တော့ အောင်မှဖြစ်မယ်ကွယ်။ စာမေးပွဲမအောင်ရင် မေမေက
ဆူလိမ့်မယ်၊ အစ်ကိုကလည်း စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်။ သူတို့က
စာမေးပွဲတွေ အောင်စေချင်လို့ ချောကို တက္ကသိုလ်ရောက်
အောင် ပို့လိုက်တာ မဟုတ်လား။

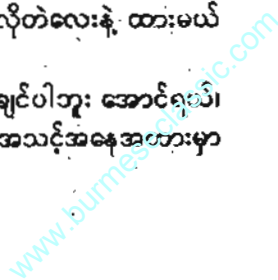
မမချောဆီ မလာနဲ့၊ ကျောင်းမှန်မှန်တက်နော်။ စနေနေ့
ညနေစောင့်နေမယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ကျတော့ မိုးမခတို့ဆီ သွား
လည်မယ် ဟုတ်လား။

အောင်ကိုချစ်တဲ့
ချော

+ + +

‘ချော့ကို အောင်က ဒီလိုနေရာမျိုးလေးမှာ ဒီလိုတဲလေးနဲ့ ထားမယ်
ဆိုရင် နေနိုင်ပါ့မလား ဟင်’

‘နေနိုင်ဖွယ်လို့တော့ ကြိုပြောမထားချင်ပါဘူး အောင်ရယ်၊
အဲဒါမဟုတ်လေ ဖြစ်လာရင် ဘာမဆိုရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်အနေအထားမှာ
ပိုမိုတယ်’

‘ချောက် သိပ်စကားတတ်တာပဲ၊ စကားတတ်တဲ့အတွက် ဆရာချင်တယ်’

‘မနမ်းပါနဲ့တော့ အောင်ရယ်’

ငွေပန်းနဲ့လေးများ သင်းလာလေသည်။ မိုးစက်မိုးပေါက် လေးများသည် ကျိုးတိုးကျဲတ် ဖြစ်နေသော ဝေခိုမိုးကြားမှ ကျလာ ကြသည်။

‘ချမ်းလား မမချော’

‘တင်အင်း ချစ်ရင် အခွင့်အရေးမယူရဘူးနော်၊ အခွင့်အရေး ထုတတ်တဲ့ ယောက်ျားရယ်၊ သဘောထားသေးတဲ့ ယောက်ျားရယ်၊ မိန်းမတွေကို အထင်သေးတတ်တဲ့ ယောက်ျားရယ်၊ သစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျားရယ်’

‘အမယ်လေးဗျာ ယောက်ျားတွေကလဲ များလှချည်လား’

‘အဲဒီလို ယောက်ျားမျိုးတွေကို သိပ်မှန်းတယ်လို့ ပြောတာ’

ပုခက်ထဲမှ ကလေးငယ်သည် အံ့ခနဲ လူးလွန်လိုက်သည်။ အောင်က ပုခက်ကြိုးစကိုဆွဲ၍ လှဲသည်။ ‘အို အိုး တိတ်ပါ’ ဟုလည်း ကလေးချောတေးကို ဆိုသည်။ ချောက် ရယ်လေသည်။

‘ကလေးချောသိချင်းလဲ ဆိုတတ်သားပဲနော်’

‘မယားချောလဲ ဆိုတတ်တယ်’

‘လူဆိုး’

ချောသည် အောင်ပန်းလေးကိုမိ၍ ငေးနေလေသည်။ တိတ် ဆိတ် အေးချမ်းတဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာမှာ သေးငယ်ယိုင်နဲ့တဲ့ တဲလေး တစ်လုံး၊ အနုပညာ နှလုံးသားနဲ့ လင်သားတစ်ယောက်၊ အနာဂတ် တွက် အားထားရမယ့် သားငယ်လေးတစ်ဦးနှင့် လူ့ဘဝကို အခြေချ ကြည့်သည်။ သက်ပြင်းကို ခိုး၍ ရှိုက်မိ၏။

‘မမချောကလေ သက်ပြင်းချည်းပဲ ချနေတာပဲ၊ ဘာလဲ အောင်နဲ့နေရတာ မပျော်ဘူးလား’

‘ပျော်ပါတယ်အောင်ရယ်၊ ဒါပေမယ့်လေ မမချောတို့ ဘဝ ဘစ်လျှောက်လုံး ပျော်ဖို့လိုတယ်’

‘ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ မမချောရယ်’

‘အနာဂတ်ပေါ့’

အောင် တွေဝေသွားလေသည်။

‘မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ချစ်သူနဲ့အတူ လျှောက်ဖို့ အနာဂတ်ကို စဉ်းစားတယ်ဆိုတာ သူ့ချစ်သူကို သိပ်ချစ်လို့ပဲပေါ့’

‘ဟယ်၊ အောင်ယုံရဲ့လားဟင်’

အောင်က ပုခက်ကြိုးစကို လွှတ်လိုက်သည်။ ချော၏ပခုံးကို ထင်းတင်းဆုပ်မိ၏။

‘မမချောကို အောင်ယုံတယ်၊ အောင်လေ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လဲ သတိပေးနေပါတယ်၊ မမချောနဲ့ အတူနေနိုင်ဖို့ အောင်ကြိုးစားရမယ် ဆိုတာ’

‘အချစ်မှာ စားဝတ်နေရေးတွေ ပါလာတာ သိပ်အကျည်းတန် တာပဲနော်’

‘သိပ်မှန်တာပဲ မမချော၊ ဒါပေမယ့်လဲ အတူတူနေချင်ကြ တာတို့ မမချောရယ်’

ချောက အောင်နဖူးကို ညှင်ညှင်သာသာ နမ်းလိုက်သည်။

‘အောင် လိမ္မာလာပြီနော်’

‘အောင် မမချောကို သိပ်ချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်လို့ မမချောနဲ့ အတူတူနေချင်တယ်၊ အတူတူနေချင်လို့ အောင်ကြိုးစားမယ်၊ ကြိုးစား ဖို့မယ် မမချော၊ အောင်ကို စောင့်ပါ မမချောရယ်၊ အောင်ကို စိတ် ချစ်ပါနော်၊ အောင်ကို ခွင့်လွှတ်နော်’

အောင်သည် ချောကိုနမ်းရင်း နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ရွတ်နေလေသည်။ အမှတ်မထင် ပူကနဲ ခံစားလိုက်ရ၍ ချောက သူပါးပြင်ကို ဖွတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘုရား ဘုရား မျက်ရည်စတွေ အောင် မျက်ရည်စတွေပါလား။

‘အောင် ဘာဖြစ်လဲဟင်’

‘သိပ်ချစ်လို့ပါ မမချောရယ်’

‘ဖြစ်ရလေကွယ်’

ကလေးငယ်သည် လူးလွန်လာလေပြီ။ ချောသည် ကလေးကို မချီ၍ ကလေးအမေကို ရှာသည်။ မိုးမခတစ်ယောက် စာတစ်အုပ်နှင့် အိပ်ပျော်နေပါပကော။

‘ပြန်ကြစို့ကွယ်’

‘မမချောရဲ့ ဒိုင်ယား၊ မှာ နေ့တစ်နေ့တိုးပြီး မှတ်လိုက်ပါဦးနော်’

‘သိပါတယ်အောင်ရယ်၊ ဒီနေ့ ဩဂုတ်လ နှစ်ဆယ့်ကိုးရက်ပါ’

+ + +

အောင်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မမချောရယ်၊ ‘လူဆိုး’လို့တော့ ပြောချင်ပြောပါ။ ပြောရမှာ ရှက်တယ် မမချောရယ်။ နှစ်ယောက်တွေကြတုန်းကလည်း အောင်နှုတ်က ပြောမထွက်ခဲ့ဘူး။ စကားလုံးတွေအစား မျက်ရည်စတွေ ထွက်သွားမိတယ်။ အောင်ငိုတာ မဟုတ်ပါဘူး မမချောရယ်။ ဝမ်းနည်းတယ်။ အောင်ချစ်တဲ့ မမချောအတွက် ဝမ်းနည်းတယ်ကွယ်။

ဘာများလဲလို့ စိတ်ပူနေပြီလား အချစ်ရယ်။ ဒီလိုပဲ မမချောရယ်၊ အောင်လေ အောင် စာမေးပွဲဖြေခွင့် မရဘူး

ကျောင်း ခေါ်ကြိမ် မပြည့်လို့ပါ မမချောရယ်။ ‘လူဆိုး’လို့ ပြောပါဦး။ ‘ဖြစ်ရလေကွယ်’လို့ အောင်နဖူးကို နမ်းပါဦး မမချော။

ရထားသည် သယ်နံ့ကျွန်းကို လွန်လာလေပြီ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အောင်ဆီကို ပြန်၍ ပြေးသွားချင်သည်။ အောင် ဝမ်းမနည်းပါနှင့်ဟု အားပေးချင်သည်။ အောင်ကို ချစ်သည့်စိတ်သည် အနာဂတ်အတွက် အင်အားများချက်အားလုံးကို ဖုံးပစ်လိုက်လေသည်။ အောင် စာရွက်ပြာပြာ နှုတ်ကားမှ ရထားတွဲကိုမိ၍ ရပ်နေသော အောင်သဏ္ဍာန်ကို မြင်ယောင်မိသည်။ ခုချိန်ဆိုလျှင် အောင်တစ်ယောက် ဘာလုပ်နေပြီလဲ။ ချစ်စိတ်၏ တန်ခိုးအာနိသင်ဖြင့် အဝေးမှချစ်သူကို မြင်နိုင်စွမ်းရှိကောင်းပြီ။ ကောင်းလိမ့်မည်လဲ။

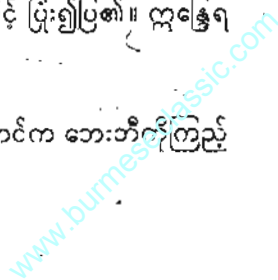
ရထားခုံးတံတားပေါ်မှဆင်းသော် အောင် ဘယ်ကို ခြေလှမ်းရမည်မသိ။ ရန်ကုန်မြို့သို့ တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသည့်အလား အောင်မြောက်လေးပါးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ နာရီကို ကြည့်မိ၏။ သည်အချိန် အလုံတွင် လူမစုံနိုင်သေး။ ၃၃ လမ်းမှ အိမ်ကိုပြန်လျှင် အနီးကလေး။ သို့သော် မပြန်ချင်သေး။ စာအုပ်ဆိုင်ကို သွားရလျှင် ထော။ မသွားချင်။ အလုပ်လည်းမလုပ်ချင်။ သို့ဖြင့် ဦးတည်ချက် ခိုင်တံ့ ရုပ်ရှင်ရုံများဘက် လှည့်လာခဲ့သည်။ လုံချည်ဝါဝါ အင်္ကျီ ဝါဝါနှင့် ကောင်မလေးသည် သူ့ကို ငေး၍ကြည့်နေလေသည်။

‘ဪ’

မမြေအေးက သူ့ကို နှုတ်ဆက်ဟန်ဖြင့် ပြုံး၍ပြ၏။ ဣန္ဒြေရသာ အပြုံးမျှသာ။

‘ရုပ်ရှင်လာကြည့်တာလား’

မမြေအေးက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ အောင်က ဘေးဘီကို ကြည့်သည်။ မမြေအေးတွင် အဖော်ပါမလာ။

အောင် လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ဆုတ်၏။ အောင် ပြန်လှည့်
လာသော် မမြေအေးသည် နေရာတွင် မရှိတော့။

အဖော် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်တွဲ၍ ဝင်သွားသော
မမြေအေး၏ ကျောပြင်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။ မတည်ငြိမ်သော
စိတ်ကို ကျိန်ဆဲရင်း ရုပ်ရှင်လက်မှတ်ကို ခြေပစ်လိုက်သည်။ ၂၉
လမ်းဘက်သို့ ဦးတည်ခဲ့လေသည်။

သည်ညနေ အလုံကို စောစောသွားရမည်။

+ + +

‘မဒေါက်တို့ ရွှေကျင်တို့ဆိုတာ အကြမ်းဖက်သောင်းကျန်းသူနယ်တွေ
ပေါ့ကွာ။ ဟိုတစ်လောလေးကပဲ မဒေါက်ကို သောင်းကျန်းသူတွေ
ဝင်စီးတယ်လို့ ကြားရသေးတယ်’

‘ဟေ့လူ တော်တော့ဗျာ’

‘ရွှေကျင်က သောင်းကျန်းသူတင် ပေါတာမဟုတ်ဘူးမောင်၊
ကျားလဲ ပေါသတဲ့’

‘ပေါက်တတ်ကရတွေ မပြောနဲ့ဗျာ’

ကိုမြင့်မိုးနှင့် ကိုကြည်မောင်သည် အောင်ကို စ၍ ကောင်းတိုင်း
စနေကြလေသည်။ ချောပြန်သွားသည့်နေ့မှစ၍ အောင်တစ်ယောက်
မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်မှန်း သိလေလေ သူတို့ နောက်ချင်
ပြောင်ချင်ကြလေလေ။

‘မော်လမြိုင်သူတွေက သံလွင်မြစ်ရေချိုးလို့ အသားလှတယ်။
ရွှေကျင်သူတွေက စစ်တောင်းမြစ်ရေ ချိုးလို့ အသားလှသတဲ့။ မင့်
ရွှေကျင်သူကတော့ ရွှေကျင်သူ အတုကြီးနဲ့ တူပါတယ်ကွာ။ အသား
ကလဲ မည်းလိုက်တာ လွန်ပါရော’

‘ခင်ဗျားတို့ ချောကိုတော့ မထိနဲ့ဗျာ’

‘ခုလောက်ဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့စာကိုဖတ်ပြီး အတော်ဒေါပွနေမှာ
သေချာတယ်။ စာမေးပွဲမဖြေရလောက်အောင် ပေရတေရပါမို့လား
ဆိုပေါ့။ သူ့အစ်ကိုဆိုတာက သိရင်လဲ ပြန်လွှတ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။
ဘယ်နယ်ကွာ သူကတော့ တောမှာ ကုန်းရုန်းပြီး ပညာသင်လွှတ်
လိုက်ရတာ။ သူပျိုးတဲ့ပန်း သူပဲ ပန်မှာပေါ့’

အောင်သည် နေရာမှ ဝုန်းခနဲထကာ ကိုမြင့်မိုး၏ ပါးချိတ်ကို
လက်သီးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ထိုးလိုက်လေ၏။ အောင့်မျက်နှာသည်
နီမြန်း၍ နေလေပြီ။ အောင့်တွင် နောက်ပြောင်သည်ကို စိတ်ဆိုး
သည်ထက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုကို ခံနိုင်စွမ်းမရှိဖြစ်၍လာသည်။

ကိုမြင့်မိုးသည် နာချင်ဇယာင်ဆောင်ကာ မျက်နှာကို တရား
လွန် ရှုံ့မဲ့လိုက်သည်။

‘လုပ်ပါဖိုးအောင်ရာ၊ ခုတော့ မင်းက သူငယ်ချင်းတွေကို
ညှပ်ရက်ပြီပေါ့’

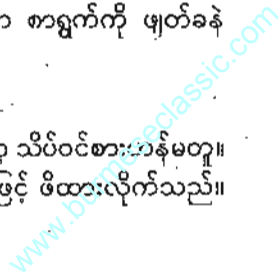
သူ့အမူအရာကိုကြည့်ကာ အားလုံး ရယ်ကြရသည်။

‘ကဲကွာ ဖိုးသက်အောင်၊ မင်းလဲ ရည်းစားပုမိနေတာနဲ့
အနုပညာချာန်မဝင်တာလဲ ကြာပြီ။ ဘယ်လိုလဲ ဒီသီချင်းကို မင်းဆို
မှာလား ငါဆိုရမှာလား’

ကိုကြည်မောင်က သီချင်းစာရွက်ကို ကိုင်ကာ အောင်ကို
တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် မေးလိုက်သည်။ အောင်က စာရွက်ကို ဖျတ်ခနဲ
ညှစ်ယူလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ဆိုမယ်ဗျာ’

ဆိုမယ်သာပြောသော်လည်း စိတ်တော့ သိပ်ဝင်စားပန်မတူ။
အရွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ဆေးလိပ်ခွက်ဖြင့် ဖိထားလိုက်သည်။

ရွှေဘဲဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကိုယူကာ မီးညှိ၏။ မီးခိုးများ လွန်လွှားပျံ့တက် သွားကြသည်။

‘ကိုတင့်ဝေတစ်ယောက်လဲ မလာတာ လေးငါးရက်ရှိသွားပြီ၊ နေမှကောင်းရဲ့လား မသိဘူး၊ တို့ လိုက်သွားရအောင်’
အောင်သည် နေရာမှ ဖြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

‘ဟာ ဟုတ်ပြီဗျို့’
‘ဘာ ဟုတ်တာလဲ’

‘ကိုတင့်ဝေတို့ အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ချောက စာရေးရင် ကိုတင့်ဝေတို့အိမ်ကိုပဲ ရေးတော့တယ်၊ အဲဒီမှာ ချောရဲ့စာ ရောက်မှာ သေချာတယ်’

‘ခွေးမသား စာမလာလို့ လဒ်မှိုင် မှိုင်နေတာကိုး၊ ဟင်း ဖြစ်လိုက်မှဖြင့် အသည်းအသန်ချည်းပဲ’

ပြောသာပြောရသည်။ သူတို့လည်း အောင်ဘုရားကို မကြည့်ရက်။ နေရာမှ ချက်ချင်းထကာ အပေါ်အင်္ကျီကို ကောက်ဝတ်ကြရလေသည်။

+ + +

မိုးမခရယ်

ချောချောမောမောပဲ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဒီတစ်ခါ ပြန်လာရတာ ရင်ထဲမှာ အလေးဆုံးပဲ။ အောင်ကို စာမရေးနဲ့လို့ မှာထားတယ်။ ချောလည်း မရေးဘူးလို့။ စာလာရင် မေမေက ဖောက်ဖောက်ဖတ်တယ်။ မိုးမခ ရေးရင် သတိထားနော်။

မိုးမခရယ် သားလေးရယ် ချောရယ် အောင်ရယ် အတူနေခဲ့ ရတဲ့ ရက်ကလေးကို မမေ့ဘူးကွယ်။ သိပ်လွမ်းတယ် မိုးမခရယ် အောင်ကိုလေ။ မိုးမခတို့ကိုတော့ သိပ်သတိရတယ် ဆိုရင် ကျေနပ်ပါနော်။

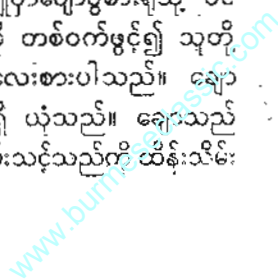
ဒီနှစ် မေမေကျန်းမာရေး သိပ် မကောင်းဘူး။ ချောတော့ M.A. မှ ဆက်တက်နိုင်ပါတော့မလား မသိဘူး။ အဝေးကြီး လိုသေးပေမယ့် တွေးပူတယ်။ အောင်နဲ့ ကြာကြာမနေရမှာ စိုးတယ်ကွယ်။ အောင်ကိုစောင့်ရဦးမယ် မဟုတ်လား။

အောင်က သိပ်ဆိုးတယ်ကွယ်။ ကျောင်းမတက်တာ အဆိုးဆုံးပဲ။ မိုးမခတို့ ဝိုင်းပြောပေးပါလား ဟင်။ ချော ပြောရင် ချောကို မုန်းတယ်တဲ့။ သူမုန်းမှာ ကြောက်တယ် မိုးမခရယ်။

+ + +

ထခုတော့ အောင်သည် ချော၏လက်ကို မလွတ်တမ်းဆုပ်ထားမိပေပြီ။ ချောသည် သူ့လက်ကို အောင် လက်တွင်းမှာ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင် ထားသည်။ သူ့ပခုံးသားများကိုထိလာသော အောင်ပခုံးကိုမူ မသိသော တွန်းပစ်သည်။

ရုပ်ရှင်ပြီးသွားပြီ။ အောင်တို့နှစ်ယောက် ငြိမ်သက်စွာပင် ဆိုင်နေမိကြ၏။ လူကုန်မှ နောက်ဆုံးက ထွက်ခဲ့သည်။ ဆူးလေ ဘုရားလမ်းကို အနေးဆုံးလျှောက်ကာ ကျုံ့ငြာပျော်ပွဲစားရုံသို့ ဝင် သည်။ အခန်းငယ်တွင်းမှ ကန့်လန့်ကာကို တစ်ဝက်ဖွင့်၍ သူတို့ စကားပြောကြသည်။ ချောကို အောင် လေးစားပါသည်။ ချော အောင်ကို ချစ်သည်ဆိုခြင်းကို အကြွင်းမရှိ ယုံသည်။ ချောသည် သေသင့်သည့် အခွင့်အရေးကိုပေး၍ ထိန်းသိမ်းသင့်သည်ကို ထိန်းသိမ်း သော မြတ်နိုးဖွယ် မိန်းကလေးပေပဲ။

‘စာမရေးတာ သိပ်ဆိုးတယ်ကွယ်၊ အလွမ်းဖြေစရာ မရှိတူးပေါ့၊
စိုးရိမ်ပူပန်လိုက်ရတာလဲ အနန္တပါပဲ ချောရယ်၊ နောက်တစ်ခါ
အောင်ကို ပစ်မသွားနဲ့နော်’

ချောသည် အချို့ဆုံး ပြုံး၍နေလေသည်။ ချော၏ မျက်နှာလေး
သည် ခရီးပန်းသဖြင့် နွမ်းနယ်နေသည်။ ချောကို တူတာမှာ
ဆင်းကြိုပြီး ပစ္စည်းများကို အဆောင်ပြန်ပို့သည်။ ပြီးတော့ ချောကို
ချက်ချင်းပြန်ခေါ်ခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်သည်။ ညစာစားသည်။
သည်နေ့အပိုတော့ ချောသည် အောင်အတွက်။

‘ချောရဲ့မေမေ နေမကောင်းဘူးဆိုတာ ရန်ကုန်မှာ လာပြပါလား
ဟင်၊ အခု သက်သာရဲ့လား’

‘သိပ်မသက်သာပါဘူး အောင်ရယ်၊ မေမေက ဆေးရုံသိပ်
ကြောက်တယ်၊ ပြောလိုလဲ မရဘူး၊ အောင် မြန်မြန်ဆရာဝန်ဖြစ်
ရင်လဲ ကောင်းမှာ’

ချောက အောင်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိ၏။ အောင်က
ခေါင်းကို ငုံ့ပစ်သည်။

‘ဆောရီးနော် အောင်’

ချောသည် ဤသို့သော ချော။ ချောကို အောင် ပို၍ပင် ချစ်ရ
မြတ်နိုးရသည်။

‘အောင် စာမေးပွဲမဖြေရတာ ချောက အပြစ်မတင်တော့လေ
အောင် ပိုဝမ်းနည်းတယ်’

‘ဒီနှစ်ဖြေပေါ့ အောင်ရယ်၊ ချောကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
အောင်ကို ချစ်နေမှာပဲ၊ အောင်ကို ကြိုးစားစေချင်တာကတော့
အမှန်၊ ဒါပေမယ့် အလုပ်တစ်ခုကို ကြိုးစားတယ်ဆိုတာ သူများ
တိုက်တွန်းတာထက် ကိုယ့် အသိစိတ်နဲ့က ပိုကောင်းပါတယ်’

အောင်

စားပွဲပေါ်တွင် ဟင်းများစုံနေပြီ။ အောင်တို့ မစားဖြစ်ကြ
သေး။ လိမ္မော်ရည်ပုလင်းကို ကိုင်ကာ ချောရှေ့မှ ဖန်ခွက်ထဲသို့
သောင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။ ချောက ချက်ချင်း ယူသောက်သည်။

‘ပြီးတော့လဲ အောင်ကို ပြောချင်သေးတယ်၊ အောင်တို့က
အနုပညာ မြတ်နိုးတယ်၊ အနုပညာဘက်မှာတော့ တိုးတက်အောင်
ကြိုးစားချင်တယ်၊ ဒါ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျောင်းပညာကို
ဆုံးဝ အထင်မကြီးဘူးဆိုတဲ့ တစ်ဖက်သတ်အယူအဆကိုတော့
ထားစေချင်ဘူး၊ ကျောင်းပညာကိုလဲ အများလုပ်နေတဲ့ သာမန်ကိစ္စလို
သဘောမထားဘဲ လေ့လာလိုက်စားသင့်တဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုလို့
သဘောထားပါလား အောင်ရယ်’

‘ဒီလောက်ဆိုရင် အောင် လက်ခံပါတယ် ချော၊ ကဲ စားဦး
သေး၊ ချော ပင်ပန်းလာတယ်၊ ဆာလဲဆာနေမယ်၊ ဒီညနေ အဆောင်
မှာ ထမင်းမကျွေးသေးဘူး မဟုတ်လား’

သူတို့နှစ်ယောက် များများမစားနိုင်ကြ။ ပန်းကန်များထဲတွင်
ထင်းတစ်ဝက်စီခန့် ကျန်နေကြသည်။ အဆောင်သို့ အပြန်လမ်းတွင်
ညှိုး နှိုး အောင်က ချောလက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်လာခဲ့သည်။
ပြန်ခါနီးတွင် အောင်က ချောကို စာအုပ်တစ်အုပ် ပေးခဲ့သည်။
အချက်မှာ ရှစ်ဆယ်ပါ ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်။ ထိုစာအုပ်ထဲတွင်
အောင် ပြန်သွားသည့်နေ့မှစ၍ ပြန်မလာမီ တစ်ရက်အထိ နေ့စဉ်
အထူး သော ချောအတွက်စာများ ပါရှိလေသည်။

+ + +

ချောသည်ပင် နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်လာပြီမို့ တောင်ငူဆောင်မှ
မြန်မာစာ စာကြည့်တိုက်တွင် ကျမ်းကြီးကျမ်းငယ်ကို မွေနှောက်၍
ချောလေပြီ။ နံ့သာသံချင်းသည်၏ တေးများသည်လည်း အဖြတ်
အတောက် အပိတ်အပင်ခံရပေါင်းများ၍ ဓာတ်ပြားနှင့် ဝေးခဲ့သည်မှာ
ကြာပြီ။ ကိုတင့်ဝေသည် သီချင်းရေးဖို့ထက် ဟင်းလျာအတွက် ငါး
ထွက်များနေသည့်အချိန်က များလေသည်။

အောင်တစ်ယောက်သာ ရတနာသို့ ဝတ္တရားမပျက် ရောက်နေ
ဆဲ။ ကျောင်းချိန်ပြီးလျှင် ရတနာဆောင်ကိုသွားမည်။ ဧည့်ချိန်ကုန်
လျှင် အိမ်ပြန် ထမင်းစားသည်။ ညဘက်တွင် ၂၉ လမ်းမှ စာအုပ်
ဆိုင်တွင် သွားအိပ်သည်။ စာကျက်သည်။ စာမကျက်လျှင်လည်း
ဆောက်တတ်ရာရာ စာတိုစာစများကို ရေးစမ်းကြည့်သည်။ ဆိုင်ထပ်ခိုး
သည် အောင်အတွက် ဘူမိနက်သန်။

နံနက်လင်းသော် ဆိုင်ခန်းကိုဖွင့်ခဲ့ပြီး အိမ်မှလူများရောက်လာ
သည်နှင့် ကျောင်းဘက်ကို ထွက်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ အောင်သည်
ဆယကစက်ဝန်းတွင် ပုံမှန်လည်ပတ်စပြုနေပေပြီ။

သို့သော် ပုံမှန်အနေအထားသည် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ
ကြောင့် ပျက်ရမည့်ကိန်းသို့ ကြုံလေ၏။ ထိုအကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ
သည် အောင်မွေးနေ့မှစလေသည်။ အောင်၏ ၂၃ နှစ်မြောက်မွေးနေ့။

အောင်သည် မွေးနေ့ကို အမှတ်တရပြုတတ်သူ မဟုတ်။
သို့သော် ချောက အောင်မွေးနေ့ကို သိနေသည်။ သိလောက်အောင်
သည် အောင်မွေးနေ့က ထူးခြား၏။

အောင်မွေးနေ့သည် ဇန်နဝါရီ ၄ ရက်၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့။
ချောက နံနက်စောစော အောင်ဆီရောက်အောင်လာခဲ့မည်ဟု
ဆိုသည်။ တကယ်ပင် ချောသည် အောင်တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း

6

ယခုလိုတော့လည်း အမိတက္ကသိုလ်သည် အောင်အတွက် အဓိပ္ပါယ်
ရှိ၍ နေပြန်လေသည်။ စာအုပ်ဆိုင်နှင့် အလုံနံ့သာရိပ်ကို သံယောဇဉ်
ဖြတ်၍ ကျောင်းဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့သည်မှာ ဟစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။
အလုံတွင်လည်း လူစုကွဲကုန်လေပြီ။ ပထမဆုံး ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်က
ကိုသိန်းဦး။ ဒုတိယခြေလှမ်းပြင်သည်က ကိုတင့်ဝေ။ ကိုတင့်ဝေမှာ
အိမ်ထောင်ကျပြီး အထီးကျန်ပါတီမှ ပဲ့ထွက်သွားပြီးသည့်နောက်
နံ့သာရိပ်သာသို့ မှန်မှန်မရောက်နိုင်ခဲ့။ ဘဲဆေးလိပ်နှင့် လက်ဖက်ရည်
တစ်ခွက်ကို အိမ်သူသက်ထား၏ အဖျော်ပျစ်သည် ငါးပိတစ်ခွက်
လောက် မခင်တွယ်တော့ပြီ။

ကိုကြည်မောင်သည် ကျောင်းမှဘွဲ့ ရပြီး ကုန်သွယ်ရေးသင်တန်း
သို့ တက်နေရပြီ။ ကိုမြင့်မိုးသည်ကား အလုပ်လက်မဲ့ဘဝဖြင့် ကဗျာ
အရေးကောင်းဆဲ။ လူချင်းမဆုံ၍ အောင်နှင့် ရန်မဖြစ်ရသည်မှာ
ကြော့ပြီ။

အောင်ဆီ ထွက်လာခဲ့၏။ ချောရောက်လာသည် အချိန်တွင် အောင် မျက်နှာပင် မသစ်ရသေးချေ။ ချော နှိပ်လိုက်သော ခေါင်းလောင်းသံ မြည်လေမှ အောင် အိပ်ရာကနိုးခဲ့ရသည်။ မွေးနေ့ကို တန်ဖိုးထားသူများ အတွက်ဆိုလျှင် ပို၍ နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းပေမည်။ နံနက်လင်းစတွင် ချစ်သူမျက်နှာကို ဦးစွာမြင်ရသည် မဟုတ်ပါလော။

ချောသည် လှ၍နေ၏။ မီးခိုးနုရောင် ချိတ်ထဘီနှင့် အင်္ကျီ ပန်းရောင်နုကို ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်ကို နောက်တွင်စုစည်းကာ နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့် ပန်ထား၏။ မျက်နှာတွင် မိတ်ကပ်ပါးပါးလှ ထားသည်။ မျက်ခုံးနှစ်ဘက်သည် သေးသွယ်ဖြောင့်တန်း၍နေ၏။ နှုတ်ခမ်းက အင်္ကျီနှင့် တစ်ရောင်တည်း။ ပန်းရောင်နုနု။

‘အား၊ သိပ်ချောတဲ့ ချောပါလား’

‘ဟင်း သိပ်မကနဲ ပြန်သွားမှာနော်’

‘အမယ်လေး ပြန်တော့မသွားပါနဲ့၊ အောင် ရိပ်သာတောင် ခန်းကို မြန်းကြွခဲ့ပါဦး မဖုရား’

ချောက ဆိုင်တွင်းသို့ မရဲတရဲ ဝင်ခဲ့သည်။ အောင် ဦးဆောင် ခေါ်ငင်ခဲ့ရာ ထပ်ခိုးလှေကားပေါ်သို့ တက်သည်။ ဘယ်သူမျှလည်း မရှိဘူးဟုဆိုကာ ပြန်ဆင်းမည် ပြုသေးသည်။

‘အောင်ကို မယုံဘူးလား ချောရယ်၊ တော်ကြာ ဆိုင်ဖွင့်မယ် လူတွေ လာကြတော့မှာပါ’

‘ချောကိုတွေ့ရင် တစ်မျိုးထင်သွားမှာပေါ့’

‘မထင်ပါဘူး ချောကို သိနေကြသားပဲ’

ချောသည် ဣန္ဒြေရစွာပင် အောင်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့တော့ သည်။ အောင်က မျက်နှာကို ပြေးသစ်သည်။ ရေကို ကမန်းကတန်း ချိုးသည်။

‘အောင်အတွက်’

ချောက အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ပေး၏။

‘အောင်က မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေ့တာတွေ ဝါသနာမပါပါဘူး ချောရယ်၊ ချော ရောက်လာတာကိုပဲ သိပ်ဝမ်းသာတယ်၊ အောင်ကိုလဲ အနမ်းလက်ဆောင်ပဲ ပေးပါ’

ပန်းရောင်ခြယ်လာသော ချော၏ မျက်နှာလေးသည် နီညိုရောင် သမ်းလေပြီ။ ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးလေးများ ပျောက်ကွယ် သွားပြီ။

‘ဒီလိုဆို ပြန်တော့မယ်ကွယ်’

‘ချစ်တယ် ချောရယ်၊ မပြန်နဲ့နော်၊ ဟော ဆိုင်လာဖွင့်ပြီ၊ အောင်လေ ချောကို ရုပ်ရှင်လဲပြမယ်၊ ထမင်းလဲကျွေးမယ်နော်၊ ငေစောင့် ခဏလေးစောင့်’

အောင်သည် ဆိုင်တံခါးကို ပြေးဖွင့်၏။ မိခင်ဖြစ်သူထံမှ ခြိတ်ဆံကိုတောင်းသည်။ အပေါ်သို့ပြေး၍ ပြန်တက်လာသည်။ ချောသည် အောင်အိပ်ရာထိုင်ခင်းများကို ပြုပြင်လျက်ရှိလေသည်။

‘ရော၊ ချော ပေးတဲ့ ပုဆိုးအသစ်ကို ဝတ်’

ချောက စက္ကူထုပ်ထဲမှ လက်ဆောင်ပုဆိုးကို ထုတ်ပေးသည်။ အောင်က မငြင်းမဆန် ယူ၍ ဝတ်သည်။ ပြီးတော့ အောက်ပြန်ဆင်း တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် စကားပြော၍နေမိသည်။ စာအုပ်ကိစ္စ၊ အလုပ်ကိစ္စ။ အောင် အပေါ်ပြန်တက်လာချိန်တွင် ချော၏ မျက်နှာ သည် ရွာမည့်မိုးလို ညိုနေလေသည်။ အောင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ခေါ်ရလေတော့၏။

‘ချော မျက်နှာမကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လဲဟင်’

ချောက နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို တင်းတင်းစေ့ပစ်သည်။

‘ရော ဒါ ဘာတွေလဲ’

အောင်ရှေ့သို့ မာမာတောင်တောင် စက္ကူချပ်လေးများ ပြန့်ကွဲ ကျလာကြလေသည်။ အောင်က ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ယူ၍ကြည့်မိသည်။ ပိုစကတ်တွေပါလား။ စာပို့ကတ် လေးငါးခုကို မြင်ရလေသည်။ အောင်က နားမလည်သလို တစ်ခုချင်း လိုက်ကြည့်မိသည်။ အလို မြတ်စွာဘုရား။ မမြေအေးရဲ့ လက်ရေးတွေပါလား။

‘သိပ် အံ့ဩချင်ယောင် ဆောင်မနေပါနဲ့လေ၊ တစ်ခုက ဝါကျွတ်လက်ဆောင် အထိမ်းအမှတ်၊ တစ်ခုက တန်ဆောင်တိုင်၊ ဟောဒီတစ်ခုက နှစ်သစ်ကူးဆုမွန်လေး၊ ဟောဒါက နောက်ဆုံး လွတ်လပ်ရေး မွေးနေ့လက်ဆောင်လေးပါပဲရှင်၊ ဒီကတ်က မနေ့က ရောက်တာဆိုတော့ ချောထက် တစ်ရက်ပိုဦးတာပေါ့လေ ဟင်-ဟင်-’

ချော၏ မျက်နှာတွင် မနာလိုဝန်တို့မှုတို့ဖြင့် အကျည်းတန်လေ ပြီ။ အောင့်မှာမူစာပို့ကတ်များကိုကြည့်ကာ အစဉ်းစာရခက်၍ နေလေ သည်။ ဖြေရှင်းရန်စကားလုံးကို ရှာမရပါချေ။

‘ပြောစမ်းပါ အောင်ရဲ့၊ ကြက်ကြီး လည်လိမ်ထားသလို လုပ်မနေပါနဲ့၊ ဒါ ဘယ်သူလက်ရေးလဲ၊ ဘယ်သူဆီကလဲ၊ မိန်းမ လက်ရေးတော့ မိန်းမလက်ရေးနော် ချော သိတယ်’

‘မမြေအေးရဲ့ လက်ရေးပါ မမချော’

အောင့်နှုတ်ခမ်းမှ စကားလုံးများ ထစ်ငေါ့စွာ ထွက်သွားကြ သည်။ ဘာကြောင့် သွက်သွက်လက်လက်မရှိသည်ကို အောင်ကိုယ်တိုင် စဉ်းစား၍မရ။ အောင့် အမူအရာကိုက သံသယဖြစ်စရာအတို။

‘သိပါတယ် သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ချော သေသေချာချာ မေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ချောကို ညာရက်တယ် အောင်ရယ်၊ ညာရက်တယ်၊ အောင်တို့ချင်း အပြတ်စာရင်းရှင်းပြီးပါပြီဆို’

ချော၏အသံသည် တုန်၍နေလေသည်။

‘သူ သူနဲ့ အောင်တို့ ပြတ်ခဲ့ပြီးပါပြီ ချောရယ်၊ ဒီ ဒီပို့စကတ် တွေ ဘယ်အချိန်ကရောက်နေတယ်ဆိုတာ အောင် မသိဘူး၊ ချော ဘယ်ကတွေ့လဲ’

‘ဟောဒီ စာပုံးလေးထဲကလေ ဟောဒီစာပုံးလေးထဲက၊ ဒီမှာ စာခြားစာတွေတောင် ရှိသေးတယ်၊ ချောရဲ့စာတွေတော့ အိမ်သာထဲ ရောက်ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့ မတွေ့ဘူး’

ပြဿနာသည် ရှင်းစပြုလေပြီ။ အောင့်အတွက် စာများကို မေမေသည် အောင့်ကိုယ်ပိုင် စာပုံးလေးတွင် လာ၍ ထည့်ပေးထားခဲ့ ခြင်း၊ အောင် စာပုံးကို သတိမထားမိသည်မှာ ကြာပြီ။ အတော်ကို ကြာပြီ။ မေမေကလည်း အရေးမကြီးတော့ဘူးထင်၍ အောင့်ကို နှုတ်မှ မပြောတော့ဘဲ နေခြင်းဖြစ်မည်။ သားအကြောင်းကို အတော် အတန် သိပြီးသား။

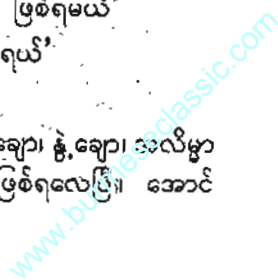
အောင်က ရယ်လိုက်လေသည်။ သို့သော် ရယ်သံသည် ပုံမှန် ဖြစ်လား မဖြစ်လားမသိ။ အောင့်အကျင့်ကိုက တစ်မျိုး၊ ပစ္စည်း တစ်ခုပျောက်၍ မင်းယူလားဟု စွပ်စွဲလာလျှင် မယူပါတဲနှင့် အလိုလို နှစ်ချင်မိတတ်သည်။ ရယ်တတ်သည်။

‘ဪ ဟော် ဟော်၊ ချောရဲ့စာတွေကို အောင် သေသေချာချာ သိမ်းထားတာပါ ချောရယ်၊ ဟောဒီ စာပုံးလေးကလေ အောင် ဆုံးတာကြာပြီ၊ ဒီ ပိုစကတ်တွေ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်း မသိဘူး၊ မေမေ လာထည့်ထားတာ ဖြစ်ရမယ်’

‘ဆင်သေကို ဆိတ်ရေနဲ့ပုံးပါ အောင်ရယ်’

ချော ငိုလေပြီတကား။

အောင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့။ ရယ်ချော၊ နဲ့ ချော၊ ဒေလီမ္မာ အချစ်ချောသည် ယခုတော့ ငိုချောဖြစ်ရလေပြီ။ အောင်

တကယ်ပင် တုန်လှုပ်မိပါ၏။ ချစ်သူ၏ မျက်ရည်ကို သွေးစက်အလား အောင် ချောက်ချားစွာကြည့်မိသည်။

‘အောင် မညာပါဘူး မမချောရယ်၊ မမြေအေးရဲ့ပို့စကတ်တွေ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေမှန်း အောင် မသိပါဘူး။ သိလဲ အောင် မတုန်လှုပ်ပါဘူး ချော၊ အောင် ချစ်တာ မမချောပါ။ ယုံပါ။ မငိုပါနဲ့ မမချောရယ်’

ချောသည် သူ့မျက်ရည်စများကို အောင် သုတ်ပေးသည်ကို စောင့်ဘဲ သူ့ဘာသာ လက်ဖခိုးဖြင့် ပွတ်ပြီး သုတ်သည်။

‘အောင် မွေးနေ့မှာ ဒီလိုဖြစ်ရတာ စိတ် မကောင်းပါဘူး ချော ပြန်တော့မယ်’

အောင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ရလေပြီ။

‘မပြန်ပါနဲ့ဦး မမချောရယ်၊ အောင်ကျေးတဲ့ ထမင်းကိုလဲ စားသွားပါဦး။ ရုပ်ရှင်မကြည့်ချင် နေပါ။ အောင်နဲ့တော့ ခဏလေး နေပါဦး ချောရယ်၊ အောင် ပြောတာတွေ မယုံလို့လားဟင်၊ အောင် မညာပါဘူး။ တကယ် အောင်မညာဘူး’

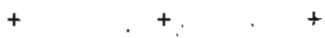
အောင်သည် ချော၏ လက်တစ်ဘက်ကို လှမ်းဆွဲထားမိလေသည်။ ချောသည် လွတ်နေသော သူ့လက်တစ်ဘက်မှ လက်သည်းရှည်ရှည်လေးများဖြင့် အောင်လက်ကို ကုတ်ခြစ် ဖယ်ရှားပစ်သည်။ ရွှေကျင်ကျားသစ်မလေး။ ပြီးတော့ အောင်ကို တစ်ခါမျှ မကြည့်ဖူးသော ရွှေမုန်းသည်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

‘ချောပြောဖူးတာပဲမဟုတ်လား၊ မိန်းမတွေကို အထင်သေးတဲ့ ယောက်ျား၊ သစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျားကို သိပ်မုန်းတယ်လို့၊ အောင် အကြောင်းကို သူငယ်ချင်းတွေက ပြောတော့မယ့်ဘူး။ အောင်ဟာ မမြေအေးနဲ့ မပြတ်ခင်ကတည်းက ချောဆီကို လာနေခဲ့တာ ချောနဲ့ အဆင်ပြေသွားတော့ ဟိုမိန်းကလေးမှာ စိတ်ဆင်းရဲနေရသေးတာပဲ’

ဒါပေမယ့် ချောက အောင်ကို ချစ်ခဲ့တော့ ဒါတွေကို ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူးလေ။ ခုတော့ သူများအချစ်ကို လုယူသလို ဖြစ်နေပြီဆို ချော ဒီအဖြစ်မျိုးမှာ မနေချင်တော့ဘူး။ သူ အောင်ကို မပြတ်လို့ ခုလို အက်သွယ်တာပဲ။ သွားမယ်၊ ချော သွားတော့မယ်’

ချောသည် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် အောင်အပါးမှ ခွာသွားလေပြီ။ အမျက်သို့လေသည့် ချော။ အမုန်းချော။ အောင်သည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် အုပ်ကာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချစ်၏။

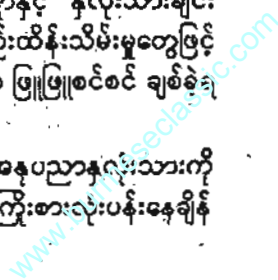
အောင်ခါးတွင် ရေမချရသေးသော ပုဆိုးအသစ်ကလေးကို ဖတ်လျက်ပါလား။

အဖြစ်အပျက်များက မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ အချစ်ကို အမုန်းအဖြစ် ပြောင်းရသည့် ကာလသည် ဘာမျှမကြာလိုက်။ သည်လိုသာဆိုလျှင် ငြိမ် အချစ်၏ စွမ်းရည်သည် ဘယ်မှာ ခိုင်ခံ့လို့တုံး။

မယုံ။ ချော အောင်ကို မုန်းသည်ဆိုခြင်းကို မယုံ။ လွယ်လွယ်နှင့် မုန်းနိုင်ပါမည်တဲ့လား။ ချောနှင့်အောင်တို့ အချစ်သည် တော်ရုံ အချစ်မျိုးမဟုတ်။ အနမ်းပေါင်း ကုဋေကုဋာနှင့် နှလုံးသားချင်း နှုတ်အောင် ချစ်ခဲ့ရသည့် အချစ်။ စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းမှုတွေဖြင့် အနာဂတ်အတွက် မျှော်မှန်းချက်တွေထားကာ ဖြူဖြူစင်စင် ချစ်ခဲ့ရသည့် အချစ်။ ဘဝနှင့်ယှဉ်သော အချစ်။

ချစ်သူနှင့် ပေါင်းရဖို့အရေးအတွက် အနုပညာနှလုံးသားကို အညှော်အညှော် ဘဝအာမခံချက် ရရှိရေးကို ကြိုးစားလှုံးပန်းနေချိန်

တွင်မှ အဆင်မပြေဖြစ်ရသည့်ဘဝကို အောင် မကျေနပ်ဆုံး။ အောင် နှုတ်မှ ဖွင့်မပြောခဲ့သည့်တိုင် ချောနှင့် ဘဝချင်းပေါင်းစပ်နိုင်အောင် အောင် မည်မျှကြိုးစားနေသည်ကို အောင်သာသိ၏။ အောင် ဝါသနာ မပါသော ပညာရပ်ကိုလည်း ချော ပြောသလိုပင် လေ့လာလိုက်စား သင့်သော ပညာရပ်တစ်ခုအဖြစ် လေးလေးစားစား သင်ယူနေပြီ။ တစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်းမှာပင် အောင်ဘဝသည် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ ချော၏ နှုတ်မှ ဖွင့်မပြောရပါဘဲ နှုတ်ခမ်းသားလေးနှင့် ပါးကိုအပ်ကာ သာသာလေးနမ်းရုံမျှဖြင့် အောင်ခြေထောက်များသည် ကျောင်းစာသင်ခန်းမတွင်းကို အလိုအလျောက် ရောက်ခဲ့ကြပြီ။ အချစ်၏ စွမ်းအင်ကို ဤသို့ သက်သေထုခဲ့သော ချောသည် ဘာ မဟုတ်သည့် အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးကို ရိုးမည်ဖွဲ့ကာ အောင်ကို မုန်းပါမည်တဲ့လား။

ချော၏ အမျက်ကိုဖြေရန် ရတနာဆောင်သို့ အောင် အခေါက် ခေါက်အခါခါ ရောက်လာရပြန်လေသည်။ 'အခန်းထဲမှာ မရှိပါဘူး' 'သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အပြင်ထွက်သွားတယ်' 'လိုင်ဘရီမှာ စာသွား ကျက်တယ်' ဟူသော အဖြေအမျိုးမျိုးကိုသာ ကြားခဲ့ရလေသည်။ အချစ်ကြီး၍ အမျက်ကြီးသည်ပဲ အောင် ထင်၏။ ချောသည် သွက်သွက်လက်လက်ရှိသလောက် ဣန္ဒြေသိက္ခာလည်းကြီး၏။ ထက် မြက်သလောက် ရည်မှန်းချက်လည်း ကြီးမား၏။ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ယူ၍ နိုင်ငံခြားထိ ပညာသင်ချင်သည်မှာ တကယ်တော့ ချောမေမေ ဆန္ဒမဟုတ်။ ချော၏ ဆန္ဒသာ ဖြစ်ကြောင်း အောင် သိရလေသည်။ ထို့ကြောင့် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ချော အောင်ကိုတိမ်းရှောင်နေသည် တိုင် အောင်သည် ချော၏ စကားကို မပယ်ရှား။ ကျောင်းကို မှန်မှန် သွားသည်။ လက်တွေ့ခန်းကို မှန်မှန်ဝင်သည်။ စာကို စိတ်ဝင်စား အောင် ကြိုးစား၍ ကျက်သည်။ ချောနှင့် ပြန်တွေ့ရသည့်အချိန်တွင်

အောင်သည် ချောအတွက် မမေ့မလျော့ မပျက်မကွက် ကြိုးစားထားပါ သည် ဆိုခြင်းကို ပြရန်အသင့် ဖြစ်နေလေသည်။

သို့သော် ချော စိတ်ကောက်သည်မှာ ကြာပါဘိခြင်း။ တစ်လ တူသော အချိန်ကာလသည် ချစ်ရသူတို့အတွက် အတိုင်းအဆမရှိ ဩတောင့် ကြာလှပါဘိ။ ထို့ကြောင့် အောင် စာတစ်စောင်ရေးကာ အညှို့လိုက်မိသည်။

အချစ်ချော

အင်းလျားကန်စပ်က အောင်တို့ တွေ့နေကျ ကံ့ကော် ပင်အောက်မှာ ညနေတိုင်း စောင့်နေပါမယ်။ စိတ်ပြေတဲ့နေ့မှာ လာခဲ့ပါ ချောရယ်။

အောင်

အောင် တစ်ထစ်ချယူဆ၏။ ချောသည် ဤစာကိုရလျှင် အနည်းဆုံး တစ်ခေါက်တော့ လာတွေ့မည်။ အောင်ကိုတော့ သည်နှယ် သည်အတိုင်း ဒုက္ခရောက်နေစေရန် ပစ်ထားလိမ့်မည် မဟုတ်။ ထာတွေ့ပြီးမှသာ စိတ်မပြေလျှင် မပြေသလို ဆက်ဆံလိမ့်မည်။ ဤသို့သော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် အောင်သည် ဝတ္တရားမပျက် အင်းလျား အနိစပ်မှ ကံ့ကော်ရိပ်ကို ညနေတိုင်းရောက်ခဲ့ရလေသည်။ အချစ်၏ ဘုတူပေပဲ။ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့တွင်တော့ အောင် မျှော်လင့်ချက် များ လွင့်ပါးစပြုလေသည်။ သည်မျှ စိတ်ကြီးလှသည့် ချောကို အောင် နားမလည်နိုင်တော့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်တစ်နေ့တွင်တော့ ချော၏ စာသင်ခန်းများသို့လိုက်ကာ မရမနေ တွေ့ခွင့်တောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

လူအများရှေ့မှာ ဣန္ဒြေပျက်အောင် စကားလိုက်ပြောခြင်းကို ချစ်သက်သော ချောအား သည်တစ်ခါတော့ မဖြစ်သည့် အခြေ အချေ ဤသို့ပြုမူရပါကြောင်း တောင်းပန်ရပေတော့မည်။

စိတ်ကောက်တတ်သည်မှာ ချစ်သူတို့၏ သဘာဝမို့ ပြေလည်ကြလျှင် နှစ်ဆတိုး၍ ချစ်ကြပေးဦးမည်ဟုတွေးကာ ပျော်၍များပင်နေမိလေ၏။

+ + +

ဘီအိုစီကောလိပ်မှထွက်ကာ ကျောင်းလမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့လေသည်။ ယနေ့မှပင် စကား ချစ်သူကို ချစ်ရေးဆိုရမည့်သူတစ်ယောက်အလား အောင်ရင်သည် ခုန်၍နေလေသည်။ အားကစားကွင်းရှေ့ကို ဖြတ်ခဲ့သည်။ ရေကူးကန်ကို ကျော်ခဲ့သည်။ အောင် ပို၍ပျော်လာ၏။ ဤလမ်းကလေးကို အောင်နှင့် ချောတို့ အတူယှဉ်တွဲ၍ လျှောက်ခဲ့ဖူးသည်။ မိုးရာသီတွင် အဆက်မပြတ် ဖွင့်တတ်သော မိုးပိတောက်လေးများ ကြွရာလမ်းမို့ ပိတောက်လမ်းဟု အမည်ပေးထားသော လမ်းကလေး။ ကျောင်းတက်ပျင်းတဲ့ကောင်လေးကို ကျောင်းလိုက်ပို့ရမယ်ဟု ပြောကာ ချောက အောင်လက်ကိုဆွဲ၍ ဘီအိုစီကောလိပ်ရှေ့ထိ လိုက်ပို့ခဲ့ဖူးသည်ကို သတိရကာ အောင် ပြုံးလိုက်မိသည်။

တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းကို ဖြတ်ခဲ့လေ၏။ ယူနီယံဝင်းကို ပတ်ကာ အဓိပတိလမ်းကို ကူးခဲ့သည်။ အောင်ရင်သည် ပို၍ခုန်လာလေသည်။ တောင်ငူဆောင်ရှေ့ရောက်မှ အောင် ပြန်တွေးကြည့်၏။ ချော ဘယ်အခန်းမှာရှိမည်လဲ။ ကိစ္စမရှိ။ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်ရှာရမည်သာပ။ ချောသည် သူ့ကျောင်းကို မလိုက်လာစေလို၍ ကျောင်းအချိန်ဇယားကို ပေးမထားချေ။

ဒုတိယထပ်ထိ မုန်းဆ၍ တက်ခဲ့သည်။ စာကြည့်တိုက်ကို အလျင်ဆုံးသွားကြည့်မည်။ လှေကားမှအကွေ့တွင် ကျောင်းသူတစ်စု

တို့ မြင်လိုက်ရလေသည်။ ရတနာသူလေးတွေပဲ။ အောင်က မျက်နှာသိမ့်၍ ရှာကြည့်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အောင်ကိုပြုံးပြ နှုတ်ဆက်၏။ ဟုတ်ပြီ။

‘ဪ ဒီမှာ ဒီမှာ’

မိန်းကလေးသည် သူ့ကို စကားပြောလိုပုံရလေသည်။ သူမက ခရုတ်တာဘက်ကပ်ကာ ရပ်လိုက်သည်။

‘ကိုသက်အောင် ဘာလာလုပ်တာလဲ’

ရာ ခက်ချေပြီတာကား။ ကိုယ်က မမေးခင် သူက စမေးနှင့်လေပြီ။

‘မမြဲထွေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ။ သူ ဘယ်ကလပ်မှာလဲ။ လိုင်ဘရီဆရာရှိလား’

ကောင်မလေးက မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လေသည်။

‘ဘုရားရေ ကိုသက်အောင်ကလဲ မမြဲထွေး ပြန်သွားပါပကော။

ကိုသက်အောင်သိတယ် မှတ်နေတာ’

အောင်ရင်မှာ ပူခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။ ချော ဘာတွေလုပ်သွား

ပြီလဲ။ ရှက်လည်း ရှက်သွားမိသည်။

‘မသိရပါဘူးဗျာ။ သူက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကောက်နေတာ။

ဘယ်ပြန်သွားတာလဲ၊ ဘယ်တုန်းကလဲ’

မထူးတော့ပြီမို့ ရှင်းရှင်းဖွင့်ပြောကာ မေးရတော့၏။

‘ဪ ဖြစ်ရလေ။ အရေးထဲမှာမှ သူ့အမေ ဆုံးသွားလို့ရှင်၊

သိကြီးစာလာတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ချက်ချင်းပြန်သွားရတာ၊ သူ့အခန်းဖော်

တို့ မေးကြည့်ရင် ပိုသိမှာပဲ။ အဆောင်လာခဲ့ပါလား၊ ကျွန်မ

အလေးမယ်’

အောင်ရင်တွင် မြောင်းဆန်သွားလေသည်။ သည်တစ်ခါတော့

ဖြစ်ရလေချောရယ်’ဟု သူက ပြောမိသည်။

'ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဗျာ'

'တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီရှင့်'

အောင် ထည့်လိုက်သည်စာကို ရသွားမသွား မှန်း၍မရချေ။ စာကို မြန်မြန်ရောက်အောင် တက္ကသိုလ်စာတိုက်ကပင် ထည့်သည်။ စာထည့်ပြီး နှစ်ရက်အကြာ အင်းလျားက အောင် သွားစောင့်သည်။ ရသွားနိုင်ကောင်းရဲ့။

'ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ညနေ ကျွန်တော် ရတနာကိုလာခဲ့မယ်၊ သူ့ အခန်းတော်ကို ခေါ်ပေးပါဦး၊ ကျွန်တော် ဘယ်အချိန်လာခဲ့ရမလဲ'

'လေးနာရီလောက်လာစောင့်နေ၊ ကျွန်မတို့ ဆင်းခဲ့မယ်၊ ကံ သွားမယ်နော်'

သည်မျှ ကူညီသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပေဦးတော့မည်။ ယခုတော့ ရွှေကလေးချက် ပျော်ရွှင်ချက်တို့သည် အားလုံးကွယ်ပျောက် ရလေပြီ။ ချောအတွက် အောင် ရင်ထုမနာ ဖြစ်မိရသည်။ ချစ်သူနှင့် အဆင်မပြေတုန်းမှာမှ မိခင်က ဆုံးသွားရသည်။ ချောတစ်ယောက် မည်မျှ စိတ်သောကရောက်နေမှမည်လဲ။ ပုဆွေးငိုကြွေးနေမည့် ချောကို သူ ချောမှ မချောလိုက်ရချေ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ချက်ချင်းပင် လိုက်သွားလိုက်ချင်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြစ်ကို လက်ပစ်ကူး၍ စစ်တောင်း မြစ်ကို အလျားလိုက်ဆန်ကာ ရွှေကျင်ကမ်းပါးကို အရောက်သွား လိုက်ချင်စမ်းပါဘိ။

+ + +

'မမြထွေးကလေး စိတ်သိပ်ကြီးတာ၊ ကိုသက်အောင်ဆီမှာ အရင် အဆက်ဟောင်းရဲ့ စာတွေတွေ့လို့ဆိုလား သူ့စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်လာ တယ်လေ၊ အဲဒါ ကိုသက်အောင်လာရင် မရှိဘူးလို့သာပြောလိုက်လို့

ထည့်သည်ခေါ်ပေးတဲ့လူကို မှာထားတာရှုနဲ့၊ ဟိုလူကြီးလဲ လာခေါ် ချင်ယောင် ဆောင်လိုက်၊ သူ့ဟာသူ စဉ်းစားပြီး ဟိုသွားတယ် သွားတယ်ပြောလိုက်နဲ့ ကြာတော့ စိတ်ညစ်လာရော၊ အစ်မရယ် ဆင်းတွေ့လိုက်ပါ သနားပါတယ်လို့တောင် ပြောသေးတယ်'

ရှိပါစေတော့။ ဒီအကြောင်းတွေသည် အောင် သိပြီးသား။ အောင်မသိရသေးသည့် အကြောင်းကိုသာ သိချင်နေသည်။

'နောက်တော့ ကိုသက်အောင်ဆီက စာလာတယ်လေ၊ အင်းလျားမှာ နေ့တိုင်းလာစောင့်မယ်ဆိုတာ၊ အဲဒီလိုကျတော့လဲ သူ ပျော်နေတာရှင်၊ သူ ကိုသက်အောင်ကို ချစ်ပါတယ်၊ စာရောက်တဲ့ နေ့ကတော့ ဒီနေ့တော့ လာမလား၊ မလာဘူးလား၊ မသေချာဘူး၊ သာရင်လဲ လာပစေ တစ်ရက်တော့ ညဉ့်ထားလိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး နေတာ၊ နောက်နေ့မနက် သိကြီးစာရတာပဲ'

'စာရရချင်း လိုက်သွားတာလား၊ အမျိုးသမီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ အဆောင်မှူးဆီ ပြေးပြောပြီး ရထားမိသေးတယ် သွားမယ်ဆိုလို့ ကျွန်မတို့ လိုက်ဖို့လိုက်ရတယ်၊ သူ ကိုသက်အောင် ဆီ စာထည့်လိုက်မယ်လို့ ပြောတာပဲ'

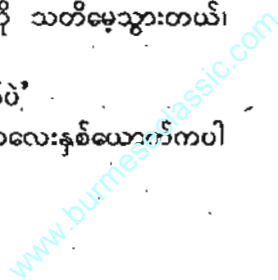
'မရပါဘူးဗျာ၊ မနေ့ကထိ ကျွန်တော် အင်းလျားကို ရောက် သေးတယ်'

သူ့အဖြစ်ကို ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ပြောပြရသည်။

'အို ဟုတ်လား၊ ကျွန်မလဲ အဲဒါကို သတိမေ့သွားတယ်၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာရှင်'

'ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ်ပဲ'

အောင် နေရာမှ ထလေသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကပါ ငိုငိုတူ ထရပ်ကြသည်။

'သူ ကျွန်တော့်အတွက် စာလေးတစ်စောင်မှ ရေးမသွားဘူး နော်'

မိန်းကလေးက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါပြလေသည်။

ရတနာဆောင်ကို ကျောခိုင်း၍ နွာလာခဲ့မိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချောသည် သူ့ထံပါးမှ ထာဝရခွဲခွာသွားမည် မထင်ချေ။ ချောထံသို့ အားပေးစာ တစ်စောင်တော့ ရေးရဦးမည်။ ချစ်ကြောင်း လွမ်းကြောင်း ကိုတော့ လျှော့ထည့်ရမည်ပဲ။ သည်တစ်ခါ တွေ့ကြလျှင်တော့ ချော၏ လက်ကလေးကိုသာမက တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံး၍ မလွှတ်တမ်း ထွေးပိုက်ထားလိုက်မည်။

အင်းလျားလမ်းထိပ်မှ အမှတ်ခုနစ်ကားကိုစီးကာ ယောမင်းကြီး လမ်းမှ ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ ဘူတာကြီးဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့သည်။ လိုလိုမည်မည် ညောင်လေးပင် လော်ကယ်ရထား၏ အချိန်ယော အပြောင်းအလဲကို ကြည့်ထားရပေမည်။

+ +

?

မိုးမေရယ်

ဘယ်လိုမှ ကြိုတင် စီစဉ် မထားဘဲနဲ့ လူ့ဘဝရဲ့ အလှည့်အပြောင်းကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရတော့ သိပ်ကို စိတ်ထိခိုက် မိတယ်ကွယ်။ ခုတော့လည်းလေ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာ တော့တဲ့ ဘဝမှာ ဖြစ်လာတဲ့အတိုင်းပဲ နေလိုက်ပါပြီ။

မေမေဆုံးသွားတဲ့ အချိန်ကျမှ အိမ်ရဲ့ကျဆင်းနေတဲ့ ခိုးပွားရေးအခြေအနေကိုလည်း အမှန်အတိုင်း သိရတယ် ကွယ်။ ဒီအချိန်မှာ ချောတစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်ဘဝ ကောင်းစားရေးအတွက် ကိုယ်လွတ်ရုန်းလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဘွားဘွားရဲ့ အနားမှာ ချောရှိဖို့လိုတယ်။ ပြီးတော့ ငယ်စဉ် ကတည်းက ချောတို့ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးလာတဲ့ အစ်ကိုရဲ့ ချွေးနံစာကိုလည်း မစားရက်တော့ဘူး။ ချော အခု ကျောင်း ဆရာမ လုပ်နေတယ်။ စာမေးပွဲကိုတော့ အပြင်ကပဲ ချက်ဖြေ တော့မယ်။

မိုးမိုး (အင်းလျား)

မိုးမခရယ် ပြန်ပြောရင် မျက်ရည်ကျရမယ် အကြောင်း တွေကို မပြောချင်တော့ဘူးကွယ်။

ချော့ အခု လက်ထပ်လိုက်ပြီ။ ဘယ်သူနဲ့လဲ ဆိုတာ တော့ ပြောဖို့လိုမယ် မထင်ပါဘူးနော်။

ပြေပြေလည်လည်ရှိတုန်း ခွဲခွာခဲ့ရတာ မဟုတ်လို့ ရင်နာရတယ်ကွယ်။ အကုသိုလ်က ဆက်တိုက်ဝင်ခဲ့တယ်။ ချော့လေ အောင့်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ မမုန်းပါဘူးကွယ်။ အောင့်အချစ်ကိုလည်း သံသယမရှိပါဘူး။ ချစ်သူတို့ဘဝ စိတ်ကောက်ရင်း မုန်းဟန်ဆောင်ခဲ့တာ။ ခုတော့လည်း ကုန်ဆုံး သွားတဲ့ အချိန်တွေကို နှမြောလိုက်တာ။

ဘဝအနှစ်ခြင်းက
အလွမ်းချော့

+ + +

မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် လူစုံတက်စုံ တွေ့လိုက်ရ၍ အောင် အံ့အားသင့် သွားသည်။ အောင် မရှိတုန်း စာအုပ်ဆိုင်ကို လူတစ်ယောက် ထာသွားသည်ဆို၍ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို မေးမိသည်။ ကိုကြည်မောင် ခွပ်သွင်ကို မြင်လာ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒေါပုံ သမဝါယမကို ရောက်နေသော ကိုမြင့်မိုးဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ ကိုမြင့်မိုးက ထိုကြည်မောင်အိမ်မှ စောင့်မည်ဟု ပြောသည်။

နံ့သာရိပ်တွင် ကိုတင့်ဝေနှင့် မမျှော်လင့်သော ကိုသိန်းဦးကိုပါ ဆွေ့ရလေသည်။ ကိုကြည်မောင်သည် ညောင်လေးပင်မြို့နယ် ထုန်သွယ်ရေးကို ရောက်သွားရာမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ပြောင်းလာရ ကြောင်း ဝမ်းသာဖွယ်သိရသည်။ အိမ်ထောင်ရက်သားပင် ကျလာခဲ့ပြီ။

'ခင်ဗျားကကော ဘယ်လိုကဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ' မတော်လိုက်ရသည့် ယောက်ဖကို အောင်က မေးလိုက်သည်။

'ကျွန်တော် အလုပ်ကတစ်ခါတည်းထွက်စာတင်ပြီး ကသာကို ပြန်သွားတာဗျ။ ဟိုမှာ ပါတီယူနစ်မှာ ဝင်လုပ်တယ်ဗျာ။ ခု အစည်း

အဝေး လာတက်တာလေ၊ ခင်ဗျားကော ကျောင်းတွေဘာတွေ တက်လို့ဆို

‘ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ သုံးနှစ်တောင်လိုသေးတယ်’

သူတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြလေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ကာလက တစ်စုတရုံး တပျော်တပါး နေခဲ့ကြသည်ကို သတိရနေသည်။

‘အခုလို လူပြန်စုံတုန်း ဝိုင်းပြန်ထောင်ရအောင်’

သူတို့အားလုံး၏ ရင်ထဲမှဆန္ဒကို ကိုကြည်မောင်က ထုတ်ဖော် လိုက်သည်။

‘ဖြစ်လာရမယ်လေ၊ ကိုသိန်းဦးလဲ ရန်ကုန်ကိုပြန်ပြောင်းခဲ့၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား အခု ဘယ်မှာတည်းသလဲ’

ကိုသိန်းဦးက အောင့်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဦးလေးဆီမှာပဲလေ၊ အမယ် မမြေအေးက ခင်ဗျားအကြောင်း ကို ပြောနေဆဲပဲ၊ ဟိုတစ်နေ့က လာသွားသေးတယ်၊ သူက ခင်ဗျား ကို သံယောဇဉ် မပြတ်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားကသာ သူ အတိုးအလျှော့ လုပ်ကြည့်တာကို သည်းမခံနိုင်ဘဲ ချောဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနောက် ပါသွားတာတဲ့ ပြောသေးတယ်’

‘တော်ပါတော့ဗျာ’

အောင်သည် အားလုံးကိုမကြည့်ဘဲ မျက်လုံးများကို အဝေးသို့ ပို့ထားသည်။

‘ခင်ဗျား ခုနပြောတာ မမြေအေး လာသွားသေးတယ်ဆိုတော့ ခု သူ့က ဘယ်မှာနေလို့လဲ’

ကိုတင့်ဝေက မေးလိုက်သည်။ အောင့် မျက်နှာကပါ သူတို့ ဘက် လှည့်လာသည်။

‘အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလေဗျာ၊ တက္ကသိုလ်က ဆရာတစ်ဦးနဲ့၊ သူနဲ့ တစ်ဌာနတည်းပဲ’

‘အင်း၊ ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ’
အောင်က မချီးမြှီး ပြီးလိုက်လေသည်။

+ + +

အဝတ်
အဝတ်: J

ကျောင်းသားအားလုံးထံတွင် ထူးမောင်ကို လတ်လတ် ကြည့်၍
 ရော့ဖုံး ဖြစ်လေသည်။ ထူးမောင်သည် အနောက်အပြောင် သန်
 သည်။ အပြောအဆို ရိုင်းသည်။ အတင့်ရဲသည်။ အရွယ်နှင့် မတန်
 အောင်လည်း ဆော့သည်။ ဆယ်တန်းကျောင်းသားကြီး ဖြစ်နေသည့်
 ဦးထူးမောင်သည် ကြံကြံဖန်ဖန်ဆော့မြဲ။ တစ်ခါက ကျောင်း
 ဦးမိုး မျက်နှာကြက်ပေါ်တက်ပြီး အပေါ်မှနေ၍ ခြေနှစ်ချောင်းကို
 တွဲလောင်းခိုပြုသည်။ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ အားလုံးက မော့
 ကြည့်၍ ရယ်မောနေကြဆဲ အတန်းပိုင်ဆရာ ဝင်လာသည်။ ထူးမောင်
 မျက်နှာကြက်ပေါ် ပြန်တက်ကာ အခြားအခန်းမှ ဆင်းသွား
 သည်။ ဆရာက အမိုးပေါ်မှာ တယ်သူလဲဟု မေးသော်လည်း
 အတန်းသားများက မဖြေရဲကြ။ ထူးမောင်ကိုလည်း ကြောက်သည်။
 ဆရာ့ကိုလည်း ကြောက်သည်။ ဆရာက 'မဖြေရင် တစ်တန်းလုံး
 ထော်တတ်ရပဲ။ လက်မြောက်ထား' ဆို၍ လတ်လတ်တို့ အားလုံး
 ထော်မြောက်ကာ နာရီဝက်နီးပါး နေရလေသည်။ ထူးမောင်ကို
 ဦးနှာလိုက်သည်မှာ မပြောနှင့်တော့။

ထူးမောင်ကလည်း လတ်လတ်မိုဆိုလျှင် ချေး။ စစ်ဗိုလ်သမီး ဆိုပြီး မာနကြီးလိုက်တာဟု အမြဲပြောသည်။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အလှပြင်လွန်းသည်ဟုလည်း ရွတ်ချသည်။ 'နှုတ်ခမ်းနီကလဲ ဆိုးထား လိုက်တာ မျောက်ဖင်ကို ဓားရှုထားတာကျနေတာပဲ၊ ဆံပင်က မြင်းမြီးလားအောက်မေ့ရတယ်' စသည်ဖြင့် မကြားတကြား လှောင် သည်။ တစ်ခါက လတ်လတ်တစ်ယောက်တည်းအလာ အတန်းရှေ့ ဝရန်တာတွင် ထူးမောင်နှင့် သူ့အပေါင်းအသင်းများ တန်းစီရပ်နေကြ သည်။ လတ်လတ်သည် ဝိုင်းကြည့်နေကြသော မျက်လုံးများဒဏ် ကြောင့် ကတုန်ကယင်ဖြစ်ကာ တစ်လက်မခန့်မြင့်သော ဖိနပ်ပေါ်မှ ခြေချော်ကျလေသည်။ ဝါးခနဲရယ်မောသံများ ကြားရပြီး လတ်လတ် တစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ရှက်ရှက်နှင့် ဝင်ခဲ့ရသည်။ အတန်းရှေ့မှာ ကျောင်းသားတွေရပ်ပြီး ကျောင်းသူတွေ အသွားအလာခက်အောင် လုပ်နေပါသည်ဟု လတ်လတ်က ဆရာ့ကိုတိုင်သည်။ ထူးမောင်တို့ သိရသောအခါ လတ်လတ်ကို ဝါးစားမတတ် အငြိုးဖြင့် ကြည့်ကြ လေသည်။

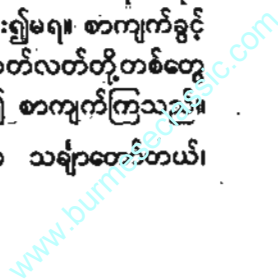
လတ်လတ်တို့ မိန်းကလေးများသည် စကားမပြောရလျှင် မနေတတ်။ အတင်းမပြောရလျှင် မနေနိုင်။ ဆရာစာသင်ချိန်တွင် စကားမပြောရ၍ စာအုပ်တစ်အုပ်တွင်ရေးကာ အပြန်အလှန်ပေးကြ သည်။ ကျောင်းသားတွေအကြောင်း၊ မိန်းကလေးအချင်းချင်း အကြောင်း၊ ဆရာဆရာမတွေအကြောင်း အတင်းအပျင်းစုံသည်။ 'ဆရာအိုက်တင်က ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း ကျနေတာပဲ' ဆိုတာမျိုး လည်း ပါသည်။ သူတို့ စာအုပ်အပေးအယူလုပ်ပုံကို မျက်စိလျှင်သော ထူးမောင်က မြင်လေသည်။ မုန့်စားဆင်းချိန် သူတို့အလစ်တွင် ထူးမောင်က ထိုစာအုပ်ကို ယူကာ ဆရာများရှုံးခန်းထဲရှိ ဆရာကြီး စားပွဲပေါ် သွားတင်ထားခဲ့သည်။ 'မိန်းကလေးတွေဖြစ်ပြီး ဒီလိုလုပ်တာ

အတင်းဘူး' ဟု ဆရာက အတန်းရှေ့တွင်အမည်ဖော်ကာဆူသဖြင့် လတ်လတ်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု ခေါင်းမဖော်ဝံ့အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။

ထူးမောင်နှင့်လတ်လတ် ဆိုလျှင် ကမ္ဘာရန်။ ထူးမောင်က လည်း ဆိုးလိုက်သည်မှ တာတေလံနေသည်။ လတ်လတ်ကလည်း လိုက်သည်မှ နှုတ်ခမ်းက ရှေ့သို့ တစ်လက်မခန့် ချွန်ထွက်နေ သည်။ ထူးမောင်သည် ပြည်မြို့တွင် နာမည်ကြီးသော ပွဲရုံတစ်ခု နှင်၏သားမို့ ပိုက်ဆံပေါသည်။ ပေချင်တေချင်သည်။ လတ်လတ် သည်း ပြည်တစ်ဘက်ကမ်း ပန်းတောင်းမြို့မှ စစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦး၏ ခန်းမို့ ဘဝင်ကိုင်သည်။ မာနကြီးသည်။ ထူးမောင်နှင့်လတ်လတ် တစ်ယောက်ယောက် ကျောင်းမတက်လျှင် အတန်းထဲတွင် ရန်ဖြစ်သ ကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်နေတတ်လေသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦး၏ ခြားချက်ကား နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဆိုးကြ သည့်တိုင် စာတော်သည့်နေရာတွင် တူညီကြလေ၏။

ပြည်မြို့၏ နွေရက်များသည် ပူပြင်းလှချေသည်။ အရည်ပျော် သော ဦးနှောက်ဖြင့် လတ်လတ်တို့တစ်တွေ စာမေးပွဲအတွက် သင့်ပြင်ကြရလေသည်။ စာမေးပွဲနီးပြီဖြစ်၍ ကူးကြမှတ်ကြ မေးကြ နိုင်ကြဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြလေသည်။ လတ်လတ်သည် အပေါင်း အသင်းများ၏ အားထားရာပင် ဖြစ်လေသည်။ လတ်လတ်ကိုယ်တိုင် တွတ်တတ်သော ပုစ္ဆာကိုမှ သူတို့ကို အားကိုး၍မရ။ စာကျက်ခွင့် ထားသော ကျောင်းပိတ်ရက်ရောက်ပြီမို့ လတ်လတ်တို့တစ်တွေ နယ်ချင်း အေးစုမာ၏ အိမ်တွင် စုပေါင်း၍ စာကျက်ကြသည်။

'ပြောသာ ပြောရတယ်၊ ထူးမောင်က သင်္ချာတေးတယ်၊ ထူးမောင်ကို သွားမေးရရင် ကောင်းမှာပဲ'

အေးစုမာ၏အိမ်နှင့် ထူးမောင်တို့ပွဲရုံသည် အနီးကလေး ထူးမောင်သည် လတ်လတ်ကိုသာ မျက်နှာကြောမတည့်ပေမယ့် အေးစုမာကိုတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံသည်။ အေးစုမာတွင် အဖေမရှိ။ မိခင်ဖြစ်သူက ကားဂိတ်အနီးတွင် တောင်ပေါ်လက်ဖက်သုတ် လေးများနှင့် မလှိုင်မုန့်အိုး စသည်တို့ကိုရောင်းကာ အေးစုမာကို ကျောင်းထားရသည်။

ထူးမောင်သည် မိမိထက်နိမ့်ပါးသော အေးစုမာအပေါ်မှာ မောက်မာလိုဟန် မရှိချေ။

‘ဟင်း နင့်ကောင်ကို နင်ပဲ သွားမေး။ ငါတော့ သူလိုလူမို့ကို တစ်သက် အောက်ကျိုမခံဘူးမှတ်။ လှပုံကိုက ဆောင့်ကြွားကြွားပစ် သင်္ချာတော်တယ်ဆိုပြီး ဆရာကိုတောင် သူက ချောက်ချချင်သေးတာ၊ တောင်မေး မြောက်မေးနဲ့ ဘဝင်ကိုင်နေတဲ့ကောင်’

ထူးမောင်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် လတ်လတ်သည် ခါးခါး တူးတူး ဖြစ်၍နေလေသည်။

‘နင်ကလဲဟယ် ထူးမောင်များဆိုရင် ဘယ်တော့မှ အကောင်မပြောဘူး။ သူက စိတ်ရင်းကောင်းရှာပါတယ်ဟဲ့၊ ငါတို့ဆိုင်မှာ ညနေတိုင်း ဆေးလိပ်လာဝယ်တယ်။ အမယ် သူက ဧည့်သည်တွေတောင် ဒီဆိုင်က လက်ဖက်ကောင်းတယ်ဆိုပြီး လွှတ်လွှတ်လို့ပေးသေးတယ်’

‘နင့်ကို ပိုးနေလားမှ မသိတာ’

‘အမယ် နင့်ကိုကြိုက်နေတာဟဲ့၊ နင့်အကြောင်းပဲ မေးမေးတာပဲ။ ပန်းတောင်းက စစ်တပ်ထဲမှာ နေတာလားတဲ့၊ သူ့အဖေခိုလှုံမှူးလား ခိုလှုံကြီးလားတဲ့ စုံနေတာပဲ’

‘တော်စမ်းပါ’

လတ်လတ်တို့ စာမေးပွဲဖြေရန် တစ်ပတ်ခန့်သာလိုတော့သည်။ လတ်လတ်သည် ပန်းတောင်းမှ စစ်တပ်ထဲတွင်နေရ၍ တိုင်ပင်ဖော်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အေးစုမာဆီကို နေ့တိုင်းလာသည်။ အေးစုမာသည် လတ်လတ်၏ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း။ သည်နေ့အစို့တော့ ပုစ္ဆာတစ်ခု အဖြေရှာခက်နေ၍ အိမ်ပြန်နောက်ကျပြီ။ ထိုအခါကမ်းသို့ နောက်ဆုံးအခေါက်ကူးမည့် ဇက်ရေယာဉ်နှင့် ထိုက်ရပေမည်။

‘ကဲဟယ် ဒီပုစ္ဆာတော့ ထားလိုက်ပါတော့၊ ခုနစ်နာရီကျော်ပြီ၊ ငါတို့လိုက်ပို့တော့’

အခြားသူငယ်ချင်းများက ပြန်သွားကြပြီ။ လတ်လတ်တို့ နေထောက်သည် စာအုပ်များကိုသိမ်းကာ ဘူတာရုံဘက်သို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဘူတာရုံရှေ့တွင် လတ်လတ်တို့စစ်တပ်မှကား ရှိလေသည်။

မတွေ့ချင်သူကိုမှ တွေ့ရလေ၏။ သူက ထူးမောင်။ ထူးမောင်သည် သူတို့သွားရာလမ်းတွင် ရပ်နေလေသည်။

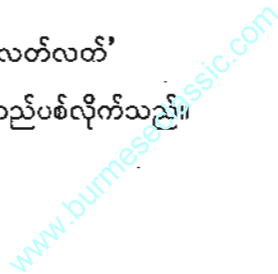
‘အေးစုမာ ပြန်တော့မလား’

သူက လတ်လတ်ကိုကြည့်ကာ အေးစုမာကို နှုတ်ဆက်၏။ အေးစုမာက ရယ်လေသည်။

‘အေးစုမာ မပြန်ပါဘူး၊ ပြန်မှာက လတ်လတ်’

လတ်လတ်သည် မျက်နှာထားကို တည်ပစ်လိုက်သည်။

‘စာတွေ သိပ်ရနေပြီပေါ့နော်’

ထူးမောင်သည် စကားပြောရင်းဖြင့် တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း လှမ်းကာ လိုက်လာလေသည်။

‘ကိုထူးမောင်တို့လောက် မပိုင်ပါဘူး’

‘တို့က မပိုင်ပါဘူး၊ တို့ထက်ပိုင်တဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်။ မယှဉ်ရဲပါဘူး’

ထူးမောင်သည် လတ်လတ်ကို လှမ်းကြည့်လေသည်။

‘အေးစုမာ နှင့်သိပ်စကားများတာပဲ’

လတ်လတ်က အေးစုမာကို မဲလိုက်သည်။ ထူးမောင်သည် ဘူတာရုံရှေ့အထိ လိုက်လာလေသည်။

‘အတော်ပဲ ကိုထူးမောင်ကို ပုစ္ဆာတစ်ခုမေးမလို့’

အေးစုမာသည် လတ်လတ်က ပေါင်ကိုဆွဲဆိတ်နေသည့်ကြားမှ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်သိတာဆိုရင် ပြောမှာပေါ့၊ သူများလို ချို့မထားတတ်ပါဘူး’

‘ဟိုလေ လော့ဂရစ်သမ်ပုစ္ဆာ တစ်ခုပါပဲ၊ နက်ဖြန်ကျရင် ယူခဲ့မယ်’

‘ဟင်း ကားကလဲ မရောက်သေးဘူး၊ သိပ် စိတ်ပျက်စို့ ကောင်းတာပဲ’

လတ်လတ်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် စောင်းမြောင်းညည်းညူ လိုက်သည်။ ထူးမောင်က အေးစုမာကို မျက်စိတစ်ဘက် မှိတ်ပြသည်။

‘ကားမလာရင် ကျွန်တော်လိုက်ပို့မယ်လေ၊ အိမ်ကကားနဲ့’

‘မလိုပါဘူး၊ ကားရှိမှန်း သိပါတယ်’

လတ်လတ်က အင်တိုင်းပြန်သည်။ အေးစုမာနှင့် ထူးမောင်က ရယ်နေကြသည်။

‘ဟော လာပြီ လာပြီ၊ အေးစုမာ နှင့်ပြန်တော့၊ နက်ဖြန် ငါမလာတော့ဘူးသိလား၊ အိမ်မှာပဲ ကျက်တော့မယ်’

‘ဟယ် နှင့်ကလဲ လာခဲ့ပါ’

လတ်လတ်သည် ကားရှေ့ခန်းသို့ဝင်ကာ တံခါးကို ဝှန်းကနဲ ဖိတ်ပစ်သည်။ အေးစုမာသည် မျက်နှာလေးငယ်ကာ ကျန်ရစ် လေသည်။

+ + +

ကျွန်မနဲ့ ပြန်ပြောရတာပေါ့။ အေးစုမာကို သတိရလိုက်တာ ကွာ။ အမယ် သူက ပြောသေးတယ်။ အေးစုမာကို သူ တွက်ပေးလိုက်တဲ့ ပုစ္ဆာက စာမေးပွဲမှာ တိုက်ရိုက်ပါသတဲ့။ ဒါကြောင့် ရှင်ဂုဏ်ထူးရတာပေါ့လို့ လတ်လတ်က ငေါ့လိုက် တယ်။ သူက အာရ်အိုင်တီမှာရလို့ ကြီးကျယ်လိုက်တာ။

+ + +

အေးစုမာရေ

လတ်လတ် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ လတ်လတ်တော့ အင်းလျားဆောင်မှာ ရတယ် သိလား။ အင်းလျားဆောင် အခန်းနံပါတ်က ၁၃-၁၄။ အပေါ်ထပ် ညာဘက်အစွန်ဆုံး ထောင့်ခန်းပေါ့ကွယ်။ အခန်းထဲမှာ ကျောင်းသူက ရှစ်ယောက် တောင်မှ။ ပျော်စရာကြီးပေါ့။ အေးစုမာပါလာရင် သိပ်ကောင်း မှာပဲ။ နောက်နှစ် အောင်အောင် ကြိုးစားနော်။ လတ်လတ် စောင့်နေမယ်။

တို့အဆောင်ကနေ လှမ်းကြည့်ရင် အင်းလျားကန်ကို မြင်ရတယ်ကွာ။ သိပ်လှတာပဲ။ အမယ် ဒါနဲ့ အေးစုမာရဲ့ အဆက်ကြီး ထူးမောင်ကို တွေ့တယ်ဆရာ။ သူကလေ အာရ်အိုင်တီမှာ ရတယ်သာဆိုတယ် တို့ Main ဘက်ကို လာ လာနေတာပဲ။ လတ်လတ်ကို နှုတ်တွေ ဘာတွေဆက်လို့။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကနဲ့ ယဉ်ကျေးနေလိုက်တာ သိပ်ရယ် စရာကောင်းတာပဲ။ လတ်လတ်ကလည်း ဟုတ်ကဲ့၊ ရှင်၊

မေမေသည် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆုံးအောင်မရသလို စာတစ်အုပ်ကိုလည်း ထုတ်အောင်ဖတ်ရကောင်းမှန်း မသိ။ ဖေဖေရှိလျှင် အိမ်ကို သ၊မည်။ ဖေဖေအလိုကျ စီမံချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးမည်။ ဖေဖေမရှိလျှင် အိမ်သည် ခြေချစရာမရှိ။ ဖေဖေ ရှေ့တန်းထွက်ပြီဟောဆိုသည်နှင့်ဘုရား ပန်းများ ထတော့ လန်းဆန်းလာစမြဲ။ သောက်တော်ရေနှင့် ဆွမ်းတော် ခွက်ကို နံနက်တိုင်း တွေ့ရစမြဲ။ အမွှေးတိုင်ဆီမီးကိုလည်း မပြတ်မြင်ရမြဲ။ ထိုသို့အချိန်တွင် တပ်ရင်းမှ အရာရှိကတော်များစုဝေးကာ အတင်း အဖျင်းပြောမည်၊ လုံချည်ချင်းပြိုင်မည်၊ ယောက်ျားက မိမိကို မည်မျှ ဝန်ခံကြောင်း ချစ်ကြောင်း အလှအယက်ပြောကြမည်။ လတ်လတ်၏ ဝတ်ဝန်းကျင်သည် ထိုမျှသာဖြစ်၏။

၃

လတ်လတ်အတွက်တော့ တက္ကသိုလ်နယ်မြေသည် ပျော်စရာအတိ။ သစ်ပင် ပန်းမန်တို့ဖြင့် လန်းဆန်းစိုပြည်သော တက္ကသိုလ်နယ်မြေ ကိုလည်း လတ်လတ် ချစ်သည်။ ရွှေချင်စဖွယ် အသွယ်သွယ်ဖြင့် တင့်တယ်လှပသော အင်းလျား၏ ညနေခင်းကိုလည်း လတ်လတ် မြတ်နိုး၏။ ပြားပြားဝပ်ဝပ် သေသေသပ်သပ်နှင့် နေချင်စဖွယ်ရှိ သော အင်းလျားဆောင်ကိုလည်း လတ်လတ် နှစ်သက်၏။ လတ်လတ် အတွက်မူ တက္ကသိုလ်နယ်မြေကို ခြေချခြင်းသည် လောကသစ် တစ်ခုကို စမ်းသပ်ဝင်ရောက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

လတ်လတ်က အလှအပကို ကြိုက်သည်။ ထို့ထက် အနုပညာ ကိုလည်း လတ်လတ် စိတ်ဝင်စားသည်။ ဂီတနှင့် ရုပ်ရှင်ကို လတ် လတ် ခုံမင်၏။ ပြီးခဲ့သော ကာလများက ဖေဖေပြောင်းရွှေ့ရာ နယ် တကာကို ရောက်ခဲ့ရပြီး သဘာဝရေမြေ အပြောင်းအလဲကိုသာ လတ်လတ် တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသည်။ အနုပညာပီသသည် ဖေဖေတွင် လည်းကောင်း၊ မေမေတွင်လည်းကောင်း တစ်ရွေးသာမျှပင် မရှိပါ။

ယခုတော့ အရာအားလုံးသည် လတ်လတ်အတွက် အသစ် အဆန်းချည်းသာ။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ချည်းသာ။ စူးစမ်းလေ့လာချင် ။ ဖွယ်ချည်းသာ။ ယခုအချိန်တွင် လတ်လတ်အတွက် မည်သည့် အရာကိုမဆို လုပ်နိုင်သည့် အင်အားရှိလေသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေသည် လတ်လတ်ကို တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့ အလိုရှိသမျှငွေကို ရက်ရက် အရာရော ပို့ပေးလေသည်။

ကျောင်းသူရှစ်ယောက်ရှိသော လတ်လတ်တို့အခန်းတွင်းဝယ် လတ်လတ်၏ စားပွဲသည် အသားနားဆုံး။ အလှပြင်သည့် မှန်သည်ပင် အများတကာထက်ကြီး၏။ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော အလှပြင်ပစ္စည်း ထိရိယာ အဆန်းအပြားများကို လတ်လတ်၏ စားပွဲပေါ်တွင် တွေ့ရတတ်သည်။ လတ်လတ်၏ နေရာသည် အစဉ် မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့ နေ၏။ လတ်လတ် အလှပြင်နေပုံကို ကျောင်းသူအများက ငေးမော ကြည့်ရှု နေရတတ်သည်။ လတ်လတ်ကိုယ်တိုင်က စည်းကမ်းမရှိ သည့်တိုင် သူ့ပစ္စည်းများကိုမူ မည်သူမျှလာရောက်ကိုင်တွယ်သည်ကို ကြိုက်ချေ။ သို့သော် လတ်လတ်သည် အားလုံးကို သင့်တင့်ခင်မင်

အောင် ပေါင်းတတ်လေသည်။ ပေးတတ် ကမ်းတတ် ကျွေးတတ် မွေးတတ်လေသည်။

အလှအပနှင့် အနုပညာကို မြတ်နိုးတတ်သော လတ်လတ်၏ ပထမခြေလှမ်းသည် တက္ကသိုလ်အနုပညာအသင်းနှင့် ဆက်သွယ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အဆိုနှင့် ပတ္တလားသင်တန်းကို လတ်လတ် မှန်မှန် သွားသည်။ လတ်လတ်၏ အလှနှင့် အဆိုကောင်းခြင်းဂုဏ်သတင်း သည် ပင်မတက္ကသိုလ်၏ သိပ္ပံအဆောက်အအုံတွင် ကျော်ကြားစ ပြုလေ၏။

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နဖူးတွေ့ခူးတွေ့ ပရိသတ်ရှေ့မှောက် ရောက်ခဲ့ရသည်က လတ်လတ်တို့ ရူပဗေဒဌာန၏ နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ဂုဏ်ပြုပွဲနှင့် မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲ။ သိပ္ပံမြက်ခင်းပြင်၏ ရောင်စုံမီးလုံးလေးများအောက်တွင် လတ်လတ်၏ အလှသည် ထူးခြားပေါ့လွင်၍ နေလေသည်။

ထိုနေ့ညက လတ်လတ်သည် အများ၏တောင်းဆိုချက်ဖြင့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုပြခဲ့ရသည်။ လတ်လတ်ဆိုသည့် သီချင်းသည် ထူးခြား၏။ အများတကာလို မိန်းမအဆိုတော်ဆိုသည့်သီချင်းကို မဆိုပြဘဲ ယောက်ျားအဆိုတော်တစ်ဦး၏ ကျော်ကြားသော တေး တစ်ပုဒ်ကို ဆိုပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဆိုတော် ကိုသက်အောင်၏ 'နေဦးပန်းချီ' သီချင်းဖြစ်သည်။ သီချင်းအဆုံးတွင် အားလုံး၏ လက်ခုပ်ဩဘာသံကို ကြားရ၏။ နေရာမှ ပြန်လာပြီး လတ်လတ် ထိုင်ရမည့် ကုလားထိုင်ကို ရှာမိသည်။ ရှက်စိတ်နှင့် တုန်လှုပ်နေသော စိတ်တို့ကို ထိန်းချုပ်နေရသဖြင့် နေရာကို တော်တော်နှင့် ရှာမတွေ့နိုင်။

'ဟေ့ လတ်လတ်၊ တို့ ဒီမှာလေ'

သူငယ်ချင်းများ၏ ခေါ်သံကိုကြားရမှ လတ်လတ်က ဝမ်းသာ အားရ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုစဉ် ဖြူဖွေးသော လက်ကလေးတစ်ဘက်က လတ်လတ်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်လေသည်။

'ဒီမှာပဲ ထိုင်ပါလား ညီမရယ်'

လတ်လတ်ကို ဖေးမခေါ်ငင်လိုက်သော အမျိုးသမီးကို လှည့် ကြည့်မိ၏။ တော်တော်လှတဲ့ မိန်းမပါလား။ ချီးကျူးခြင်းတစ်ဝက် ဝန်တိုခြင်းတစ်ဝက်ဖြင့် ထိုအမျိုးသမီး၏ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်ရ လေသည်။

'ညီမက အသံတော်တော်ကောင်းတာပဲကွယ်၊ ဖရက်ရှာပဲ ထင်ပါရဲ့'

လတ်လတ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

'မမက ဖိုင်နယ်ကလား ဟင်'

လတ်လတ်ကလည်း စကားတုံ့ပြန်ရလေ၏။

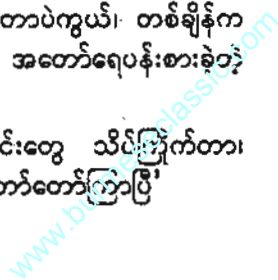
'မမက မနှစ်ကအောင်တယ်လေ၊ ခုတော့ ဒပတ်မင့်မှာပဲ ဒီဇွန်စထရေတာ ပြန်လုပ်နေတယ်'

'ဪ'

လတ်လတ်သည် မိန်းမချင်းမို့ ဝန်တိုငြူစုခြင်းကင်းသည့် အပြုံးမျိုးကို ကြိုးစား၍ ပြုံးပြလိုက်ရသည်။

'ညီမဆိုတဲ့သီချင်းက သိပ်ကောင်းတာပဲကွယ်၊ တစ်ချိန်က ကိုသက်အောင်ဆိုခဲ့တဲ့ သီချင်းတွေထဲမှာ အတော်ရေပန်းစားခဲ့တဲ့ သီချင်းပေါ့'

'လတ်လတ်လဲလေ သူဆိုတဲ့သီချင်းတွေ သိပ်ကြိုက်တာ၊ ခုတော့ သူ သီချင်းမဆိုတော့ဘူးနော်၊ တော်တော်ကြာပြီ'

‘ညီမနာမည်က လတ်လတ်တဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ အင်းလျားမှာနေပါတယ်၊ မမတို့နဲ့ ပရက်တီကယ်ခန်းမှာ တွေ့ရဦးမှာပဲ’

‘အင်း မမကိုလဲ မှတ်ထားပါ၊ မမနာမည်က မမြေအေးတဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့မမ၊ လတ်လတ်ကိုတွေ့ရင်လဲခေါ်ပါ၊ ဟိုမှာ မုန့်တွေ ဆေးပြို၊ လတ်လတ် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားစားလိုက်ဦးမယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး မမ’

‘ကောင်းပါပြီကွယ်’

+ + +

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလောကတွင်တော့ ကိုယ့်ထက် အတန်းကြီးသူကို ‘မမ’ ခေါ်ရသည်မှာ ခလေးထုံးတမ်းတစ်ခု ဖြစ်၍နေလေပြီ။ ဆရာမများကိုလည်း မမ။ အဆောင်မှူးကိုလည်း မမ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဖြစ်စေ၊ ဆံပင်ဖြူနေသည့် ဘွားဘွားအရွယ်ပင် ဖြစ်စေ အားလုံးကို မမဟုတ်ဘဲ ခေါ်ရလေ၏။ မမဟူသော စကားလုံးတွင် အတန်းကြီးခြင်း၊ ဂုဏ်ကြီးခြင်း၊ ရာထူးကြီးခြင်းဟူသော အနက် အဓိပ္ပာယ်များဖြင့်သာ ပြည့်ဝ၍ နေလေသည်။

လတ်လတ်တို့ကတော့ ခုမှ တက္ကသိုလ်နယ်မြေကို ရောက်စ၊ အနိမ့်တကာ အနိမ့်ဆုံးမို့ အားလုံးကို မမခေါ်နေရသည့် အခိုက်ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း သောတရှင်လိုရာဇာတ်ပြားအမိ ရေဒီယိုခန်းသို့ ပြေးလာခဲ့သော လတ်လတ်သည် စီနီယာမမများက ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် အသီးသီး အသကအသက ဟန်ကျပန်ကျ ထိုင်နေကြ၍

အမျှ မပြောသာဘဲ ရေဒီယိုနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မျက်နှာလေး ထယ်ငယ်ဖြင့် ရပ်နေရလေသည်။

‘လာလေ ညီမ၊ ဒီမှာ မမနဲ့အတူတူ လာထိုင်ပါလား’

ရေဒီယိုနှင့် အနီးဆုံးနေရာမှ မမတစ်ဦး၏ ခေါ်ယူမှုဖြင့် လတ်လတ် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် အခန်းထဲတွင် ရေဒီယိုမှ သီချင်းသံထက် မမများ၏ အလိုက်မသိ ဆူပူစကား ပြောဆိုမှုများကသာ ဆူညံနေလေသည်။ သည့်အခန်းသည် သတင်းစာထုတ်ခန်းလည်း ဖြစ်နေသေးသည် မဟုတ်လား။

‘ငါ့ညီမ ဟိုနေ့က သီချင်းဆိုတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ အဆိုတော် ချစ်ပါလား’

မမတစ်ဦးက လတ်လတ်ကို ထုတ်ဖော်ချီးကျူးသည်။ ရူပဗေဒ

အဘက်ဆုံးနှစ်က မမတစ်ဦး။

‘ညီမဆိုတာ ကိုသက်အောင်ရဲ့ သီချင်းနော်၊ ညီမဆိုတဲ့သီချင်းဆိုသူ အဆက်ဟောင်းက နားထောင်နေလိုက်တာ ခေါင်းကိုစိုက်နေတာပဲ၊ ဆွေးနေတယ်နဲ့ တူပါရဲ့၊ သူ့ခမျာလဲ သနားပါတယ်၊ ရုပ်အလှပမယ့် အချစ်က မကောင်းရှာဘူး၊ ကိုသက်အောင်က နာမည်ကောင်းလဲကြီးတော့ ခပ်ပွေပွေနဲ့တူပါတယ်၊ ခု အမ်စီမှာပဲ ရှိနေသေးသေး’

‘ဟုတ်လား၊ အမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲမမ၊ မမတို့နောက်ဆုံးအထိတလား’

‘သူက မမတို့ထက် တစ်နှစ်စောတယ်၊ မမတို့ဌာနမှာ အမှုတာပြန်လုပ်နေတယ်လေ၊ အမ်အက်စီလဲ တက်ရင်းပေါ့၊ ခုတော့ သူ့လဲ ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေပါပြီ’
လတ်လတ် ခပ်တွေတွေ ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟို မမြေအေးဆိုတာလား မမ’
‘ဟုတ်တယ်၊ ညီမနဲ့သိလို့လား’
‘အဲဒီနေ့ကမှ မြင်ဖူးတာပါ မမရယ်’

ထိုစဉ်ကတော့ ကိုသက်အောင်ဆိုသည်မှာ အတင်းအဖျင်း ပြောရာမှ ကြားသိရသော လူရှုပ်လူမွေ တစ်ဦးမျှသာ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် သူနှင့် ပတ်သက်ရလိမ့်မည်ဟု လတ်လတ် မထင်မီ ပါချေ။

+ + +

အကယ်တော့ လတ်လတ် ထူးမောင်ကို ရှောင်၍မရပါချေ။ မတွေ့ချင် ခြင်လျက်သား ဆိုသလို ဖြစ်နေရလေသည်။ ခက်သည်က ထူးမောင် ထိုယ်တိုင်က လတ်လတ်ကို မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထူးမောင်သည် လတ်လတ်ဆီကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်း နှာ၍ လာသည်ဟုလည်း လတ်လတ် ထင်သည်။ ဧည့်သည်လာသည် ဆို၍ အပြေးအလွှား ဆင်းလာခဲ့သော လတ်လတ်သည် ထူးမောင်ကို ခြင်ရသော် အံ့အားသင့်၍သွားလေသည်။ သူ့ဆီကို လာမည်ဟုလည်း မထင်၍ နှုတ်ဆက်ရုံမျှ ပြုံးပြပြီး အခြားဧည့်သည်ကို ရှာသည်။ ထိုထည့်သူကိုမျှမတွေ့။ ထူးမောင်က လက်ထဲမှ လက်ဖက်ထုပ်အတွဲလေး ဆို ထောင်ပြကာ ‘အေးစုမာက ပေးလိုက်တာ’ဟု ပြောမှ ထူးမောင် သူ့သို့ မလှမ်းချင်လှမ်းချင် လှမ်းခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော် ပြည်ကို ပြန်သေးတယ်၊ ဖေဖေက အလုပ်ကိစ္စ အတွက် မှာလို့လေ၊ အေးစုမာနဲ့တွေ့လို့ လတ်ဖက်လှကြပေးလိုက်

တယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းတော့ အချိန်မရလို့ မသွားခဲ့ရဘူးဗျာ၊ လတ်လတ် တို့အိမ်ကို ဘာမှာဦးမလဲလို့ မေးမလို့ပါပဲ'

သည်လိုတော့လည်း ပြောလိုက်သည်မှာ ရွန်းရွန်းဝေနေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တကမ္ဘာ့သိုလ်နယ်မြေရောက်မှ ထူးမောင်တစ်ယောက် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေလေသည်။ တစ်ရပ်တစ်ရွာမှာမို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံတာပဲဟုလည်း လတ်လတ်က တွေးမိ၏။

'ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ဟိုလောလေးကပဲ ဖေဖေလာသွားပါ သေးတယ်၊ အေးစုမာက စာရေးမပေးလိုက်ဘူးလား'

'စာတော့ မပေးလိုက်ဘူး၊ ဧည့်သည်ကို ထိုင်စရာမပေးတော့ ဘူးလားဗျာ'

လတ်လတ်က ခဏနှင့်ပင် ပြန်သွားမည်ဟု ယူဆကာ မတ်တတ်ရပ်၍ စကားပြောနေမိသည်။ ထူးမောင်ဖွင့်ပြောမှ အားနာ ဟန်ဖြင့် ကုလားထိုင်ရှာရသည်။ လတ်လတ်တို့၏ အင်းလျားဆောင် မှ ဧည့်ခန်းသည် မှောင်သဖြင့် တော်ရုံဧည့်သည်ကို ဧည့်ခန်းထဲ ခေါ်လေ့မရှိကြ။ သမီးရည်းစား စကားပြောရန်အတွက်သာ အသုံးများ ကြသည်။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ စုံတွဲဝင်သွားမိလျှင်လည်း ရည်းစားဟုပင် ထင်ကြသည်။

လတ်လတ်က ရောင်စုံကုလားထိုင်လေးနှစ်ခုကို ဆွဲကာ တစ်ခု ကို ထူးမောင်ဆီ ရွှေပေးလိုက်ရသည်။ ထူးမောင်က အေးအေးဆေး ဆေးဟန်ဖြင့် အကျအန ထိုင်သည်။ လတ်လတ် စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲ လိုက်မိလေသည်။ တမင် အရွံ့တိုက်နေသလားဟုပင် ထင်မိသည်။ ကျောင်းတန်းကစိတ်နှင့်သာဆိုလျှင်ဖြင့် နှင်များလွှတ်မိမည်လားမသိ။

ကြည့်မရပါဘူးဆိုကာမှ ထူးမောင်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့၍ သောက်နေပြန်လေသည်။

'လတ်လတ် ကျောင်းတက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား'

'ပြေပါတယ်'

'အဆောင်ကဟင်းတွေ သိပ်ညံ့မှာပဲနော်'

'ဒီလိုပဲပေါ့'

ထူးမောင်က ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်သည်။

'လတ်လတ်ကလေ ကျောင်းတော်က ရန်စကို အငြိုးထား တွန်းပဲ၊ ကျောင်းတိုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ကလဲ ဆိုးပါတယ်ဗျာ'

'အခုတော့ မိုက်တွန်းပဲပေါ့'

ထူးမောင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်လေသည်။

'အင်း ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့်ဗျာ လတ်လတ်တို့ အပေါ်မှာတော့ တစ်မြို့တည်းသားချင်းမို့ မောင်နှမလိုပဲ သဘောထား ပါတယ်၊ အကူအညီလိုရင်လဲ ပြောပါဗျာ၊ ကျွန်တော် အရင်ကလို့ နှိုင်းစိုင်းတော့ပါဘူး'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ခုတော့ မလိုသေးပါဘူး'

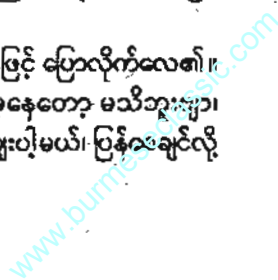
ထူးမောင်သည် လတ်လတ်မျက်နှာကို အမှတ်မထင် ငေးကြည့် ထိုက်မိလေသည်။ လတ်လတ်က ဖျတ်ခနဲအကြည့်နှင့် မျက်လုံးချင်း ချိတ်သွားကြသည်။ လတ်လတ်က မျက်နှာကို ချက်ချင်း လွှဲပစ်သည်။

ထူးမောင်ကမူ လတ်လတ်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေဆဲ။

'အဆောင်ကလေ ခြောက်နာရီမထိုးခင် ထမင်းတွေကို သိမ်း သိမ်းသွားတာပဲ၊ တစ်ခါတလေများ ဧည့်သည်လာလို့ စကားပြော အောင်းနေရင် ထမင်းငတ်ကရော'

လတ်လတ်ကအမူအရာကောင်းကောင်းဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

'ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က အဆောင်မနေတော့ မသိဘူးဗျာ၊ အဆင်ငတ်ရင်လဲ ကျွန်တော် အပြင်က ဝယ်ကျွေးပါ့မယ်၊ ပြန်လဲချင်လို့ ပြောတာဆိုရင်တော့ ပြန်ပါတော့မယ်လေ'

ထူးမောင်က နေရာမှ ထလေသည်။ စီးကရက်တို့ကို ပစ်ချကာ ခြေဖြင့်နှင်းလိုက်သည်။ လတ်လတ်က စီးကရက်တို့ကို မနှစ်မြို့သလို ကြည့်သည်။

‘ကဲ၊ ထမင်းမသိမ်းခင် ကျွန်တော် ပြန်ပါတော့မယ်’

လတ်လတ်က မကောင်းတတ်လွန်း၍ ပြုံးပြလိုက်ရသည်။ ထူးမောင်သည် ဖြည်းလေးစွာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

တကယ်တော့ လတ်လတ် ထမင်းစားပြီးပြီ။ လတ်လတ်က လက်ဖက်ထုပ်များကိုကိုင်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ အခန်းဝမှ သူငယ်ချင်းတစ်စုက ဆီးကြိုနေကြလေသည်။

‘မျှော်လိုက်ရတာ ယောက်မရယ်၊ မင်းမှာ အစ်ကိုချောချော ရှိတယ်ဆိုတာ အစက ဘာလို့မပြောသလဲ’

အနောက်အပြောင်သန်သော မြမြမိုးက လက်ဖက်ထုပ်များကို လှမ်းယူရင်း လတ်လတ်ကို စသည်။ အခန်းထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဧည့်သည်လာသည်ဆိုလျှင် နောက်မှလိုက်၍ ချောင်းကြည့်တတ်ကြသော မစပ်စုများပင်တည်း။

‘ဖွဲ့၊ ဒီရုပ်များ ချောသတဲ့၊ ဘယ်ကလာ အစ်ကိုရမှာလဲ၊ ဘာမှ မတော်ပါဘူး’

လတ်လတ်က ခါးသီးစွာ ပြောပစ်သည်။

‘အမယ်လေး ဘာမှ မတော်ဘူးဆိုရင်တော့ သည်ပျိုရေရင်မအေးရတော့ဘူးပေါ့၊ လတ်လတ်ကို လာပတ်တဲ့အကောင်လေးဟင်’

သီသီစိုးက ရင်ကို လက်ဖြင့်ဖိကာ ပြောလိုက်လေသည်။

‘သွားစမ်းပါ၊ လတ်လတ်ကို လာပတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်စက်မှ မျက်နှာကြောတဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ နင် လိုချင်ရင် ငါစမ်းပေးမယ်’

‘လုပ်စမ်းပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ စောစောစီးစီး အမေမသိခင် တွဲထားရအောင်’

သူတို့အားလုံး ရယ်မောကြရလေသည်။ ဘာပဲပြောပြော ဆိုညက ထူးမောင်ကျေးဇူးဖြင့် သူတို့တစ်ခန်းလုံး ‘လက်ဖက်သုပ်စားကြရသည်။ စနေနေ့ညမို့ စာကျက်ခေါင်းလောင်း မထိုးသဖြင့် ရယ်ကြမောကြ စကားပြောကြရင်း စားကြသောက်ကြသည်မှာ အက်ဖက်တစ်တွဲလုံး ကုန်လေသည်။ ရှိသမျှ ဆားပုလင်း ဆီပုလင်း နားလည်း ပြောင်လေ၏။

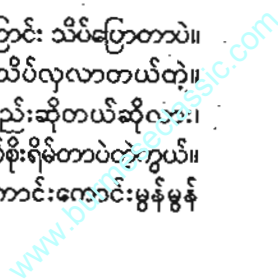
+ + +

လတ်လတ်ရေ

အေးစုမာ စာရေးလိုက်ပါတယ်။

လတ်လတ်ရဲ့စာကို ရပါတယ်။ အေးစုမာပေးလိုက်တဲ့ လက်ဖက်ကို စားရတယ်ဆိုတော့ အေးစုမာ အံ့သြသွားတယ် ကွယ်။ နောက်မှ စဉ်းစားမိတယ်လေ၊ အဲဒီ လက်ဖက်ကို ကိုထူးမောင်က သူငယ်ချင်းတွေ လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ ဆိုပြီး ဝယ်သွားခဲ့တာပါ။

ကိုထူးမောင်က လတ်လတ်အကြောင်း သိပ်ပြောတာပဲ။ လတ်လတ်က တက္ကသိုလ်ရောက်မှ သိပ်လှလာတယ်တဲ့။ လတ်လတ် ကျောင်းမှာ သီချင်းလည်းဆိုတယ်ဆိုလား၊ လတ်လတ် ကို တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မှာ သူ့သိပ်စိုးရိမ်တာပဲတဲ့ ကွယ်။ ခုတော့ လည်း လတ်လတ်က သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်

စကားပြန်ပြောပါတယ်တဲ့။ အလျင်ကလောက်တော့ မတင်းမာတော့ဘူးတဲ့။ အေးစုမာထင်တယ်။ ကိုထူးမောင်က ကျောင်းမှာ ကတည်းက လတ်လတ်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာ။ နောက်တာ ပြောင်တာကတော့ သူ့အကျင့်ပဲ။

အေးစုမာတော့ မေမေ့ကိုဈေးကူရောင်းစနရတယ်။ ဒီနှစ်လည်း အောင်ပါမလား မသိပါဘူး လတ်လတ်ရယ်။ လတ် လတ်တို့ ကိုထူးမောင်တို့ကိုလည်း အားကိုးစရာမရှိတော့ သိပ်အားငယ်တာပဲ။

ဒါပါပဲ လတ်လတ်။ အားရင် အေးစုမာဆီ စာရေးနော်။

လက်ဖက်အတွက်တော့ အေးစုမာကို ကျေးဇူးမတင်နဲ့ သူငယ်ချင်းရေ။

အေးစုမာ

ဖြစ်နိုင်လျှင် စားပြီးသားလက်ဖက်ကို ပြန်အန်ထုတ်လိုက်ချင်ပါတီ။

‘သိပ်မုန်းရင် သိပ်ချစ်ရတတ်တယ်တဲ့ လတ်လတ်ရဲ့’

‘အဲဒါမျိုးတွေက ရိုးနေပါပြီကွာ’

‘ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ကို အကြောင်းမရှိဘဲ သိပ်မုန်းနေတာတော့ မကောင်းဘူး’

ယခုတော့ မြဲမြဲမိုး၏စကားသည် စဉ်းစားစရာဖြစ်၍နေလေပြီ။ မြဲမြဲမိုးသည် အခန်းထဲတွင် လတ်လတ်နှင့် အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း။ မြဲမြဲမိုးက လတ်လတ်ခုတင်တွင် မကြာခဏ လာအိပ်ပြီး

ကျောင်းသူတို့ဘာဝ နှလုံးသားရေးရာများကို ဆွေးနွေးကြသည်။ လတ်လတ်သည် ခြင်ထောင်မိုးဖြူဖြူကို မော့ကြည့်နေမိလေသည်။ လတ်လတ်၏ ဆီမွေးလိမ်းထားသော ဆံပင်နက်နက်လေးများက ခေါင်းအုံးပေါ် ပြန့်ကျဲနေကြသည်။ လတ်လတ်မျက်လုံးသည် သာမန် ထူသည်ဆိုရုံမျှသာ။ သို့သော် မျက်တောင်များကမူ ရှည်လျား ထောင့်ပျံနေသည်။ နှာတံသည် အနည်းငယ်ရှည်၏။ နှုတ်ခမ်းလေးများက စုစုချွန်ချွန်လေးနှင့် တစ်မျိုးလှသည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းတွင် အတန်ငယ်ကြီးသော မှဲ့လေးတစ်လုံးရှိသည်။ ရယ်လိုက်လျှင် ပါးခွက် သေးနှစ်ခုက ချစ်စရာ။ အသားသည် အညိုနှင့် အဖြူကြားတွင် ခြေနေလေသည်။

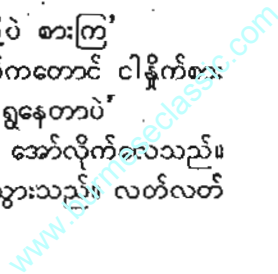
‘မိမိုးက မသိလို့၊ ကျောင်းတုန်းက သူက သိပ်ဆိုးတာ၊ လတ်လတ်နဲ့ဆို တစ်စက်ကလေးမှ မတည့်ဘူး၊ လတ်လတ် ဘဝင် မြင့်တယ် မာနကြီးတယ်ဆိုပြီး သူက နှိမ်ချင်နေတာ၊ ခုလဲ လတ်လတ်ကို ချိုးချင်လို့ ကြံနေသလားမှ မသိတာ’

‘တစ်ဖက်သားကို အကောင်းဘက်က လှည့်တွေးတတ်အောင် ခဲ ကြိုးစားစမ်းပါ လတ်လတ်ရယ်၊ ဟိုတစ်နေ့ကလေ မိမိုးဆင်း သွားတော့ အပေါ်ထပ်ကို လည်တဆန့်ဆန့်နဲ့ ကြည့်နေတာ သနားမိတယ်ကွယ်၊ မိမိုးကလေ သူ့မရှိပါဘူး၊ ပေးစရာရှိရင် ပေးခဲ့ပါ သို့တော့ မျက်နှာခပ်ပျက်ပျက်နဲ့ အဲဒီငါးပိကြော်ပုလင်းကို ပေးခဲ့တာပဲ’

‘လတ်လတ်တော့ မစားဘူး၊ မိမိုးတို့ပဲ စားကြ’

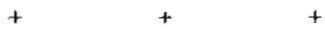
‘အေး စားမယ်ဟေ့ စားမယ်၊ မနက်ကတောင် ငါနှိုက်စားကြည့်သေးတယ်၊ ကြက်သွန်ကြော်လေးကို ရွှေနေတာပဲ’

‘တစ်ဘက်ခြင်ထောင်မှ ကြူကြူက အော်လိုက်လေသည်။ မြဲမြဲမိုးက အိပ်ရာမှထပြီး သူ့ခုတင်သို့ ကူးသွားသည်။ လတ်လတ်

သည် ခုတင်ပေါ်တွင် စောင်းငဲ့လူးလွန်နေရင်း အေးစုမာဆီမှ စာလေးကို စားပွဲပေါ်မှ လှမ်းယူလိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် မီးများ ပိတ်ထားသဖြင့် ကော်ရစ်ဒါမှ မီးရှောင်မှိန်မှိန်သာ ဝင်နေလေသည်။ စာကို အစမှအဆုံးတိုင် ပြန်ဖတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းကို မသိမသာချမိ၏။

အဆောင်ညစောင့် ဒရဝမ်ကြီး၏ သံချောင်းခေါက်သံ ဆယ့် တစ်ချက်ကို ကြားရပြီး 'အဟောဟေး'ဟု သူ မအိပ်သေးကြောင်း ပြသည့် ညာသံကိုပါ ကြားလိုက်ရလေ၏။

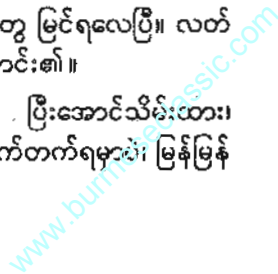
ကျောင်းသူတို့၏ မျက်နှာတွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းကိုသာ တွေ့နေရလေသည်။ ပစ္စည်းသိမ်းသူသိမ်း၊ ထည့်သူထည့်နှင့် ယောက်ယက်ခတ်နေကြသည်။ 'ဘယ်လိုပြန်ရမှာလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ရမှာလဲ' ဟူ၍ ငိုသူက ငိုလေပြီ။

ကျောင်းပိတ်လိုက်ပြီဟု ရုတ်တရက်ကြေညာတော့ လတ်လတ်ဏည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ စာအုပ်ထည့်သော ထင်းရှူးသေတ္တာထဲ သို့သာ နီးစပ်ရာပစ္စည်းများကို ကောက်ထည့်နေမိသည်။

'ကားလမ်းတွေလဲ ပိတ်ထားတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်ရမှာလဲ၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ'

မြမြမိုး၏ မျက်နှာတွင် မျက်ရည်စတွေ မြင်ရလေပြီ။ လတ်ဏတ်သည် မြမြမိုးထက်စာလျှင် သတ္တိကောင်း၏။

'မိမိုးကလဲ ငိုမနေနဲ့၊ ပစ္စည်းတွေ ပြီးအောင်သိမ်းထား၊ အောက်ဆင်းပြီး တွေ့ရာကားကို အတင်းလိုက်တက်ရမှာလဲ၊ မြန်မြန် သိမ်းဟယ်'

လတ်လတ်သည် စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိ၏။ သူ့ပစ္စည်းရော မိမိုးပစ္စည်းတွေကိုပါ သွက်သွက်လက်လက် သိမ်းဆည်းသည်။

‘ကဲ ငိုမနေနဲ့၊ သူများတွေလဲ သယ်ကုန်ပြီ၊ လာ အောက်ကို သယ်ချမယ်၊ မောင်သောင်းလဲ ခေါ်ထားတယ်’

ဒရဝမ်မောင်သောင်းသည်လည်း ပစ္စည်းများကို သယ်ချပေးရ သည်မှာ လက်မလည်နိုင်တော့။ ခြင်ထောင်တစ်လုံးကိုပင် ကိုယ်တိုင် ရိုက်မလျှော်နိုင်၍ အစဉ် ပင်မင်းပေးခဲ့သော လတ်လတ်သည် အဝတ်သေတ္တာများကို အားရှိပါးရှိ သယ်ချသွားလေသည်။

ပစ္စည်းများအားလုံး ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်နေပြီ။ နီးစပ်ရာ ဆွေမျိုးများက လာရောက်ခေါ်ငင်၍ ကျောင်းသူအတော်များများ ပြန်သွားကြလေပြီ။ ကျောင်းသူအချို့မှာ အားကိုးရာမဲ့ ငိုယိုလျက်ရှိကြ လေသည်။ လတ်လတ်က တစ်စက်ကလေးမျှ မျက်နှာမပျက်။

‘မိမိုး နင် ဒီကစောင့်နေ၊ ငါ လမ်းထိပ်မှာ ကားသွားခေါ်မယ်’

‘ဖြစ်ပါ့မလားဟယ် နင်တစ်ယောက်တည်း’

‘ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ တွေတဲ့ကားကို ဘယ်လောက်ပေးရ ပေးရ ခေါ်လာခဲ့မယ်၊ နင်စောင့်နေ၊ ဘယ်မှမသွားနဲ့’

လတ်လတ်သည် မြဲမြဲမိမိုးကို ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် မှာကြားကာ အဆောင်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ကားတစ်စီးက လတ်လတ်ဘေးမှပတ်ကာ အဆောင်တွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ခင်မင် ရင်းနှီးလှပါသည်။ ဆိုတိုင်းလည်း အကူအညီရတတ်သည် မဟုတ်။ တို့ကြောင့်လည်း လာကြိုသမျှကားတိုင်းကို အတင်းမတက်ချင်တော့။ လတ်လတ်သည် မာနလည်းကြီး၏။

‘လတ်လတ်ရေ လတ်လတ်’

နေရာမှမခွာပါနှင့်ဟု ဆိုထားပါလျက် မြဲမြဲမိမိုးတစ်ယောက် လတ်လတ်နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာလေသည်။

‘နေခဲ့လေဟယ်၊ ပစ္စည်းတွေ ပျောက်ကုန်မယ်’

‘မသွားနဲ့တော့၊ ကားသွားမခေါ်နဲ့တော့၊ ဟိုမှာ ကားလာပြီ’

‘ဘယ်ကကားလဲ၊ မိမိုးတို့အိမ်ကလား’

‘ဘယ်ကလား၊ ကိုထူးမောင်ရယ်’

လတ်လတ် တွေသွားလေသည်။

‘အမယ်လေး အရေးထဲမှာ မာနထားမနေစမ်းပါနဲ့၊ လာပါ ဘိုမှာ ပစ္စည်းတွေတောင် တင်နေပြီ’

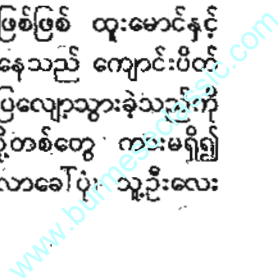
ဘာပဲပြောပြော စိတ်တွင်းမှတော့ ကျိတ်၍ ကျေးဇူးတင်လိုက်မိ လေသည်။

+ + +

‘အရေးကြုံတဲ့အခါမှာ ကူညီတာ မိတ်ဆွေကောင်းပါပဲ လတ်လတ်ရယ်’

‘ငါကလဲ သူ့ကို မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် သတ် နှုတ်ပါသတဲ့၊ နင်ကလဲ အမွန်းတင်လိုက်ရတာ နင့်အဆက်ကြီးကို’

အေးစုမာက ရယ်လေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထူးမောင်နှင့် လတ်လတ်တို့၏ တင်းမာနေသော အခြေအနေသည် ကျောင်းပိတ် ချိတ်သည့် အရေးအခင်းတစ်ခုကြောင့် ပြေလျော့သွားခဲ့သည်ကို အေးစုမာ ဝမ်းသာမိလေ၏။ လတ်လတ်တို့တစ်တွေ ကားမရှိ၍ အကူရောက်နေပုံ၊ ထူးမောင်က ကားငှားပြီးလာခေါ်ပုံ၊ သူဦးလေး

အိမ်တွင်ထားပြီး ပြည်ကို ဖုန်းဆက်ပေးပုံ၊ ရထားပေါ်လိုက်ပို့ပေးပုံ တို့ကို လတ်လတ်က အလုံးစုံ ပြန်၍ အစီရင်ခံလေသည်။

‘ငါမပြောဘူးလား၊ နင့်ကို သူ စိတ်ဝင်စားနေတာပါလို့၊ စိတ်ဝင်စားနေလို့သာ အရေးဟဲ့အကြောင်းဟဲ့ဆိုတော့ ချက်ချင်း သတိရတာပေါ့’

လတ်လတ်က ဘာမျှပြန်မပြော။ တကယ်တော့ တစ်နယ် တစ်ကျေးတွင် ကျောင်းတက်နေရသော လတ်လတ်တို့လိုမိန်းကလေး များအဖို့ အားကိုးစရာ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ယောက် တော့ ရှိသင့်တာအမှန်။ ပြည်မြို့မှ ကျောင်းသူကျောင်းသား အတော် များများရှိသော်လည်း လတ်လတ်နှင့်က သိပ်မရင်းနှီးကြ။ လတ်လတ် က ပြည်ဇာတိလည်းမဟုတ်။ မြန်မာပြည်အနှံ့ပြောင်းရွှေ့ရင်း ခေတ္တ ရောက်လာခြင်းသာ။ ပြီးတော့ လတ်လတ်က မာနလည်းကြီးခဲ့သည် မို့ အပေါင်းအသင်းနည်းသည်။ တော်ရုံလူကလည်း လတ်လတ်ကို မျက်မုန်းကျိုး၍ မသိဘာသာနေကြ၏။ လတ်လတ်၏ ခင်မင်ရိုင်းပင်း တတ်သောစိတ်ကို ရင်းနှီးသူများကသာ သိလေသည်။

‘ငါလဲလေ အရင်စိတ်မျိုး မထားတော့ပါဘူး၊ လူတွေကို ပြေပြေပြစ်ပြစ် ဆက်ဆံပါတယ်၊ ငါ ထူးမောင်ကို ကြည့်မရတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ သူဌေးသားဆိုပြီး စီးကရက်လေး လက်ကြား ညှပ်လို့၊ ထောင့်မကျိုးဘူးလို့ ထင်တာပဲ’

‘ယောက်ျားလေးပဲဟယ် ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ ဆေးလိပ် သောက်တာ မကြိုက်ရင် နင်ပြောရင် ရမှာပေါ့’

အေးစုမာက ဈေးရောင်းရင်း လတ်လတ်နှင့် စကားပြောရ သည်။ လတ်လတ်က အကြွေအမ်းနေသော အေးစုမာလက်ကို ပုတ်ချပစ်သည်။ အကြွေများ လွင့်စဉ်ကုန်သဖြင့် လိုက်ကောက်ပေးရ လေသည်။

‘ငါတော့ သူ ငါ့ကို ချစ်တယ်ကြိုက်တယ်များ ပြောလာရင် အရင်ကလိုပဲ ရန်တွေ့ပြီး ပါးချလွတ်မှာပဲ’

လတ်လတ်သည် သူ့အတွင်းစိတ်ကို သူ့ဘာသာ မသိလိုက်ချေ။ အေးစုမာက သူ့ကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်သည်။

‘သူ နင့်ကို ချစ်စကားပြောလာလိမ့်မယ်လို့ နင်မျှော်လင့်နေ ထယ် မဟုတ်လား’

လတ်လတ် ရှက်သွားလေသည်။

‘မဟုတ်တာဟယ်၊ တကယ်လို့ ပြောလာခဲ့ရင်လို့ ပြောတာပါ’ လတ်လတ်၏အသံသည် အတန်ငယ် ပျော့ပျောင်းသွားသည်ကို အေးစုမာ သတိထားလိုက်မိလေသည်။

၆

ကျောင်းတွင် လတ်လတ်တစ်ယောက် သည်မျှ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားနေသည်ကို ထူးမောင်မကြိုက်။ သို့သော် လတ်လတ်ကို သူ မပိုင်ပြီးတော့ ယခု လတ်လတ်သည် သူနှင့် တစ်မြို့တည်းသားလည်း မဟုတ်တော့။ လတ်လတ်တို့ဖေဖေက အထက်မြန်မာပြည် မြို့တစ်မြို့သို့ ပြောင်းသွားရပြီ။

ဒုတိယနှစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူသာ ဆိုသော်လည်း လတ်လတ်သည် ရန်ကုန်မြို့ကို ခါးစောင်းတင်နေလေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်ဇော်နှင့် ရုပ်ရှင်ရုံများသို့ ကျောင်းသူအဖော်များကို ခေါင်းဆောင်လုပ်ကာ ခေါ်သွားတတ်လေပြီ။ ထူးမောင် အင်းလျားဆောင်ကို သွားတိုင်း လတ်လတ်ကို တွေ့ရခဲ့သည်။ ပြီးတော့ လတ်လတ်သည် အဆိုတော်လုပ်ရန် ကြိုးစားနေသည်ဆိုလား။ အနုပညာကို ရှေ့မှ ဗန်းပြုကာ လူသားစားတတ်သော သမန်းကျားများနှင့် တွေ့မည်ကို စိုးလှ၏။

ယခုထူးမောင်သည်လည်း ယခင် ထူးမောင် မဟုတ်တော့။ ခေတ်နှင့်စနစ်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်ပြီ။ မိဘချမ်းသာ၍ မိမိတစ်ယောက်တည်း ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်သည့် ဘဝမျိုးတွင် မွေ့လျော်

နေနိုင်တော့။ ဦးချစ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ထိုင်ကာ လူငယ်တို့၏ အနာဂတ်ကို ဦးဆောင်ဆွေးနွေးတတ်သောထူးမောင် ဖြစ်၍နေလေပြီ။

ဗာဒ်ပင်ရိပ်မှ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းတွင် ထူးမောင်တစ်ယောက် အပေါင်းအသင်းများကို စောင့်နေဆဲ တစ်ဘက်ပိုင်းမှ လတ်လတ်ဆိုသောအမည်ကို ကြားလိုက်၍ ထူးမောင် နားစွင့်လိုက်မိသည်။

‘လတ်လတ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ သိပ်မဆိုးဘူး’
‘ဘာမဆိုးတာလဲ’

‘သိချင်းဆိုတာပေါ့၊ ဟိုနေ့က ငါ အနုပညာအသင်းကို နောက်လို သူဆိုတာ ကြားခဲ့ရတယ်။ တို့ပိုင်းပြန်ထောင်ရင် အဲဒီအောင်မလေးကို သုံးချင်တယ်လို့တောင် ကိုစောလွင်ကို ပြောခဲ့သေးတယ်’

‘ကောင်းသားပဲ၊ တို့ပိုင်းမှာ မိန်းကလေးနည်းနေတယ်’
သူတို့ကို ထူးမောင် မသိချေ။ ကျောင်းတွင်လည်း မမြင်ဖူး။

ကျောင်းမှထွက်သွားပြီးသူများသာ ဖြစ်ရမည်။ ကျောင်းသားအများစုမှာ ပြင်ပရောက်သွားသည့်တိုင် ဦးချစ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို စောင့်နိုင်ကြ။ အမှတ်တရ လာရောက်ဆုံဆည်းကြသည်သာ။

တစ်ဘက်ပိုင်းမှလူများ ထသွားကြလေသည်။ ထူးမောင်က ထိမသာ လှမ်းကြည့်သည်။ လူပုံတွေကတော့ မဆိုးပါဘူး။ အနုပညာအဖွဲ့ဝင်များ ပုံတွေပါပဲ။ ဆံပင်ကတော့ နည်းနည်းရှည်သည်ပေါ့။ ပေချင်အောင်ရှည်ပုံလည်း ပေါ်သည်ပေါ့။ မတော်မတရား လုပ်တတ်မည့်သူတွေတော့ မဟုတ်။ သို့သော် ဘူးတောင်းနစ်လို့ စောင်းခြမ်းပေါ်သည့်အထိတွင် အဆိုးအကောင်း ခွဲခြားသိမြင်နိုင်ဖို့က ခက်သား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ညနေတော့ လတ်လတ်ဆီ သွားပြီး တွေ့နိုင်သည်အထိ စောင့်ရမည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်သွားသည့်မို့လားလို့ လတ်လတ်ကို အဆင်သင့် တွေ့ရလေသည်။

‘ကိုထူးမောင်ရယ်၊ လတ်လတ်က ကိုထူးမောင်ကို မောင်နှမ လှုပ် ခင်ပါတယ်။ လတ်လတ်ကို သတိပေးတာလဲ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လတ်လတ်ဝါသနာပါတာကိုတော့ လုပ်ချင်တယ်။ လတ်လတ် ကျောင်းတုန်းကတည်းက ဝါသနာပါခဲ့တာပဲ’

အပြောအဆို ယဉ်ကျေးလာသော လတ်လတ်ကို ထူးမောင် ကျေးဇူးတင်မိလေသည်။ လတ်လတ်သည် ကျောင်းတုန်းကလို မာဆတ်ဆတ်မဟုတ်တော့။ ထူးမောင်ကို အဆောင်နည်းခန်းထဲခေါ်၍ ဣန္ဒြေရရထိုင်ကာ နည်းခံစကား ပြောနေလေပြီ။ လတ်လတ် စကား ပြောလျှင် ချွန်ထွက်လာသော နှုတ်ခမ်းလေးများနှင့် ပြီးလျှင် ခွက်ဝင် သွားသော ပါးချိုင့်လေးများကို ထူးမောင် ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

‘ပြောလိုမရရင်တော့ လုပ်ပေါ့၊ လတ်လတ်ရယ်၊ တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ၊ လတ်လတ် ဘာပဲလုပ်လုပ် ကိုယ့်ကို အသိပေးပါနော်’

လတ်လတ်၏ မျက်နှာသည် အနည်းငယ် အရောင်ပြောင်းသွား လေသည်။ ရှက်သွားသည်လား၊ တင်းမာသွားသည်လား၊ အံ့ဩ သွားသည်လား ခွဲခြား၍မရချေ။

‘တစ်ခုတော့ရှိတယ် ကိုထူးမောင်၊ လတ်လတ်ကိုယ် လတ်လတ် ပိုင်ပါတယ်။ ကိုထူးမောင်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ အသိပေး သင့်တာဆိုရင်တော့ အသိပေးပါမယ်’

လတ်လတ်၏ မာနက ငုပ်လျှိုးနေရာမှ ခေါင်းထောင်ထလာ ဟန်ရှိလေသည်။ လက်နှစ်ဘက်ကို ယှက်ကာ ဆုပ်ချည်ဖြေချည် လုပ်နေသော လတ်လတ်၏ လက်ကလေးများမှ အကြောစိမ်းစိမ်း များကို မြင်ရလေ၏။

အခြေအနေသည် နောက်ဆုတ်လိုက်လျှင် အရှုံးဟု ထူးမောင် က မှုဆလိုက်သည်။ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးရန် အားယူမိသည်။

‘ကိုယ်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေထက်ပိုပြီး လတ်လတ်ကို ခင်းနီးချင်တယ်’

အခန်းထောင့်မှ စုံတွဲတစ်တွဲ၏ ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံကို ကြား ဆိုက်ရလေ၏။ တကယ်တော့ ထူးမောင်ကို နည်းခန်းထဲခေါ်ခဲ့မိသည်။ ထိုက လတ်လတ်အမှား။ အပြင်ဘက် ကော်ရစ်ဒါမှာသာ နည်းခံခံမိ လျှင် ထူးမောင် သည်သို့ ပြောဝံ့မည်မဟုတ်။

‘လတ်လတ်ကို စိုးမိုးဖို့မကြိုးစားပါနဲ့ ကိုထူးမောင်’ သွယ်ဝိုက်၍ ပြောလာသောစကားကို ကွေ့ကောက်၍ပင် ဖြေရလေမည်။

‘စိုးမိုးချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး လတ်လတ်ရယ်၊ စိုးရိမ်တာပါ။ အတ်လတ်ကို စိုးရိမ်တာ၊ ကိုယ် လတ်လတ်ကို’

‘ကိုထူးမောင်’ လတ်လတ်က အလျင်အမြန် စကားကို ဖြတ်ပစ်သည်။

ထူးမောင်သည် နှုတ်ဟလျက်သားက ဆွဲသွားသည်။ သည်မျှ အသည်းကြောင်ရပါမို့လားဟု သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်မိလေသည်။

‘ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ကိုထူးမောင်ကို ကျောင်းတုန်းကလဲ သိပ်ကြည့်မရဘူး၊ ခုလဲ သိပ်ကြည့်မရဘူးရှင်၊ ကျွန်မက ယဉ်ကျေးသူမ နဲ့ လက်ခံစကားပြောနေတာပါ၊ တစ်ဆင့်တက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့’

‘ပြတ်တောင်းလှချည်လား လတ်လတ်ရယ်’ လတ်လတ်က နေရာမှ ထရပ်လိုက်လေသည်။ ထူးမောင်က အတ်လတ်ကို ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်ရန် လက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

‘အိုး’

လတ်လတ်က ရှက်ရှက်ဖြင့် ထိုင်ချလိုက်သည်။

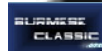
‘ပြောလက်စနဲ့ ကိုယ်ဆုံးအောင် ပြောချင်တယ်၊ ကိုယ် အတ်လတ်ကို ချစ်လို့’

'ရှင်ဟာလေ အရင်ကလဲ ရိုင်းတာပဲ၊ ခုလဲ ရိုင်းတာပဲ၊ သွားရှင်ပြန်သွား၊ ကျွန်မဆီ ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့'

စုံတွဲအားလုံးက ဝိုင်းကြည့်လေပြီ။ တီးတိုးစကား ဆိုကြလေပြီ။ ထူးမောင် နေရာမှထ၏။ လတ်လတ်က သူ့ထက်ဦးစွာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။ သံဆန်ခါတပ် တံခါးလေးသည် လှုပ်ရမ်း၍ ကျန်ခဲ့၏။ ထူးမောင်က တံခါးရှက်ကို လှမ်းဆွဲကာ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။

ဒီရပ်မောင်သောင်းသည် ခေါင်းလောင်းကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် စုံကိုင်ကာ နားကွဲမတတ်သော အသံဖြင့် ဧည့်သည်များကို နှင်နေလေပြီ။

'ဒီခေတ်မှာ ရည်းစားစကား အပြောခံရတာကို ငိုတယ်ဆိုတာ လတ်လတ်တစ်ယောက်ပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်'

ပြောမည်ဆိုလည်း ပြောစရာမဲ့ အလွန် စိတ်ဓာတ်မာကျောသော လတ်လတ်က ရည်းစားစကားအပြောခံရ၍ ငိုသည်တဲ့။

'လတ်လတ်ရှက်လို့ မိမိုးရဲ့၊ သူကလေ လတ်လတ်ကို လက်ဆွဲပြီး အတင်းထိုင်ခိုင်းတယ်၊ ပါလာထဲက လူတွေက ကြည့်ကြတာပေါ့'

မြမြမိုးက လတ်လတ် ခုတင်တွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်ကာ လတ်လတ်၏ လက်သည်းဆိုးဆေးကိုယူ၍ အကျဆိုးလျက် ရှိနေသည်။ မြမြမိုးတစ်ယောက်ကိုတော့ သဘောရှိ ခွင့်ပြုထားရသည်။

'အမယ်လေးဟယ် ဒါ ရှက်စရာလား၊ သူများတွေ စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်ကွယ်ပြီးတောင် နမ်းနေကြသေးတာ၊ မမညွန့်လုပ်တာ မတွေ့ဘူးလား'

ဧည့်ခန်းထဲတွင် ကျောင်းသူများ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ဖို့ အဆောင်မှူးက သြဝါဒပေးဖူးလေသည်။

'ပြီးတော့ သူက ခုကတည်းက စီးစီးပိုးပိုးကြီး၊ သိလား၊ စာတ်လတ် သီချင်းဆိုမှာကို မဆိုစေချင်ဘူးတဲ့၊ ဘာမဆို သူ့ကို အသိပေးပြီးမှ လုပ်ပါတဲ့၊ ဟွန်း ကြီးကျယ်လိုက်တာ'

လတ်လတ်က မြမြမိုး၏ လက်သည်းများကို ဆေးခြောက်သွားရန် ဝိုင်းမှတ်ပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။ သည်နှစ်တော့ သူတို့ အခန်းက လေးယောက်ခန်းမို့ လူနည်းသွားသည်။ သူတို့ ခုတင်နှစ်လုံးကို ယှဉ်လျက်သားချထားကြသည်။

'ဒါကတော့ စိုးရိမ်လို့ပြောတာနေမှာပေါ့ဟယ်'

'သူစိုးရိမ်တာကလဲ နေရာတကာပါဟယ်၊ တော်ကြာ အလှပြင်ရဘူး ဘာဘူးတောင် ချုပ်ချယ်ချင် ချုပ်ချယ်နေမှာ၊ ပြီးတော့လဲ သူ လတ်လတ်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ လတ်လတ် မာနကြီးမှန်းသိလို့ နို့တာလား မသိဘူး'

'ဒီမှာ လတ်လတ်'

မြမြမိုးက နေရာမှ ထလိုက်သည်။ လတ်လတ်ကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

'လတ်လတ်ပါးစပ်က ဘာတွေပဲ ပြောနေနေ၊ လတ်လတ် စိတ်ထဲက သူ့ကိုချစ်နေပြီ၊ အဲဒါ မြမြမှတ်'

သည်ညအဖို့တော့ လတ်လတ် အိပ်ရေးပျက်ရချေပြီ။

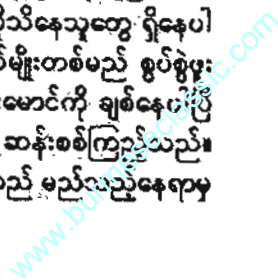
လတ်လတ်စိတ်ကို လတ်လတ်ထက် ပိုသိနေသူတွေ ရှိနေပါ

တော့ အေးစုမာကလည်း လတ်လတ်ကို တစ်မျိုးတစ်မည် စွပ်စွဲပေး

သည်။ ယခု မြမြမိုးကလည်း လတ်လတ် ထူးမောင်ကို ချစ်နေပေးပြီ

ဆိုသည်။ လတ်လတ်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဆန်းစစ်ကြည့်သည်။

အခန်းလေးစွတကား။ အချစ်ဆိုသောအရာသည် မည်သည့်နေရာမှ

စတင် ပေါက်ဖွားလာပါသလဲ။ အသည်းနှလုံးကလား၊ ရင်ထဲကလား၊ ဦးနှောက်ကလား။ ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာကစပြီး ထူးမောင်ကို ချစ်မိပါလိမ့်။ ဘဲဘဲ အစရာမရသလို ဖြစ်နေလေသည်။ လူ့ခန္ဓာကိုယ် တွင်းမှ အချစ်၏ မူလဘူတ၊ အရင်းအမြစ်၊ စတင်ပေါက်ဖွားရာနေရာကို ခွဲစိတ်ရှာဖွေကြည့်၍ရလျှင် ကောင်းလေစွ။ သိပ္ပံပညာရှင်များနှင့် အချစ်သုတေသီများ ပူပေါင်း၍ ရှာဖွေသင့်လှပေသည်။

လတ်လတ်တစ်ယောက် အိပ်မပျော်တော့ပေ။ ကျောင်းနေစဉ်က အကြောင်းတွေကို ပြန်လည်တွေးတောမိ၏။ ယခင်က စိတ်ဆိုးစရာ ဒေါသဖြစ်စရာ အဖြစ်အပျက်ကလေးများကို ရယ်မောပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ အဖြစ် ပြန်မြင်ရလေသည်။ သည်သို့သာဆိုလျှင်ဖြင့် ယခင်က မုန်းခဲ့သူသည်ကော ယခုချစ်သူဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား။ အဖြေကို ရလဒ်နီး ဖြစ်သွားလေ၏။

လတ်လတ် မျက်စိနှစ်လုံးဖွင့်ချိန်တွင် အခန်းထဲမှ ကျောင်းသူ များပင် အလှပြင်နေကြလေပြီ။ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ပေပဲ။ သီသီစိုးနှင့် ကြူကြူတို့တော့ အတွဲကိုယ်စီနှင့်ထွက်ရန် မှန်နဲ့သာ သနေကြပြီး မြမြမိုးသည်ပင် ထမင်းစားရာမှ ပြန်လာချေပြီ။

‘နီးပြီလား စုဖုရားလတ်၊ မဖုရားအတွက် ထမင်းလဲ သယ်ခဲ့ ပါတယ်နော်၊ တကတည်း တစ်ညလုံး ဘာတွေများစဉ်းစားနေလဲ မသိဘူး၊ တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်နဲ့ တော်တော်နဲ့ကို မအိပ်ဘူး’

မြမြမိုးက လတ်လတ်ခြင်ထောင်ကို အသာမတင်ပေးရင် ပြောလိုက်သည်။ လတ်လတ်သည် မြမြမိုးကို ဆွဲ၍ထိုင်စေကာ အိပ်ချင်မပြေသေးဟန်ဖြင့် ခေါင်းဖြင့် တိုးငှေ့လိုက်သည်။

‘အမယ် ချွဲမနေပါနဲ့၊ ဘယ်သူများမှတ်နေလဲ၊ အင်း နောက် ဆိုရင်တော့ တစ်ခန်းလုံး အတွဲကိုယ်စီနဲ့ထွက်ကြလို့ မိမိုးတစ်ယောက် တည်း ကျန်ခဲ့မှာ မြင်ယောင်ပါသေးတယ်’

‘တကယ်လားဟေ့’

ကြူကြူက နှုတ်ခမ်းနီဆိုးရင်းမှ လှမ်းမေးလေသည်။

‘စောင့်သာကြည့်တော့ ကြူကြူရေ၊ မုန်းတယ် မုန်းတယ်နဲ့ ခုတော့ ကောက်ကောက်ပါတော့မှာ၊ မိမိုးတို့တော့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် လက်တွဲပြုတ်လို့ ရုပ်ရှင်တောင် ဘယ်သူနဲ့ကြည့်ရပါ!’

‘အင် မိမိုးကလဲ၊ မိမိုးပါလိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ခေါ်သွားမှာပေါ့’

‘ဟော တွေ့လား၊ မချစ်ဘူးလို့ မငြင်းတော့ဘူး’

လတ်လတ်သည် မြမြမိုး၏ခါးကို ခပ်တင်းတင်းလေးပင် ဖက်ထားလေသည်။

‘မိမိုးက ပြည်က တောင်ပေါ်လက်ဖက်ကို ကြိုက်တယ်ဆို၊ လတ်လတ်က ပြည်မှာလဲ မနေတော့ဘူးဆိုတော့ မိမိုးလက်ဖက်စား ခုအောင် ကြံရတာပေါ့ မိမိုးရယ်’

‘သွားစမ်းပါ စကားတတ်၊ အဲဒီမဲ့က စကားလဲတတ်တယ်၊ စွာလဲစွာတယ်၊ မချစ်ဘူးလို့လဲ ညာတတ်တယ်’

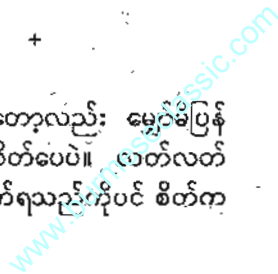
မြမြမိုးက လတ်လတ်၏မဲ့လေးကို ဆွဲဆိတ်ရင်း ပြောလိုက် သည်။

‘နာတယ်မိမိုးရယ်၊ သူနဲ့တိုင်ပြောမယ်’

ယခုတော့ မြမြမိုးသည် လတ်လတ်၏ ကျောပြင်ကို ခပ်နာနာ လေး ထုချေပြီတည်း။

+ + +

ဇလာပါနှင့်ဟု ဆိုလိုက်ပြီးခါမှ မလာပြန်တော့လည်း မျှော်မိပြန် သည်။ မိန်းကလေးတို့၏ သိရခက်သောစိတ်ပေပဲ။ လတ်လတ် တစ်ယောက် သူငယ်ချင်းများနှင့် အပြင်ထွက်ရသည်ကိုပင် စိတ်က

မဖြောင့်ချင်၊ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မောင်သောင်းကို 'ညှော်သည်လာ သေးလားဟင်' ဟု မေးတတ်သည်။ မောင်သောင်းသည် ပြုံးလျက်က ခေါင်းခါပြ၏။ ညှော်သည်ဆိုသည်မှာ မည်သူ့ကို ရည်ရွယ်မှန်း သူ သိ၏။

မောင်သောင်းသည် သူ့နေရာတွင်တော့ သူ့လုပ်ငန်းကို ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်နေပြီ။ ဘယ်သူသည် ဘယ်မိန်းကလေးဆီ လာမှန်း သူ မှတ်မိနေပြီ။ အစ်ကိုတော်သည်၊ ဦးလေးတော်သည်၊ သူငယ်ချင်းသာ ဖြစ်သည်တို့ကိုလည်း သူ ခွဲခြားသိ၏။ သူတို့က တော့ ပြေလည်နေပြီ။ သူတို့ကတော့ ခုမှ စခါရှိသေးသည်။ သူကတော့ မျှော်လင့်ချက်ရှိသည်။ သူ့အဖို့တော့ ချောင်းပေါက်အောင် လာနေလို့လည်း အပိုပဲဟု အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကိုလည်း သူ နားလည်၏။

မောင်သောင်းတို့ နားလည်မှုက လွန်သွားသည်။ လတ်လတ်၏ အခန်းတံခါးကို ခပ်သာသာထုရင်း 'ဆရာမရေ ဆရာမမျှော်နေတဲ့ ညှော်သည်တော့လာပြီ' ဟု အော်လေသည်။ အခန်းထဲတွင် သူငယ်ချင်း များ စုံခိုက်မို့ လတ်လတ် ရှက်သွားသည်။

'နင်ကလဲ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမျှော်လို့လဲ'
'ဟို အသားညိုညို အရပ်မြင့်မြင့် ဆီကိုနာရီကြီးနဲ့ အစ်ကိုလေ' အခန်းထဲမှ မိန်းကလေးများက ရယ်ကြသည်။
'သွား လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်'

ယခုတော့ လတ်လတ် မရှက်နိုင်တော့။ သူငယ်ချင်းများ ဝိုင်းကြည့်နေသည့်ကြားမှပင် အင်္ကျီကိုလဲ၏။ လုံချည်ကို ဗီရိထဲမှ ထုတ်သည်။ မျက်နှာကို ပေါင်ဒါဖြည့်သည်။ ဆံပင်ကိုမူသပ်ရပ်အောင် တစ်ချက်နှစ်ချက် ဖြိုးလိုက်ကာ ဖားလျားပင်ချ၏။ တစ်ယောက်တစ် ပေါက် ဝိုင်းပြောနေသောအသံများကို မကြားဟန်ပြုကာထွက်ခဲ့သည်။

အဆောင်ရှေ့တွင် မောင်သောင်းတစ်ယောက် ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေလေသည်။

'ဘယ်မှာလဲ မောင်သောင်း၊ ပါလာထဲမှာလား'
မောင်သောင်းက ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်လေသည်။ လတ်လတ်၏ မျက်နှာလည်း ညိုလေပြီ။

'ခုန အဆောင်ရှေ့မှာ သေသေချာချာတွေ့တာပဲ၊ သူ အထဲ ဝင်လာမှာပဲဆိုပြီး ကျွန်တော်က ဆရာမကို လာခေါ်ထားနှင့်တာ၊ ဘယ်ရောက်သွားတယ် မသိဘူးဗျာ'

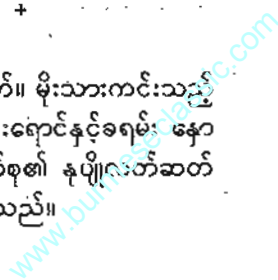
'သူဟာသူ ဖြတ်သွားတာဖြစ်မှာပေါ့ မောင်သောင်းရယ်၊ နင် ထုတ်လိုက်မှဖြင့် အရမ်းချည်းပဲ'

မောင်သောင်းမှာ မျက်နှာမရဘဲ လတ်လတ်ကို တောင်းပန်ရ လာပြီ။ လတ်လတ်တို့ကို ချောင်းကြည့်ရန် တိတ်တဆိတ် လိုက် သာသော သူငယ်ချင်းများလည်း အချင်းချင်းလက်တို့ကာ ပြန်ပြေး လာပြီ။ လတ်လတ် အခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ တံခါးကို ဝုန်းခနဲပိတ်လိုက်သည်။ ခုတင်ခြေရင်းတွင် ချွတ်ပုံ ထားခဲ့သော လုံချည်ကို အခန်းထောင့်သို့ ကန်ထုတ်လိုက်သည်။

'နင်ဟာလေ ကျောင်းတုန်းကလိုပဲ ငါ့ကို အရှက်ကွဲအောင် ထုတ်တုန်းပါပဲလား ထူးမောင်ရယ်'

+ + +

အင်းလျား၏ ညနေခင်းသည် လန်းဆန်းလျက်။ မိုးသားကင်းသည့် အထိမို့ တိမ်တိုသည် တောက်ပနေသည်။ ပန်းရောင်နှင့်ခရမ်း နေရာ သက်တန်းရောင်စုံသည် ကျောင်းသူတစ်စု၏ နုပျိုလတ်ဆတ် သည့် မျက်နှာများကို အလှဖြည့်ပေးနေလေသည်။

မြမြမိုးတို့ ကြုံကြုံတို့ ခေါ်လွန်း၍သာ လိုက်လာရသည်။ လတ်လတ်၏ မျက်နှာလေးမှာ ငယ်လျက်။ အင်းလျားတစ်ပတ် လှေစီးရန်ကြံခဲ့ကြသည်မှာ ကြာပြီ။ ယနေ့တော့ အားလုံးက ညီညီညာညာ ဆုံးဖြတ်ကြသည်မို့ လတ်လတ် တစ်ယောက်တည်း မနေသာတော့။ သူမို့ မလိုက်လျှင်လည်း ရည်းစားပုမိနေသည်ဟု နဂိုကမူ ငြေချင်ချင်နှင့် ပြောဦးမည်။ စိတ်ကလည်း ခပ်ထွေထွေမို့ ဧကကြောက်လှသည်တိုင် လှေပေါ်တော့ ရောက်နေပြီ။ တကယ်တော့ ကြုံကြုံမှလွဲလျှင် တစ်ယောက်မျှ ရေမကူးတတ်ကြ။ ပြီးတော့လည်း ကံလိုက်ကြသည်မှာ မပြောနှင့်။ လှေလှော်သမားကို မခေါ်ဘဲ ကြုံကြုံနှင့် သီသီစိုးက လှေတတ်လုပ်ကာ လှော်ကြသည်။

‘အဝေးကြီးတော့ မသွားနဲ့နော်’

ရေထဲမှာတော့ လတ်လတ် သတ္တိမကောင်းဝံ့။ ပြည်နှင့် ပန်းတောင်းကို ကူးရသည့် ဆယ်မိနစ်မျှအချိန်ကိုပင် သမ္မုဒ္ဒေ ငါခေါက်ထက်မနည်း နေ့စဉ်ရွတ်ခဲ့သည့်လတ်လတ်။ သီသီစိုးကတော့ ပြောမရ။ ရေလယ်ကိုရောက်အောင် လှော်လေသည်။ သို့သော် သူတို့ လှေသည် ရှေ့လည်းမတိုး နောက်လည်းမဆုတ်ဘဲ တစ်နေရာတည်းတွင် ချာလည်လှည့်နေလေသည်။

‘ကဲ ကမ်းဘက်ကို ပြန်လှော်ပါတော့ ဟယ်၊ ငါကြောက်လှပြီ’

လတ်လတ်၏ မျက်နှာကား ဆီးရွက်ခန့်သာရှိတော့လေသည်။ သီသီစိုးကတော့ မကြောက်မရွံ့။ လှေဘယ်မှမသွားဘဲ ချာလည်လှည့်နေသည်ကိုပင် သဘောအကျကြီးကျကာ ရယ်နေလေသည်။

‘ကြောက်တယ် ကြောက်တယ် ကမ်းဘက်ကို ပြန်လှော်စမ်းစမ်း ကမ်းပေါက် လှေသမားကို အော်ခေါ်လိုက်တော့မယ်’

လတ်လတ်တို့ ကြောက်ပြီဆိုတော့လည်း ကူနေပျက်လှသည်။ လတ်လတ်တို့အပြစ်ကို ရိပ်မိ၍ ထင်၏။ လှေတစ်စင်းသည် လတ်လတ်တို့အနားကို ရွေ့လျားလာလေသည်။

‘ဟော မကိမောင်ခလောက်ကြီး ရောက်လာပါပြီ’

သူက ထူးမောင်။ မျှော်ပြန်တော့လည်း ပေါ်မလာ၊ မမျှော်ဘဲ နှင့် ရောက်လာသော ထူးမောင်ကို လတ်လတ် အားကိုးတကြီး ကြည့်မိ၏။ ထူးမောင်က လတ်လတ်တို့လှေကို ကူးလာသည်။ သူ့လှေကို လှေပေါ်တွင် ပါလာသော ကောင်လေးတစ်ယောက်က ပြန်လှော်သွားသည်။

‘ကိုထူးမောင်ကလဲ ကျွန်မတို့ဒုက္ခရောက်ရင် ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်ရောက်လာမှန်း မသိဘူး၊ တကယ်အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်’

မြမြမိုး၏ စကားကို ထူးမောင်က ပြုံး၍ တုံ့ပြန်သည်။

‘အမြဲတမ်း အရိပ်ကြည့်နေတဲ့သူပဲဗျာ’

‘ကိုထူးမောင် အဆောင်ကိုမလာတာကြာပြီနော်၊ အဆောင်ရှေ့ကတော့ ဖြတ်တယ်ထင်ပါရဲ့’

အင်းလျားရှေ့မှ အဖြစ်အပျက်လေးကို သတိရကာ သူတို့ ပြုံးကြသည်။ လတ်လတ်ကတော့ ရုတ်ရုတ်နှင့်မို့ မျက်နှာကို တည်ထားရသည်။

‘ကျွန်တော် အင်းလျားရှေ့က နေ့တိုင်းဖြတ်ပါတယ်ဗျာ၊ မဝင်ရဲလို့ မဝင်တာပါ’

‘ဒီနေ့ကစပြီး ဝင်ပေါ့ရှင်’

လတ်လတ်သည် မြမြမိုး၏ ပေါင်ကို ဆွဲဆိတ်လေသည်။ မိန်းကလေးတို့၏ မူရာမာယာသာပဲ။ တကယ်တော့ အလိုက်သိသော သူငယ်ချင်းကို လတ်လတ် ကျေးဇူးတင်မိရ၏။ မိန်းမတို့၏ သဘာဝက ချစ်ရသူကို မျှော်ရမည်ဟု ရှေးပဝေသလီကပင် ဆိုခဲ့ကြပြီ။

မဟုတ်လား။ ဟောင်းနွမ်းလှသော ဓလေ့ကို လတ်လတ်တို့ မလွန်ဆန်
ရဲကြ။ သူ့ဆွတ်မှ ကိုယ်တိမ်း၊ သူယိမ်းမှ ကိုယ်ပါရသည့်ဘဝ။
မိန်းမတို့၏ အချစ်ကို သိုသိုဂှက်ဂှက် ထားရမည်ဟု ဘာကြောင့်များ
ပညတ်ခဲ့ပါလိမ့်။

မြမြမိုးသည် လတ်လတ်တို့နှစ်ယောက်ကို အင်းလျားမှာပင်
ထားခဲ့လေသည်။

'ဘာဖြစ်လို့ ရေမကူးတတ်ဘဲ လှေစီးရသလဲ လတ်လတ်ရယ်'
ထူးမောင်သည် လှေပေါ်မှအဆင်းတွင် ဖေးကူဟန်ဖြင့် ကိုင်
ထားသော လတ်လတ်၏ လက်ကို ယခုထိ မလွှတ်။ မြက်ခင်းစပ်တွင်
ထိုင်ခိုင်းတော့လည်း လက်တစ်ဘက်က လတ်လတ်ကို မလွှတ်သေး။
ယခုတော့ လတ်လတ်သည် အဆိပ်မရှိသည့် ရေမြေမလေး။

'သူတို့က အတင်းခေါ်တာကို'
'ကိုယ် အင်းလျားကို နေ့တိုင်းရောက်တယ် လတ်လတ်၊
ကျောင်းဆင်းတိုင်း ရောက်ပါတယ် လတ်လတ်ရယ်၊ လတ်လတ်က
မလာနဲ့ဆိုလို့ မလာတာပါ။ ဒီနေ့ လတ်လတ်တို့ အင်းလျားကိုဝင်လာ
ကတည်းက ကိုယ်ကြည့်နေတာ၊ လတ်လတ်မျက်နှာ သိပ်ညှိုးနေတာ
လဲ တွေ့ရတယ်၊ ကိုယ်ထင်တယ်လေ လတ်လတ်လဲ ကိုယ့်လိုပဲ
ခံစားနေရတယ်လို့'

'အမယ် လိပ်မျိုး'
ယခုတော့ လတ်လတ်၏ နှုတ်ခမ်းလေးသည် ချွန်ထွက်မလာ
တော့။ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ခုသာ ခွက်ဝင်သွားလေသည်။

+ + +

?

ယခုတော့လည်း လတ်လတ်တို့ ချစ်တတ်လိုက်သည်မှာ မပြောနှင့်
တော့။ သူ့အလျင်က ရည်းစားထားသူများပင် သူ့လောက် မသည်းကြ။
လတ်လတ်မှာတော့ ပိုလွန်းသည်ဟုဆိုရမည်။ ထူးမောင်သည်သာ
လတ်လတ်၏ အားထားရာ။ ထူးမောင်သည်သာ လတ်လတ်၏
အိမ်။

အမြတ်တနိုး ထိန်းသိမ်းပြီး တာသမဗွေခွဲရသည့် လက်သည်း
ညှည်လေးများကိုပင် နှမြောတွန့်တိုခြင်းမရှိ ဖြတ်ပစ်ရသည်
ဆိုတော့ လတ်လတ်၏ လိုက်လျောမှုကို မှန်းဆ၍ရနိုင်၏။ လက်သည်း
အောက်တွင် လှုပ်လှံခြုံခြုံနေခဲ့ရသော အသားနုနုလေးများသည် ထိလိုက်
ထိုင်း ကျိန်းစပ်၍နေလေသည်။ အချစ်သည် မာနတံခွန်ကို ချိုးပစ်
နိုင်လေ၏တကား။

အနုပညာအသင်းကို လတ်လတ် မှန်မှန်သွားသော်လည်း
အပြင်ဝိုင်းများတွင် သိချင်းဆိုရန် မကြိုးစားတော့ပါဟု လတ်လတ်
အတိပေးမိလေပြီ။ လတ်လတ်ဖြစ်ချင်သော အဆိုတော်နှင့် ရုပ်ရှင်

မင်းသမီးဘဝကို စိတ်ကူးထဲမှ ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ မောင်ကမှ မလုပ်စေချင်ပဲလေ။ ပြီးတော့လည်း ကျောင်းသွားရာတွင် တောက်ပြောင်ဆန်းသစ်သော အဆင်အပြင်ထက် မှေးမှိန်ကြွေနေရသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ မောင်က သည်လိုမျိုး ကြိုက်သတဲ့လေ။

အင်းလျား၏ ဧည့်ခန်းသည်လည်းကောင်း၊ ကံ့ကော်ရိပ်အောက်မှ ခုံတန်းလျားလေးများသည်လည်းကောင်း မောင်နှင့် လတ်လတ်တို့၏ အချစ်ရိပ်သာလေးများ ဖြစ်လာရလေသည်။ ထူးမောင်သည် ကျောင်းကပြန်လာတိုင်း လတ်လတ်ဆီကို မှန်မှန်ဝင်၏။ အင်းလျား၏ ဆင်ဝင်အောက်မှနေ၍ ရေမိုးချိုး အလှပြင်နေသော လတ်လတ်ကို စောင့်၏။ ပြီးလျှင် သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောဖို့ နေရာရွှေ့ကြသည်။ ဤသည်မှာ နိစ္စဓူဝအလုပ်။ ယခုတော့ လတ်လတ်သည် ထမင်းဝတ်မှာ မကြောက်တော့ချေ။ ဧည့်သည်ချိန် ကုန်သည်တိုင် မောင်ကို ကားမှတ်တိုင်အထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်သေးသည်။ လတ်လတ် ပြန်လာချိန်တွင် အဆောင်တံခါးမကြီးသည် ပိတ်၍နေပြီ။ ဘေးမှ လူဝင်ပေါက်ကလေးကိုပင် ဒရဝမ်ကြီးက သော့ခတ်ရန် စိတ်မရည်စွာ စောင့်၍နေပြီ။ အဆောင်အတွင်း သံတံခါးကြီးကိုပင် လတ်လတ် ဝင်ပြီးသည်နှင့် ဟောလ်ကျူတာ မမစန်းက သော့ခတ်လေပြီ။

ထမင်းစားခန်းတွင် ဇွန်းပန်းကန်များကို ဆေးကြောသန့်စင်ကာ မှောက်ထားပြီးလေပြီ။ ထမင်းစားပွဲ အသီးသီးတွင် ကျောင်းသူများ နေရာယူကာ အမည်စာရင်းခေါ်သည်ကို ထူးရန် စောင့်နေကြလေပြီ။ တစ်ခါကမူ အမည်မဖော်သော်လည်း လတ်လတ်ကို ရည်ရွယ်၍ အဆောင်မှူးက ကျောင်းသူအများကို သြဝါဒပေးရာတွင် ထည့်သွင်းပြောသွားသေးသည်။

မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဧည့်သည် မောင်ဖားတွေဟာ သူငယ်နှစ်ယောက်လေးတွေ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သူတို့ လိုရာခရီးကို သူတို့ဘာသာ

ပြန်တတ်ပါတယ်။ ခုတော့ တကတည်း မောင်နဲ့ မည်းမည်းမှာ လိုက်ပို့လို လိုက်ပို့ရနဲ့’

သည်တော့လည်း လတ်လတ် ခေါင်းကို ငုံ့ထားမိပါ၏။ ပြောပါတော့ မမညွန့်။ မိန်းကလေးများချစ်လျှင် သည်းတတ်သည်ကို မတစ်ထောင်ကို အုပ်ချုပ်နေရသော မမတို့သည် အပျိုကြီးများပေမင့်လည်း သိကြမည်သာ။ ကရုဏာဒေါသောဖြင့် ပြောသည်ကို ရှက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် နားထောင်မိသည်။ သို့သော် အနည်းဆုံး အင်းဝလမ်းထိပ်အထိ အချိန်မရလျှင် တံခါးဝအထိတော့ လိုက်ပို့ချင်ပါသေး၏။

မောင်ရိပ်ကျသော ဧည့်ခန်းထောင့်တွင် စာအုပ်ကွယ်ကာ နမ်းတတ်သည်ဆိုသော အတွဲများကို အံ့သြခဲ့သည့် လတ်လတ်သည် ယခုတော့ လက်ဝါးလေး တစ်ဘက်ကိုပင် လုံခြုံသည်ဟု ထင်မိလေသည်တကား။

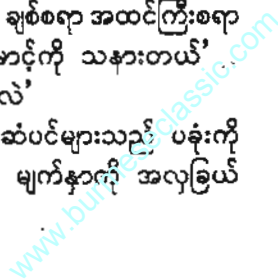
‘နင့်ဟာကလဲ မုန်းတုန်းကတော့လဲ တူးတူးခါးခါး၊ ချစ်ပြန်တော့လဲ အရူးအမူး အလွန်အကြူးချည်းပဲ၊ အလယ် အလတ်လေး ထူငုံ့စမ်းပါဦး လတ်လတ်ရယ်’

အင်းလျားဆောင်၏ အတွင်းမြက်ခင်းပြင်မှာ သင်္ဘောမဲဇလီဖင်ကြီးသည် အပွင့်ဝါဝါများကို တဖြုတ်ဖြုတ်ခြွေချနေလေပြီ။ လတ်လတ်က ပန်းပွင့်ဝါဝါလေးများကို စုစည်းကာ မြေပေါ်တွင် စာလုံးဖော်ရေးသည်။ ‘မောင်ကိုချစ်တယ်’။

‘လတ်လတ် သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ် မိမိုးရယ်၊ သူနဲ့အတူတူ သွားလာနေတော့လဲ သူ့အပြုအမူအားလုံးဟာ ချစ်စရာ အထင်ကြီးစရာ တွေချည်းပဲ၊ ပြီးတော့လေ လတ်လတ် မောင်ကို သနားတယ်’

‘ရော ဘာဖြစ်လို့ သနားရပြန်တာလဲ’

ခေါင်းလျှော်ပြီးစဖြစ်၍ လတ်လတ်ဆံပင်များသည် ပန်းကို တောက်ကာ ဖားလျားကျ၍နေကြလေသည်။ မျက်နှာကို အလှခြယ်

မိုးမိုး (အင်းလျား)

မထား၍ သဘာဝအသွင်ဖြင့် တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေသည်။ လည်ဟိုက် ဘလောက်အင်အင်လေးအောက်မှ ရင်သားဖို့ဖို့ကို ဝင်းဝင်းစိုစိုတွေ့ရလေ၏။ လတ်လတ်၏ လည်တိုင်တွင် ရွှေနန်းကြီးသေးသေးလေးနှင့် အသည်းပုံ ပုလဲခွဲပြားလေးကို တွေ့ရသည်။ 'မောင်ပေးတာ' ဟု လတ်လတ်ပြောဖူးခဲ့ပြီ။

'မောင်ကလေး ငွေကြေးတော့ မပူပင်ရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မောင်ဘဝက သနားဖို့ကောင်းတယ်၊ မောင်မေမေက ငယ်ငယ်ကတည်းက သေသွားတာတဲ့၊ ခုနေရတာ မိထွေးနဲ့တဲ့၊ မောင်က တစ်ဦးတည်းသော သားပဲ၊ ဒါပေမယ့် နောက်မိထွေးနဲ့ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်'

'အဆင်မပြေကြလို့လား'

လတ်လတ်က အဆောင်ရှေ့ကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။ တနင်္ဂနွေဆိုတော့ မောင် စောစောလာမည်လေ။

'သိပ်တော့ မပြေလှဘူးပေါ့ကွယ်၊ မောင်ဖေဖေက မောင်ကို ခပ်မြန်မြန် အောင်တဲ့ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ ရိုးရိုးကိုပဲ တက်စေချင်တာ၊ အောင်ပြီးရင် ပွဲရုံမှာ ဦးစီးခိုင်းမယ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မိထွေးက သိပ်မလိုဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ကို အတင်းယူခိုင်းတာတဲ့'

'သွေးစိမ်းရင် အမြင်စိမ်းတတ်ကြတယ်လေ၊ သူ့ကို တကယ် ထူးချွန်စေချင်လို့လဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့'

လတ်လတ်သည် ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်လာသော ထူးမောင်ကို လှမ်း၍မြင်လေသည်။ လတ်လတ်တို့ အောက်ထပ်ပြောင်းလာရပြီးမှ ထူးမောင်လာလျှင် လတ်လတ်ကို အထူးတလည် ခေါ်ခိုင်း မနေရတော့။ ဆင်ဝင်အဝမှ မြက်ခင်းပြင်ဘက်ကို ထွက်၍

အချစ်ဆိုသောအရာ

လူလုံးပြ လိုက်သည်နှင့် လတ်လတ်တစ်ယောက် အပြေးရောက်သွားသည်သာ။

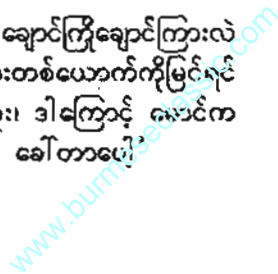
ပြေးထွက်သွားသော လတ်လတ်၏ ကျောကို ငေးရင်း မြဲမြဲမိုးရင်မောမိသည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို လတ်လတ် သည်မျှ အရူးအမူး မချစ်စေချင်သေးပေ။

+ + +

'ရုပ်ရှင်တွေလဲ ကြည့်စရာကုန်ပြီ၊ အင်းလျားမှာလဲ ခြေရာချင်း ထပ်နေပြီ၊ ကုံကော်ပင်အောက်မှာလဲ မထိုင်ဖူးတဲ့နေရာ မရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်သွားကြမလဲ မောင်ရယ်၊ လတ်လတ်တို့ တစ်နေရာရာ သွားကြရအောင်'

လတ်လတ်က ထူးမောင်၏ လက်မောင်းကို မှီတွယ်ရင်း ခပ်နဲ့နဲ့ လေး ပြောသည်။ ထူးမောင်၏ အရပ်သည် လတ်လတ်ထက် ခေါင်းစာစ်လုံး ပိုမြင့်၍နေလေသည်။ အသားညိုသော်လည်း ထူးမောင်၏ ချက်နာက ယောက်ျားဆန်သည်။ မျက်ခုံးထူသည်။ နှာတံမပေါ်လှသည့်တိုင် နှုတ်ခမ်းက အနောက်တိုင်းရုပ်ရှင်မင်းသားများလို ကျယ်ဝန်းပီပီသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘုကန့်လန့်ပြောတတ်သည်ကပင် ယခုအချိန်တွင် လတ်လတ်အတွက် ယောက်ျားပီသသည်ဟု ထင်စဖွယ် ဖြစ်နေလေသည်။

'လတ်လတ်ကို မောင်က တွေ့ကရာ ချောင်ကြိုချောင်ကြားလဲ ဒါမသွားချင်ဘူး၊ ခုခေတ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်ရင် ကြည့်တာကိုက တစ်မျိုး၊ မလေးစားချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မောင်က လတ်လတ်ကို လှမြင်သူမြင်နေရာတွေကိုပဲ ခေါ်တာပေါ့'

သည်လိုတော့လည်း မောင့်ကို လေးစားစိတ်က ပိုရပြန်သည်။

'ဒီလိုဆို မောင်နေတဲ့ မောင်တို့အဒေါ်အိမ်ကို သွားမယ်လေ။ မောင်က မောင်နေတဲ့အိမ်ကို တစ်ခါမှလဲ အလည်မခေါ်ဘူး။ ဘာလဲ လတ်လတ်ကို မောင်အဒေါ်က သဘောမကျမှာစိုးလို့လား'

လတ်လတ်သည် ထူးမောင်၏ ခိုင်ခိုင်မာမာရှိသော လက်မောင်း အိုးများကို လှုပ်ယမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။ အင်းလျားလမ်းမှ ပုဂံလမ်း၊ ပုဂံလမ်းမှ အင်းဝလမ်း၊ ထိုမှ ဂျင်ဆင်ကိုပတ်၍ သီရိဆောင်ရှေ့၊ ပြည့်လမ်းမှထွက်ကာ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ရှေ့မှ ပြန်ဝင်သည်။ လတ်လတ်တို့ ဦးတည်ရာ လျှောက်နေကြသည်မှာ တက္ကသိုလ်နယ်မြေ ၏ မြေပုံကြမ်းတစ်ခုပင် ရလောက်ပြီ။

လတ်လတ်၏ ချစ်စဖွယ် နှုတ်ခမ်းချွန်လေးကို ထူးမောင်က ငဲ့ကြည့်၏။

'လတ်လတ်ကို သဘောမကျမှာစိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်ကိုယ်တိုင်ကလဲ အိမ်ကို သိပ်မခင်လို့၊ ကိုယ့်အိမ်မှ မဟုတ်ဘဲ လတ်လတ်ရယ်'

လတ်လတ်က စကားပွင့်ကြွေလေးများကိုလိုက်ကောက်နေ၍ ထူးမောင်က စောင့်ကြည့်ရင်း ငေးနေသည်။ လတ်လတ်လက်ထဲမှ ပန်းကိုယူကာ ဖားလျှားချထားသော ဆံပင်ကြားတွင် ဆံညှပ်ဖြင့် တွယ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ 'အရူးမ'ဟု တိုးတိုးရွတ်သည်။

'ဒါဖြင့်လဲ အဆောင်မှာနေပါလား မောင်၊ ဘာလို့ အဆောင် မနေသလဲ'

'မမကြည့်က အဆောင်မှာ အစားဆင်းရဲမှာစိုးလို့တဲ့၊ ပြီးတော့ အဆောင်မှာဆိုရင် စာလဲကျက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဆိုးနေ ပေနေမှာတဲ့၊ မောင်ကလဲ ဆိုးတယ်မဟုတ်လား'

မမကြည့်ဆိုသည်က ထူးမောင်၏ မိထွေး။

'ဒီလိုတော့လဲ မောင့်အမေက မောင့်ကို စေတနာရှိသားပဲ၊ ခုနေတာ မောင့်ဖေဖေဘက်က တော်တာလား၊ သူ့ဘက်ကလား'

'သူ့အစ်မအရင်းလေ'

'ဪ'

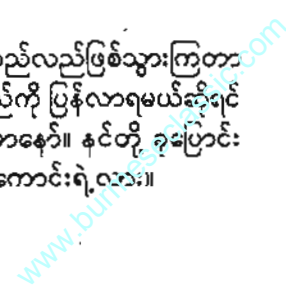
အမိပတိလမ်းကို လျှောက်ကာ ကံ့ကော်ရိပ်အောက်တွင် ခိုကြသည်။ စာကြည့်တိုက်နှင့် အနီးဆုံး၊ အရိပ်အကောင်းဆုံး ခုံတန်းတွင် ထိုင်ကြသည်။ အနားပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း စုံတွဲလေးတွေ ပြည့်လျက်၊ လှမ်းမကြည့်စတမ်း၊ မစပ်စုကြစတမ်း ကတိပြုထားသည့်အလား ဘေးဘီကို ဂရုမထားဘဲ ကိုယ့်အတွဲနှင့်ကိုယ် တွတ်ထိုးနေကြ၏။ ထူးမောင်က လတ်လတ်ပန်းကိုကိုင်ကာ ပြုတ်ကျလှသော ပန်းပွင့်လေးကို ပြင်ပေးသည်။ ဆံနွယ်ကြားမှ လတ်လတ် ဈက်နှာလေးသည် လန်းဆန်းလျက်။ ပန်းပေါ်ဝဲကျနေသော ဆံပင်များ တို့ ဖယ်ရှားလိုက်သည့်အခါ ချစ်စဖွယ်နှုတ်ခမ်းစုစုလေးကို အနီးကပ် တွေ့ရလေသည်။

ယခုတော့ ကံ့ကော်ရွက်လေးတစ်ရွက်ကိုပင် လုံခြုံလှသည့် အကာအရံတစ်ခုအလား ထင်မှတ်မိပြန်လေ၏။

+ + +

လတ်လတ်ရေ

နင်တို့နှစ်ယောက် ပြေပြေလည်လည်ဖြစ်သွားကြတာ ငါ ဝမ်းသာတယ်ဟယ်။ နင်သာ ပြည်ကို ပြန်လာရမယ်ဆိုရင် တို့တစ်တွေ သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာနော်။ နင်တို့ ခုပြောင်း သွားတဲ့ တောင်ငူမြို့က ပျော်စရာကောင်းရဲ့လား။

ငါတော့ နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဘိနစ်လုံးပိုက်ပြီး လက်ဖက်
ရောင်းနေရပြီ လတ်လတ်ရေ။ ဘယ်နှစ်မှာပဲ အောင်အောင်
အောင်တဲ့ နှစ်မှာ ငါလာခဲ့မှာပဲ။ နင်တို့နဲ့ အတူတူမဆုံရတာ
ဝမ်းနည်းတယ်ဟယ်။

ကိုထူးမောင်က ပြောတယ်။ လတ်လတ်က ခု
သူ့စကားကို သိပ်လည်းနားထောင်၊ သိပ်လည်း လိမ္မာသတဲ့။
နင်တို့ ဘွဲ့ရပြီးပြီးချင်း လက်ထပ်ကြမယ်ဆို ဟုတ်လား။
ရန်ကုန်မှာပဲ နေကြမှာလား၊ ပြည်ကို ပြန်လာမလား။
ရန်ကုန်မှာပဲ နေချင်နေပါလေ၊ ပြည်ကို ပြန်လာရင်လည်း
ကိုထူးမောင်အမေနဲ့ နင်နဲ့ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟို
တစ်နေ့ကတောင် ငါ့ကို မေးနေသေးတယ်၊ အေးစုမာ
သူငယ်ချင်း လတ်လတ်ဆိုတာ တက္ကသိုလ်မှာလား၊ ဘယ်
အဆောင်မှာလဲနဲ့ စုံနေတာပဲ၊ ငါတော့ သိပ်မသိသလိုပဲ
နေလိုက်တယ်။

နင်တို့တစ်တွေ အမြန်ဆုံး အဆင်ပြေပါစေလို့ ငါ
ဆုတောင်းတယ်ဟယ်။

သူငယ်ချင်း
အေးစုမာ

+ + +

အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့လှပါဘိ။ ကျောင်းဖွင့်ရက်တွေရယ်၊ စာမေးပွဲရက်
တွေရယ်ကို အနီးဆုံးရောက်အောင် အမြန်ဆုံး ဆွဲယူပြီး မောင်နဲ့
လက်ထပ်ရမယ့်ရက်ကို ရောက်စေချင်လှပြီ။ စောင့်ရမည့် အချိန်သည်
နည်းလှသည်မဟုတ်။ လတ်လတ်က ဘွဲ့ရရန် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်
ကြာဦးမည်။ မောင်က နောက်လေးနှစ်။

လတ်လတ်ဘွဲ့ရလျှင် ရန်ကုန်မှာပင် နေမည်၊ အလုပ်ရှာမည်။
အလုပ်ရလျှင် မောင်နှင့် လက်ထပ်မည်။ မောင် ကျောင်းဆက်တက်ချင်
အတိုင်း။ ကိစ္စမရှိ။ လတ်လတ်သည် တစ်ဦးတည်းသော သမီး။
အလနှင့် မေမေသည် လတ်လတ်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်မည်သာ။
သည်သမီးတစ်ယောက်ကို သွားလေရာ ခေါ်၍မဖြစ်သည်ကိုလည်း
သူတို့ သိပြီးသား။ ပြီးတော့ လတ်လတ်မို့ဆိုလျှင် အိမ်က ဘာမဆို
စိတ်ချသည်။

မောင်သည်လည်း မောင့်ဖေဖေ၏ တစ်ဦးတည်းသော သား
မိပဲ။ စီးပွားရေးအနေဖြင့်လည်း ပြေပြေလည်လည်ရှိသည်မို့

သားလုပ်စာကို အားကိုးမျှော်လင့်နေမည်မဟုတ်။ မောင်မိထွေးက စီးပွားရေးကို မောင်ဝင်စွက်မည်ပင် စိုးနေသည်ဆိုတော့ မောင် တစ်ယောက် စောစောစီးစီး သူ့အိုးသူ့အိမ်နှင့် ဖြစ်သွားသည်ကိုဝမ်းပင် သာဦးမည်။ ထောက်ခံအားပေးမှုပင် ပြဦးမည်။

လတ်လတ်အတွက်မူ မောင်နှင့်အတူနေရမည့် အရေးသည် ဘယ်ဘက်ကတွေးတွေး အဆင်ပြေနေသည်။ ပြီးတော့ လတ်လတ်က ဘာမဆို ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်သည့် ဇွဲကလည်းရှိသည်။

သို့သော် မောင်ကိုကြည့်ရသည်မှာ လတ်လတ် အားမရမှု မောင်သည် လတ်လတ်အချစ်ကို မရခင်က တက်တက်ကြွကြွ လေးလေးနက်နက်ရှိခဲ့သမျှ နောက်ပိုင်းတွင် မောင်အပြုအမူများ အေးစက်စက် ဖြစ်လာခဲ့သည်ဟု လတ်လတ် ထင်၏။ မောင်နှင့် ပတ်သက်၍ လတ်လတ်ဘက်မှ မည်မျှအလျှော့ပေးခဲ့သည်၊ လိုက်လျော ခဲ့သည်ကို မောင် အသိအမှတ်ပြုသင့်သလောက် မပြုဟုလည်း လတ်လတ်တွေး၏။ တကယ်ဆိုလျှင် မောင်နှုတ်ဖျားမှ လတ်လတ်နှင့် အတူနေချင်လှပါပြီဟူသော စကားများကို တဖွဖွပြောနေရမည့်အချိန် မဟုတ်ပါလား။

ကြက်မောက်ပန်းနှင့် ရောင်စုံပန်းလေးများသည် မြက်ခင်းပြင် လယ်မှ အုတ်လမ်းတစ်လျှောက် ညီညာစွာ ဖူးပွင့်လျက်ရှိကြလေသည်။ နှင်းပွင့်လေးများ တဖြောက်ဖြောက်ကျသံကို ကြားနေရသည်။ ကောင်းကင်ကို မော်ကြည့်မိ၏။ ကြယ်တွေလတွေစုံလျက်။ လတ်လတ် က အနွေးထည်ကို ရင်ညွှန်အလယ်သို့ ဆွဲစုလိုက်သည်။ အခန်း နံပါတ် ၈၆ တွင် မီးလင်းလျက်ပင် ရှိသေးသည်။

ညဉ့်နက်လှပြီ လတ်လတ်ရယ်၊ ဘာလို့ အပြင်ထွက်ထိုင်နေ တာလဲ

မြမြမိုးသည် စာကို ပြောင့်အောင်ဖတ်၍ရဟန်မတူချေ။ လတ် လတ် တစ်ယောက်တည်း မြက်ခင်းရှေ့တွင်ထိုင်ကာ အတွေးနယ်ချဲ့ နေသည်ကို ကြည့်မနေနိုင်။ လတ်လတ်တစ်ယောက် ပြောင်းမည့် ပြောင်းတော့ သံချောင်းကို အရည်ကျိုလိုက်သည့်နှယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမသည် မိန်းမသာတည်း။ အချစ်တွင် မိန်းမသားတို့ဘက်က ထာဝရ ပိုတတ်လေသလားဟု မြမြမိုး တွေးမိသည်။

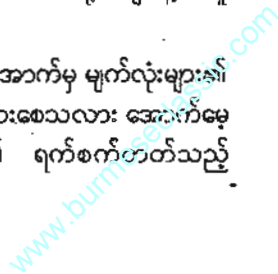
‘မောင်အကြောင်းကို တွေးနေမိတယ် မိမိုးရယ်’

‘မိမိုးပြောတယ်မဟုတ်လား လတ်လတ်၊ မဇ္ဈိမပဋိပဋ္ဌာလမ်းကို တွှင့်စမ်းပါလို့၊ တစ်ချိန်ကတော့လဲ မုန်းတယ်မုန်းတယ်နဲ့ တူးတူး ခါးခါး၊ ခုတော့လဲ ချစ်လိုက်ရတာ သူမှသူ၊ လတ်လတ်ဟာ အစွန်း ရောက်နေပြီကွယ်၊ နောင်တစ်ချိန်မှာ တခြားအစွန်းတစ်ဘက်ကို ပြန်ရောက်သွားမှာစိုးတယ်’

မြမြမိုးစကားကြောင့် လတ်လတ်တစ်ယောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဒီမှာ မိမိုး၊ နင် မချစ်ဖူးသေးတော့ အချစ်အကြောင်းကို သေဘူးနော်၊ လတ်လတ်ရင်ထဲမှာလေ အဲဒီအချစ်ဆိုတာ နစ်ဝင်နေ သလားတောင် ထင်ရတယ်၊ တကယ်လို့များ လတ်လတ် သူ့ကို ခုန်းစရာကြိုလာရင်လေ သူ့ကို လောကထဲမှာ အရှင်မထားဘူး၊ သတ်ပစ်လိုက်မယ် သိလား၊ သူဟာ လတ်လတ်ရဲ့အချစ်နဲ့အတူ မမြမြပင်ခံရစေမယ်’

လတ်လတ်၏ မျက်တောင်ကော့များအောက်မှ မျက်လုံးများ၏ အရောင်သည် ဆောင်းညကိုပင် လင်းလက်သွားစေသလား အောက်မှ ခုလေ၏။ မာနမျက်လုံး၊ အချစ်ကြီးသူ၏ ရက်စက်တတ်သည့် ချစ်လုံး၊ ဖုစုရားလတ်မျက်လုံး။

‘ဟောကြည့် ခုပဲ အစွန်းမရောက်ဖို့ ပြောနေတယ်၊ ချက်ချင်းပဲ ပြောင်းသွားလိုက်တာ၊ အသံကော၊ ဟန်ကော၊ မင်းတော့ ခက်ဦးမယ် လတ်လတ်ရယ်’

မြမြမိုးသည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှအပြန်တွင် တွေ့ခဲ့ရသည့် သူမ ကိုယ်တိုင် အမျိုးအစားမသိသော ကားတစ်စီးပေါ်မှ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်တွဲထိုင်နေသည့် ထူးမောင်ကို မြင်ယောင်လာ လေသည်။ သို့သော် သည်စုဖုရားလတ်ကို ဘယ်လိုလုပ် သံတော်ဦး တင်လို့ဖြစ်မှာလဲ။

‘နည်းနည်းလျှော့လိုက်ဦး လတ်လတ်ရယ်၊ ချစ်စိတ်ကိုရော မာနစိတ်ကိုပါ နည်းနည်းစီလျှော့လိုက်ပါ၊ လာ အိပ်မယ်၊ နက်ပြန် အိတ်သာတီး ကလပ်စံရိုတယ် မဟုတ်လား’

လတ်လတ်ကို အခန်းထဲအထိ ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။ သည်နှစ်တော့ သူတို့အခန်းက နှစ်ယောက်ခန်း။ လတ်လတ်ခေါင်းရင်းမှ မီးကို ပိတ်ပေးလိုက်၏။ ခြင်ထောင်ကိုလည်း ချလိုက်သည်။ သည်ဘက် ခုတင်မှ ခြင်ထောင်ကို မ ကာ ဝင်မည်ပြုပြီးမှ ရွက်သံကြား၍ လှမ်း ကြည့်လိုက်မိသည်။ မရွှေစုဖုရားလတ် ငိုလိုပါလား။

ငိုပေစေ။ ချစ်စိတ်ကြောင့် ငိုတာ ငိုပေစေတော့။ လတ်လတ် ကို မချော့တော့။ ချစ်မိမှတော့ သည်လောက်တော့ခံပေါ့ လတ်လတ် ရယ်။

+ + +

လတ်လတ် သံသယဖြစ်မည်ဆိုလည်း ဖြစ်စရာ။ ထူးမောင်တစ်ယောက် အခြေအနေပျက်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ သည်နှစ် တတိယနှစ် ကျောင်း ပွင့်စိတ်တည်းက ဆိုပါတော့။ ပထမဆုံး လတ်လတ် မကျေမနပ်

ဖြစ်ရသည်က လတ်လတ်အလာကို ဘူတာမှာလာကြိုပါဟု အတန် တန် စာရေးထားပါလျက် လာမကြိုခြင်းကိုတည်း။ လတ်လတ်က မေးတော့ စာပဲ မရဘူးလို့လို ရသလိုလိုနှင့် အင်တင်တင်ဖြစ်နေ၏။

အခါတိုင်း လတ်လတ်ဆီကို ကျောင်းဆင်းတိုင်း ဝင်နေကျ၊ အဆောင်တံခါးပိတ်မှ မြို့တွင်းသို့ပြန်နေကျ။ ယခုတော့ တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်ခြားမှသာ ဝင်တော့သည်။ စနေ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင်လည်း လတ်လတ်ဆီကို စောစောရောက်မလာတတ်တော့။ ရပ်ရှင်ကြည့်လျှင် ဝင် မြို့ထဲအထိမသွား။ မြေနီကုန်းရုံလောက်တွင်သာ ကြည့်သည်။

သည်တော့လည်း မောင့်ကို လတ်လတ် သံသယဖြစ်မိ၏။ မောင် ငါးရက်ခန့် ရောက်မလာတော့ပြီဆိုတော့ လတ်လတ်ရင်တွင် မနေတတ်တော့ပြီ။

‘လတ်လတ် သူ့နေတဲ့အိမ်ကို လိုက်သွားချင်တယ် မိမိုးရယ်၊ နေ့များမကောင်းဘူးလား မသိဘူး’

လတ်လတ်တစ်ယောက် မိုးရိမ်မှုထက် သိလိုမှုက ပိုနေပြီဟု မြမြမိုး ရိပ်မိ၏။

‘နက်ဖြန် စနေနေ့ပဲ လတ်လတ်ရယ်၊ စောင့်ကြည့်ပါဦးလား’
‘လတ်လတ်တော့ ခုပဲလိုက်သွားချင်တယ်၊ မိမိုးမလိုက်ချင်လဲ လတ်လတ်တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားမယ်’

လတ်လတ် စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသည်ကို မြမြမိုး သိပြီးသား။ ပြီးတော့ စိတ်ထက်သော လတ်လတ်ကို တစ်ယောက်တည်းမလွှတ် ခဲ့။ သည်တော့လည်း ချစ်သောသူငယ်ချင်းနောက်ကို လိုက်ရန် ပြင်ဆင်ရသည်။ လတ်လတ်မှာဖြင့် မှန်နဲ့သာပင် မသနိုင်တော့။ ဆိပ်ကို ပြီးစလွယ်စုစည်းကာ ဘလောက်စိအင်္ကျီပေါ်မှ အနွေးထည့် ထပ်ဝတ်ပြီး ထွက်ခဲ့လေသည်။ မြန်လိုက်သည့်ခြေလှမ်း အင်းလျား ဆောင်နှင့် အင်းလျားလမ်းထိပ်ကို ငါးမိနစ်ပင် မကြာလိုက်။

ထူးမောင်နေသည် အိမ်ကို လတ်လတ်ရောက်ဖူးသည်မဟုတ်။ သို့သော် လတ်လတ်က မရမကမေးထား၍ လိပ်စာတော့ရှိသည်။ လတ်လတ်တို့ ရောက်သွားတော့ ထူးမောင်သည် ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်စ၊ အင်္ကျီပင် မလဲရတတ်သေး။ လတ်လတ်နှင့် မြမြမိုးကို မြင်သော် ထူးမောင် ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဟင် လတ်လတ် မြမြမိုး၊ လာ လာ ထိုင်၊ မြို့ထဲလာရင်း ဝင်လာတာလား’

အိမ်ရှေ့တွင် မည်သူမျှမရှိ။ အခန်းတွင်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

‘နေမကောင်းဘူးလားလို့ သတင်းလာမေးတာပါ’

မြမြမိုးက မနေသာ၍ ဝင်ပြောရသည်။ လတ်လတ်သည် တိတ်ဆိတ်အေးစက်သော မျက်လုံးများနှင့် ထူးမောင်ကို ကြည့်နေလေသည်။

‘နေကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ဖေဖေရောက်နေလို့ မလာနိုင်တာပါ။ နက်ဖြန်တော့ စောစောလာမလို့ပဲ၊ တစ်ခုခုစားပါလား လတ်လတ်’

မြမြမိုးမှတစ်ဆင့်ဖြေရင်း လတ်လတ်ကို တောင်းပန်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်လေသည်။

‘မစားတော့ပါဘူး၊ နေကောင်းတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ၊ နက်ဖြန်ကျတော့ လာပေါ့နော်၊ ကံ လတ်လတ်ရေ ပြန်စို့ကွယ်’

မြမြမိုးသည် လတ်လတ်၏ သူနဲ့မူနဲ့သောမျက်နှာထားကြောင့် အနေရခက်နေလေသည်။ သူစိမ်းအိမ်တွင် လတ်လတ် အပြောအဆိုများမည်ကဲ့သို့ စိုးသည်။

‘ဟင် ကိုကို နည့်သည်တွေရောက်နေလား’

အပြင်သွားမည့်ဟန် ပြင်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ထွက်လာပြီးမှ အံ့ဩဟန်ဖြင့် ဆိုလေ၏။ တကယ်တော့ မိန်းကလေးသည် အထဲမှ သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုပြီးမှ ထမင်ထွက်လာမှန်း မြမြမိုးသိ၏။ မြမြမိုးသည် အပေါက်ဝဘက်ကို ချက်နှာမှ၍ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ်ညီမရေ၊ စားစရာတစ်ခုခု လုပ်ပါကွယ်’

‘မေမေရေ၊ ကိုကိုနည့်သည်တွေဖို့ ကော်ဖီဖျော်ယူခဲ့ပါ’

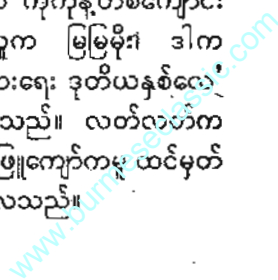
မိန်းကလေးသည် အထဲပြန်ဝင်မသွား။ မိခင်ဖြစ်သူကိုသာ လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။ မိခင်ကလည်း အကင်းပါးစွာဖြင့် ‘ကောင်းပြီ သမီး’ ဟု လှမ်းပြောသည်။ မြမြမိုးသည် ဤမိန်းကလေးကို ဗိုလ်ချုပ်ချူးရှေ့တွင် ထူးမောင်နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲ၍ မြင်ဖူးပြီးသား။ လတ်လတ်သည် စကားမပြော၊ ထပြန်မည့်ဟန်လည်းမပြဘဲ ခပ်ပေပေပင် ထိုင်နေလေသည်။

‘ကိုကို သူငယ်ချင်းတွေလား ဟင်’

အမျိုးသမီးက လတ်လတ်ရှေ့မှ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကာ ထူးမောင်ကို မေးသည်။ သူမသည် အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်၊ ငါးလျားသောနှုတ်ခမ်းနှင့် ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးလေးများကို ပိုင်ဆိုင်ထားလေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူက အရင်ပြည်မြို့မှာ ကိုကိုနဲ့တစ်ကျောင်းအည်း နေခဲ့တာလေ လတ်လတ်တဲ့၊ သူက မြမြမိုး၊ ဒါက တွန့်တော် အဒေါ်ရဲ့သမီး ဖြူဖြူကျော်၊ စီးပွားရေး ဒုတိယနှစ်လေ’

မြမြမိုးက အလိုက်သင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။ လတ်လတ်က နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်သည်ဆိုရုံမျှ ပြုံးသည်။ ဖြူဖြူကျော်ကမူ ထင်မှတ်သည်ထက် ဖော်ရွေပြုံးရွှင်စွာ စကားပြောလေသည်။

ကိုကိုကလဲ ကိုကို့ သူငယ်ချင်းတွေကို အိမ်တစ်ခါမှ အလည် မခေါ်ဘူး။ သိပ်နေနိုင်တာပဲ။ ကိုကို့ သူငယ်ချင်းလဲ ဖြူသူငယ်ချင်း ပေါ့။ နောက်ကို ကိုကိုမရှိ လာပါနော်၊ ဖြူတို့က ခင်တတ်ပါတယ်။ မမတို့က အဆောင်မှာနေတာလား။

အမျိုးသမီးက လတ်လတ်တို့ကို 'ကြော'လေပြီ။ ထူးမောင် မျက်နှာပျက်နေလေ၏။ လတ်လတ်က အံ့ဩဖွယ် တည်ငြိမ်နေ သည်။ မြဲမြဲမိုးသာ မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြင့် ရောယောင် ခေါင်းညိတ် ပြုလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် မိခင်ဖြစ်သူက ကော်ဖီဖန်းကို ကိုင်၍ ထွက်လာသည်။ ထူးမောင် အဒေါ်ဆိုသူပင် ဖြစ်ပေမည်။

'သောက်ပါဦး မမလတ်၊ မမမိုးလဲ သောက်ပါ။ ဪ ကိုကို ရော၊ မေမေရေ ကိုကိုဖို့တစ်ခွက်ယူခဲ့ပါဦး။ ဖြူတော့ မသောက်တော့ဘူး။ ကိုကိုက ကော်ဖီကြိုက်တယ်။ ဖြူတော့ မကြိုက်ဘူး။ ကိုကိုကလေ အိမ်မှာ သိပ်ချေးများတာ မမရဲ့။ ဟင်းဆိုရင် သူ့အကြိုက်ချည်းပဲ ချက်ရတာ။ ဒါကြောင့် အန်တီကြည်က သူ့ကို အဆောင်မှာ မထားတာ။ ကလေးလိုပဲ။ ဆိုးလဲ ဆိုးတယ်။ စာမကျက်လို့ ကိုကိုကို ဖြူက အမြဲပြန်ဆွနေရတာ။ မမတို့လဲ ဝိုင်းပြောပါဦးမမရယ်။ ဖြူတော့ မနိုင်တော့ဘူး။'

ခဲလိုက်ရပြန်ပြီ တစ်ကွက်။ အကင်းပါးသော ဖြူဖြူကျော်သည် အလှူရှင်မှန်းသိအောင် မဏ္ဍပ်တိုင်ကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက် နေလေပြီ။ မစွာကျယ် လတ်လတ်ထံမှ မည်သည့်အသံမျှ ထွက် မလာ။ ဒေါသကို ထိန်းရင်း တုန်နေသော လက်များကိုမူ ကော်ဖီ ပန်းကန်အား လှမ်းအချတွင် မြဲမြဲမိုး မြင်လိုက်ရသည်။ ထူးမောင်သည် မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ဝံ့သလို ခေါင်းကို ငုံ့ထားလေသည်။

လတ်လတ်သည် နေရာမှ ခပ်အေးအေး ထရပ်လိုက်လေသည်။ မြဲမြဲမိုးကပါ ရပ်လိုက်ရသည်။

'ပြန်မယ် ညီမရေ၊ ကော်ဖီတိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ထဲ လတ်လတ်ပြန်မယ် မောင်၊ မောင် နက်ဖြန်စောစောလာခဲ့နော်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရအောင် လတ်လတ် စောင့်နေမယ်' က် မှတ်ကရော။

ဖြူဖြူကျော် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကျန်ခဲ့ဆဲ၊ လတ်လတ် သည် မြဲမြဲမိုးကို လက်ဆွဲကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

အဆောင် ပြန်ရောက်လာသည်အထိ လတ်လတ်သည် စကား တစ်ခွန်းမျှ မဟာ။ မြဲမြဲမိုးကသာ လတ်လတ်ကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ စောင့်ကြည့်နေရသည်။ အိပ်ရာထဲဝင်သွားတော့လည်း လတ်လတ် ငိုစည်လားဟု စိုးရိမ်စွာဖြင့် ခြင်ထောင်ကို မကြည့်မိသေးသည်။ လတ်လတ် မအိပ်သေး။ ငိုလည်း မငို။ လတ်လတ်၏ မျက်လုံးအစုံ သည် မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက်ရှိနေချေ၏တကား။

+ + +

'မောင်ကို အဲဒီလိုမကြည့်ပါနဲ့ လတ်လတ်ရယ်၊ မောင် လတ်လတ်ကို ချစ်ပါတယ်၊ ကြောက်လဲ ကြောက်တယ်၊ မချစ်ခင်ကတည်းက လတ်လတ်ကို ကြောက်လာခဲ့တဲ့ မောင်ပါ။ လတ်လတ်ကို မောင် သစ္စာမမဲ့ဝံ့ပါဘူး။'

'ချစ်သူကို ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့ စကား မသုံးပါနဲ့ မောင်၊ ချစ်သူကို ကြောက်ဖို့မလိုပါဘူး။ ချစ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ မောင် လတ် တို့ ကြောက်လို့သစ္စာမဖောက်ဝံ့တာလား၊ ချစ်လို့ သစ္စာမဖောက်ဝံ့ ထာလား ပြောစမ်းပါ မောင်ရယ်'

ထူးမောင်သည် လတ်လတ်ကို အားငယ်ဖျော့တော့စွာ ကြည့်မိလေသည်။ တကယ်တော့ လတ်လတ်ကို ထူးမောင် ချစ်၏။ ချစ်၍ ကြောက်သည်ဆိုလျှင်တော့ လတ်လတ် လက်ခံမည်မထင်။ လတ်လတ်ကို ချစ်လွန်း၍ လတ်လတ် ငြိုငြင်မှာကို သူ စိုးသည်။ လတ်လတ် မုန်းမှာကို သူ ကြောက်သည်။

လတ်လတ်သည် အချစ်ကြီးလျှင် အမျက်ကြီးမည့် စူဠသုဘဒ္ဒါလို လတ်လတ်မှန်း သူသိ၏။

‘ချစ်တဲ့အကြောင်းကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားထက် နက်နဲပေါ်လွင်တဲ့ စကားလုံးရှိရင် မောင် သုံးချင်ပါတယ် လတ်လတ်ရယ်’

‘ဘယ်နှစ်ယောက်အတွက် သုံးချင်တာလဲ မောင်’

လတ်လတ်သည် ထူးမောင်ဘက်သို့လှည့်ကာ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းများဖြင့် ကြည့်လေသည်။ သည်မျက်လုံးများကို ထူးမောင် အကြောက်ဆုံး။ သည်မျက်လုံးများဒဏ်ကို ထူးမောင် မခံနိုင်ဆုံး။

‘မောင် ရှင်းပြပါမယ်၊ မမကြည်က သူတူမနဲ့ ဖြစ်စေချင်တာကတော့ အမှန်ပဲ လတ်လတ်၊ ဒါမှ အိမ်ကစီးပွားရေးဟာ သူတို့လက်ထဲက လွတ်မသွားနိုင်တော့ဘူးလေ၊ ဖြူဖြူကျော် အမေကလဲ မောင်ကို လိုလားတယ်၊ ဖြူဖြူကျော်ကတော့ အဲ သူကတော့ မောင်ကို လက်ခံသင့်တယ်လို့ယူဆပြီး လက်ခံမယ်ပေါ့’

‘မောင်ကကော’

ထူးမောင်က လတ်လတ်လက်ကလေးများကို ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည်။ ပြီးဆုံးအောင် နားထောင်စေလိုသည့် သဘော။ အင်းလျား ရေပြင်သည် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ဖြေရှင်းချက်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေလေ၏။

လတ်လတ်က မျက်တောင်ကော့လေးများကို စင်းကာ မေးကို ရှေ့သို့ ဆတ်ပြလိုက်သည်။ ဆက်ပြောပါဟူသည့် သဘော။

‘မောင်အနေနဲ့တော့ မမေးပါနဲ့ လတ်လတ်ရယ်၊ မောင်လတ်လတ်ကိုပဲ ချစ်တာပါ၊ ဖြူဖြူကျော်ကလဲ မောင်ကို ချစ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့မှာ ချစ်သူရှိပါတယ်၊ သူ့အနေနဲ့ အဒေါ်တွေနားချလို မောင်ကို မယုတ်မလွန် နင်းထားတာပါ’

လတ်လတ်က ရေစပ်နားမှ ပန်းပွင့်လေးများကို လှမ်းခူးပြီး ဖြေပစ်လိုက်သည်။ အင်းလျားသည် မှောင်စပြုပြီ။ သည်နေ့တော့ အပြတ်ရှင်းခဲ့မည်ဟု မြဲမြဲမိုးကို မှာခဲ့သည်။ အဆောင်ဝင်နောက်ကျသည့် အတွက်တော့ ခွင့်စာအုပ်တွင် လက်မှတ်ထိုးခဲ့သည်။

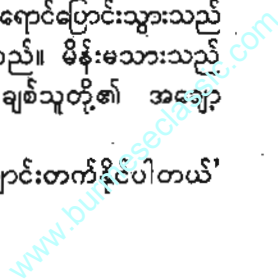
‘ဒါဆိုရင်လဲ မောင်ရယ် ဘာလို့ ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေ နေသေးလဲ၊ မောင်ယောက်ျားပဲ၊ အရင်တုန်းက မောင်ဟာ တည်ကြည်ပြတ်သားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ၊ ခုမှ ဥဒေါင်းမ ညွတ်ကွင်းမှာ မောင်တစ်ခဲအိမ်မလိုလား၊ မောင် လတ်လတ်ကို ချစ်ရင် ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ပေါ့’

လတ်လတ်၏ ထိုးနှက်ချက်သည် စူးရှသည်နှင့်အမျှ မှန်လည်း နှုတ်ကန်သည်။

‘အဲဒီအတွက် မောင် ကြိုးစားနေတာပဲ၊ ခု သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့ လှည်းတန်းမှာ အိမ်ခန်းငှားဖို့ စီစဉ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် လတ်လတ်ဆီ မရောက်နိုင်တာပါ၊ အိမ်ရရင် မောင်နဲ့လတ်လတ် လက်ထပ်မယ်၊ မောင် ကျောင်းတက်ရင်းလဲ စီးပွားရှာတတ်ပါတယ် လတ်လတ်၊ လတ်လတ်သာ သတ္တိရှိပါစေ’

လတ်လတ်၏ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းများ အရောင်ပြောင်းသွားသည်ကတော့ အမှန်။ ကြည့်လုံချွန်းမြစ ပြုလာသည်။ မိန်းမသားသည် မိန်းမသားပေပဲ။ မည်မျှခက်ထန်စေကာမူ ချစ်သူတို့၏ အချောအညွတ်တွင် ပျော့ပျောင်းတတ်သည်သာ။

‘လတ်လတ်လဲ အလုပ်လုပ်ရင်း ကျောင်းတက်နိုင်ပါတယ်’

အချစ်သည် ရည်မှန်းချက်အားလုံးကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလွှဲစေ၏။

'လတ်လတ် အလုပ်မလုပ်ရပါဘူးကွယ်၊ မောင် ရှာကျွေးမှာပါ။ ဘွဲ့ရမှ လုပ်ချင်လုပ်ပါ။ ဖေဖေကလဲ မောင်ကို ပစ်ထားမှာမဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ လတ်ရဲ့ဖေဖေ ဗိုလ်ကြီးကသာ'

'အို လတ်လတ်ကတော့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇွတ်လုပ်မှာပဲ'

'အချစ်အတွက်ဆိုရင် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရလို့ ပြောစမ်းပါ လတ်လတ်ရယ်'

'အမယ် သူ့ကျတော့ ပြောတတ်လိုက်တာ'

ယခုတော့ လတ်လတ်သည် ထူးမောင်ရင်ခွင်တွင် ခေါင်းကို ဝှက်လေပြီ။ ထူးမောင်က လတ်လတ်၏ မျက်နှာလေးကို မော့၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး နှမ်းပစ်သည်။

စုဖုရားလတ်၏ ကျဆုံးခန်းပေပဲ။

+ + +

လတ်လတ်နှင့် မောင်တို့ လက်ထပ်ရေးသည် ယခင်ကနှယ် မထေတော့။ မောင်ငှားထားသည့် အိမ်ကလည်း ရပြီ။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို ခေတ္တ နေခိုင်းထားသည်။ စာမေးပွဲအပြီး အောက်တိုဘာကျောင်းပိတ်ရက်တွင် မောင်က ပြည်သို့ပြန်မည်။ လိုအပ်သည့်ငွေကို မသိအောင်တစ်မျိုး သိအောင်တစ်မျိုး ယူလာခဲ့မည်။

လတ်လတ်ကလည်း တောင်ငူသို့ ကူခြေမပျက် ပြန်မည်။ အဆောင်တွင် အနေအစားဆင်းရဲကြောင်း အကြောင်းပြကာ အိမ်ထဲ

ဝစွည်းလေး၊ ဆီလေး ငံပြာရည်လေးလည်း အနည်းအကျဉ်းဆွဲခဲ့မည်ပေါ့။ ပြီးတော့ သည်နှစ်ဘွဲ့ ရလျှင် ရန်ကုန်မှာပဲနေပြီး အလုပ်လုပ်မည်။ မဟာသိပ္ပံ ဆက်တက်မည်ဟု အိမ်ကို မယုတ်မလွန် ပြောခဲ့မည်။

ကျောင်းဖွင့်လျှင်တော့ အဆောင်ကိုမလာတော့ဘဲ လှည်းတန်းတွင် စခန်းချရုံသာ။ နေ့ကောင်းရက်သာရွေးပြီး ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုး။ တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်ကြရုံသာ။

သည်လိုတော့လည်း အချစ်ခရီးလမ်းသည် ပြောငုံဖြူး၍ နေ၏။ မျှော်မှန်းရသည့် ကာလကား ဝေးလွန်းလှသည်ဟု ထင်မိသည်။

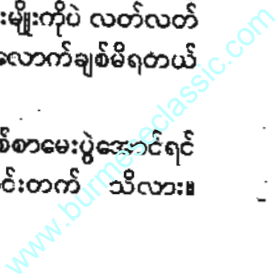
ထမုမှ ပထမနှစ်ဝက်ပင် ကျိုးသေးသည်။ မောင်ကိုလည်း စိတ်မချ။ နည်းနည်းလေးမျှ စိတ်မချ။ မောင်ကမူ ပြဿနာကို သူ ကျင်လည်စွာ ရှောင်တိမ်းတတ်ပါသည်ဟု လတ်လတ်ကို ကတိပေးသည်။ ကျောင်းပိတ်၍ အိမ်သို့သာ တစ်ခေါက်ပြန်ရသည်။ စိတ်ကမမြောင့်အောင် ပြည်ကို ပြန်ရောက်ပါပြီဟု စာလာမှ ရင်အေးရသည်။

အေးစုမာရေ

လတ်လတ်တို့ အကြောင်းတော့ အေးစုမာရဲ့သူငယ်ချင်းကြီးကိုပဲ မေးကြည့်ပါတော့။ လတ်လတ်တော့ ဒီတစ်ခါ စွန့်စားရတော့မယ် အေးစုမာရေ။

တစ်ခါက သိပ်မှန်းခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ သိပ်ချစ်မိပြီ အေးစုမာရေ။ ရိုးလှပါပြီဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးကိုပဲ လတ်လတ်က ခဲ့မိတယ်။ ဘာကြောင့်များ သူ့ကို ဒီလောက်ချစ်မိရတယ် မသိတော့ပါဘူး အေးစုမာရယ်။

တကယ်လို့များ အေးစုမာ ဒီနှစ်စာမေးပွဲအောင်ရင် လေ လတ်လတ်တို့အိမ်ကနေ ကျောင်းတက် သိလား။

လတ်လတ်တို့ရဲ့ ကလေးတွေ၊ အေးစုမာရဲ့ တူလေးတွေ တူမလေးတွေကို ထိန်းရင်း ကျောင်းတက်ပေတော့ သူငယ်ချင်းရေ။

အေးစုမာရဲ့ လတ်လတ်

‘မိလတ် အရူးမ’

အေးစုမာ နှုတ်မှရေရွတ်လိုက်သည်။ ယခုတော့ လတ်လတ်သည် အရူးမ။ အချစ်ရူးမ လတ်လတ်။

လတ်လတ် ကျောင်းပြန်ရောက်တော့ ထူးမောင် ပြည်ပြန်မလာသေး။ အနာဂတ်အတွက် အစီအစဉ် ရေးဆွဲနေမည့် ထူးမောင်ကို လတ်လတ် မြင်ယောင်၏။ နှစ်ဝက်ဆိုသည်မှာ ဘာကြာသည်မဟုတ်။ သည်နှစ်ဝက်ကုန်လျှင် လတ်လတ်တို့ လက်ထပ်မည် တစ်ဆင့်ပိုနီးလာပြီ။ ကျောင်းပိတ်ရက်လွန်လျှင် လတ်လတ်ဘဝသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းရတော့မည်။

မြမြမိုးသည် လတ်လတ်အတွက် ရင်မောမိ၏။ လတ်လတ်သည်မျှ အရူးအမူးဖြစ်နေသည်ကို သူ့ မလိုလားချေ။ သည်ကြားထဲ များ တစ်ခုခု လွှဲချော်သွားလျှင် သည်မိန်းကလေး ခက်ရချည့်။

လတ်လတ်တို့က မျှော်နေဆဲ။ သတို့သားလောင်းကြီး ထူးမောင်ကား ပေါ်လာခဲ့ဘိသည်။ ကျောင်းကို သွားရှာသည်။ မတွေ့လှည်းတန်းအိမ်ကို လိုက်သွားသည်။ ကျောင်းပိတ်ကတည်းက တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ဘူးဟု ဆိုသည်။ ထူးမောင် ငှားထားသော အိမ်တွင် ကျောင်းသားသုံးယောက်ခန့် ဘော်ဒါဆောင်ပြုကာ နေကြလေသည်။

ထူးမောင်နေသည့်အိမ်ကိုမူ လတ်လတ်လိုက်မသွားချင်။ မြမြမိုးကလည်း မသွားချင်။ ထို့ကြောင့် ရင်းနှီးသော ကြူကြူနှင့်သိသိစိုးတို့ကို လွှတ်ရလေသည်။

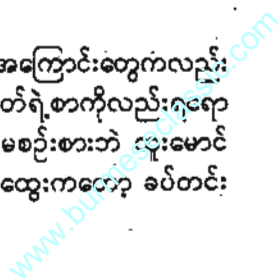
‘အမယ် တို့ကမေးတာကို မကြိုက်သလိုလို၊ ကိုထူးမောင်ကို အကြီးအကျယ် ဒေါပွနေတဲ့ပုံမျိုး သိလား၊ သူ့သမီးကိုလဲ မိဘမျက်နှာအိုးမည်းသုတ်တဲ့ကောင်မ၊ ပစ်ကိုထားမယ် ဘာမယ်နဲ့ ပြောလိုက်တာ အိုက်တင်အပြည့်ပဲ’

လတ်လတ်၏ကမ္ဘာ ပျက်ပြီတည်း။ ထူးမောင်တစ်ယောက် ဖြူဖြူကျော်ကို ခိုးပြေးသည်တုံး။ ဘယ်ရောက်နေမှန်းပင် ရှာမရသေးပါတဲ့။ လတ်လတ် မယုံနိုင်။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မယုံနိုင်။ ခိုးပြေးခြင်း ခိုးပြေးလျှင် ဖြူဖြူကျော်ကပင် ခိုးပြေးတာဖြစ်ရမည်ဟု မိန်းမချင်းပေမည့် နင့်နင့်သီးသီး စွပ်စွဲမိ၏။ လတ်လတ်တို့ အစီအစဉ်များကို သိ၍ ဖြူဖြူကျော်နှင့် အတင်းထည့်ပေးလိုက်သည်ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း ဖြူဖြူကျော် မိဘများကို ကျိန်ဆဲသည်။ ယခုမှ လတ်လတ်သည် တကယ့် အရူးတစ်ပိုင်း။

လတ်လတ်၏ဒုက္ခကို သူငယ်ချင်းများ မကြည့်ရက်ကြပြီ။ သို့သော် ထူးမောင်သတင်းကား အစအနပင် စုံစမ်း၍မရ။ တစ်လထုန်၍ နှစ်လဆန်းသည့်တိုင် ထူးမောင်တစ်ယောက် ပျောက်ချက်သားကောင်းနေလေ၏။

လတ်လတ်ရယ်

မမျှော်လင့်ဘဲ သိရ ကြားရတဲ့အကြောင်းတွေကလည်း မကောင်းလှပါလားကွယ်။ လတ်လတ်ရဲ့ စာကိုလည်း ရှုရော အေးစုမာလည်း တော်၏မတော်၏ မစဉ်းစားဘဲ ထူးမောင်တို့ အိမ်ကို သွားမေးတာပေါ့။ သူ့မိထွေးကတော့ ခပ်တင်း

မိုးမိုး (အင်းလျား)

တင်းပဲ။ ကိုထူးမောင် မကောင်းတဲ့ အကြောင်းချည်းပဲ ဖိပြော
နေတယ်။

ဖြူဖြူကျော်ကိုခိုးဖို့ ဘူတာရုံမှာချိန်းထားပြီး သူကတော့
ပေါ်မလာဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ ဖြူဖြူကျော်တစ်ယောက်တည်း ပြည်ကို
ရောက်လာတယ်။ သူ့အဒေါ်က လက်ခံထားရတာပေါ့လေ။
လက်မခံလို့လည်း မဖြစ်ဘူးတဲ့။ ဖြူဖြူကျော်မှာ ကိုယ်ဝန်သုံးလ
ရှိနေပြီတဲ့။ အမျိုးသမီးကတော့ ငိုလို့ချည်း နေတာပဲ။

ကိုထူးမောင်တစ်ယောက်တော့ ရန်ကုန်မှာလည်း မရှိ၊
ပြည်ကိုလည်း ပြန်မလာ၊ ဘယ်ကမ္ဘာရောက်နေလဲ မသိဘူး
လတ်လတ်ရေ။

စိတ်ကိုထိန်းပြီးဖြေပါ။ အချစ်အတွက်နဲ့၊ သစ္စာမဲ့တဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်နဲ့တော့ မင်းရဲ့ဘဝကို မနစ်မွန်း
စေပါနဲ့လို့ သတိပေးပါရစေ သူငယ်ချင်းရယ်။

သူငယ်ချင်းချစ်
အေးရာမာ

ထူးမောင်သည်ကား လတ်လတ်က သူ့အချစ်နှင့်အတူ ဖြေ
မြှုပ်သင်္ကြိုဟ်ပစ်မည်ကို သိ၍ အရှောင်အတိမ်းကောင်းနေသည်လား
မဆိုနိုင်ချေ။ လတ်လတ်အကမူ သူ့ကို နှပ်နှပ်စဉ်းရုံမက သိပ္ပံပညာရှင်
များက ရုပ်ဝတ္ထုတွင်အသေးဆုံးဟုသတ်မှတ်ထားသည့် အက်တမ်
လေးများ ဖြစ်သွားသည်အထိပင် ခြေပစ်လိုက်ချင်မိလေ၏။

သည်ဘဝမှာတော့ ပြေးလေဦးပေါ့ ထူးမောင်ရေ။

+ + +

၉

သူတော့လည်း ချစ်စဖွယ်အင်းလျားမှ လတ်လတ်တစ်ယောက်
ထွက်ခွာမသွားဖြစ်တော့ချေ။ ချစ်သူနောက်ကိုလိုက်ရန် တိတ်တခိုး
ပြည်ခဲသော လတ်လတ်ကို အင်းလျားက ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်လွှတ်
ထားသည်။

စိန်ပန်းတွေကြွသော နွေရက်များက အနာဟောင်းသည်
ပြေပျောက်စပြုလေပြီ။ အချစ်၏ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကို လတ်လတ်
တစ်ယောက် အသိတရားဖြင့် ဖြေသိမ့်ခဲ့ပြီ။ မေမေသည်ပင် ယောက်ျား
ရန် ကြံစည်ခဲ့သော သမီးမိုက်၏ အစီအစဉ်ကို လုံးဝ မရိပ်မိခဲ့။
အိမ်ပြေလက်ပျောက် ရှမ်းပြည်ဘက်ကို ခရီးထွက်ချင်သည် ဆိုတော့
မည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးအလိုကျ ဖေပေက စီမံပေးခဲ့သည်။
သူ့စရာ နာစရာ နွေရက်များကို ချစ်စဖွယ် ရှမ်းတောင်တန်းတွင်
လတ်လတ် ဖြေပျောက်ပစ်ခဲ့သည်။

ယခုပြန်လာသော လတ်လတ်သည် လူသစ်စိတ်သစ်။ အမုန်း
အသွေးမာနနှင့် အချစ်ကြီးသောဒုက္ခကို လတ်လတ်ခံစားခဲ့ရပြီ။

ထို့ကြောင့်လည်း မြဲမြံမိုး ဆုံးမသလို အလယ်အလတ်တရားကို ကျင့်သုံးနိုင်ရန် လတ်လတ် အားထုတ်ပါ၏။ စင်စစ်တော့လည်း မလိုတော့ပြီ။ လောကတွင် မုန်းရန်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ချစ်ရန်ကို သော်လည်းကောင်း လတ်လတ်မှာ အင်အားမရှိပြီ။ မုန်းလည်း မုန်းဖူးပြီ။ ချစ်လည်း ချစ်ဖူးပြီ။ အချစ်ဟူသည့်အရာကိုပင် စံတင် ထိုက်စရာ၊ နှစ်သက်ခဲမခံစရာ၊ စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့စရာ စိတ္တဇနာမ် တစ်ရပ်ဟု လတ်လတ် မသတ်မှတ်တော့ပြီ။

ချစ်စရာရှိတော့လည်း ချစ်ကြသည်သာ။ ကွဲချိန်တန်တော့ လည်း ကွဲကြသည်သာ။ မုန်းချိန်တန်တော့ မုန်းကြပြီ။ မေ့ချိန်တန် တော့ မေ့ကြသည့်အရာသာတည်း။ အချစ်ကို ရုပ်ဒြပ်တစ်ခုလို့ ဆုပ်ကိုင်ပြု၍ မရခြင်းကိုက ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ်မရှိသည့် သဘောပင် ဖြစ်သည်ဟု သိပ္ပံနည်းကျကျ တွေးမိလေသည်။ အချစ်သည် ရှုမဟုတ်။ အချစ်သည် စိတ္တဇနာမ်တစ်ခုသာတည်း။ အချစ်ဟူသော စိတ္တဇနာမ်တစ်ခုအတွက် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းပေါင်းများစွာ၊ သတ္တိ အသိညာဏ်ရှိ လူပေါင်းများစွာသည် ပျက်စီးလောင်ကျွမ်းကြရကုန်၏။ အချစ်တွင် မမြင်နိုင်စွမ်းသော စွမ်းအင်များ ရှိနေသည်ကိုလော လတ်လတ် မငြင်းနိုင်။ လတ်လတ်ကိုယ်တိုင်ပင် အချစ်၏ မမြင်နိုင် စွမ်းသော စွမ်းပကားများကြောင့် မကြံအပ် မကြံရာကို ကြံစည်မိခဲ့ ငြိမလောကကို စောစီးစွာ စိန်ခေါ်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့မိပြီ မဟုတ်ပါလော့။ ယခုတော့ လတ်လတ်သည် မူလလမ်းကြောင်းပေါ်ကို ပြန် ရောက်ခဲ့ပြီ။ အချစ်ကြောင့် တိမ်းပါးမည့်ဆဲဆဲ ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင် မှ သွေဖည်လုဆဲဆဲ ဘဝမှ အခြေတကျ ပြန်လည်ထူမတ်ခဲ့ပြီ။ လတ်လတ် ယောက်ျားမယူဖြစ်ခြင်းကို မြဲမြံမိုး ဝမ်းသာစွာ ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် လူ့ဘဝကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်မည်ဆိုလျှင် လတ်လတ်လို မရင့်ကျက် မတည်ငြိမ်သေးသော မိန်းကလေးတို့

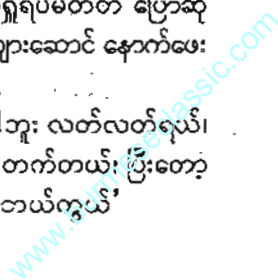
ယောက်အတွက် မြဲမြံမိုး စိုးရိမ်ခဲ့၏။ သို့သော် အချစ်ရှိန်တက်နေ သော လတ်လတ်ကို သူ မတားသာခဲ့။ လတ်လတ်၏သတ္တိကို ယုံကြည်သည့်တိုင် လတ်လတ်၏ နုနယ်သော အတွေ့အကြုံဖြင့် ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရန် ကြိုးစားသည်ကို စိတ်မချ။ ယခုတော့ လတ်လတ် သည် ယခင်ကာလများထက် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ အချစ်သည် လတ်လတ်ကို သင်ခန်းစာ များစွာပေးခဲ့ပေပြီ။

အနည်ထိုင်လှသော လတ်လတ်၏စိတ်ကို အေးစုမာသည် မမျှော်လင့်ဘဲ လာရောက်လှုပ်ခတ်လေ၏။ အေးစုမာ သည်နှစ် အောင်လာလိမ့်မည်ဟု လတ်လတ် မမျှော်လင့်ခဲ့။ လတ်လတ်၏ ထက်မောင်းနှစ်ဘက်ကို လာရောက်ဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်ရည်တွေဝဲ နေသော အေးစုမာကို လတ်လတ် အံ့သြဝမ်းသာစွာ ဖက်တွယ်မိ လေသည်။

အေးစုမာရယ်၊ နင် ငါ့ဆီကို ဘာလို့စာမရေးတာလဲ ဟင်။ နင် အခု ဘာမေဂျာရလဲ၊ ဘယ်အဆောင်မှာလဲ ပြောစမ်းပါဦး သူငယ်ချင်းရယ်၊ လတ်လတ်လဲ ကိုယ့်အပူနံ့ကိုယ်မို့ အေးစုမာ အောင်စာရင်းကို မကြည့်မိဘူး၊ ပြီးတော့ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ လတ်လတ် ရှမ်းပြည်ကိုရောက်နေတယ်၊ စိတ်ဝေဒနာလဲ ကုစားရင်း ဆို အေးစုမာရယ်

လတ်လတ်သည် အေးစုမာကို အသက်ရှုရပ်မတတ် ပြောဆို လိုက်လှုပ်ရင်း သိပ္ပံစားသောက်ဆိုင်တန်းမှ အင်းလျားဆောင် နောက်ဖေး ဝေးလမ်းထိ ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။

အေးစုမာ အဆောင်နေဖို့ မတတ်နိုင်ပါဘူး လတ်လတ်ရယ်၊ အချောင်းက မေမေမောင်တစ်ယောက်အိမ်က တက်တယ်၊ ပြီးတော့ အေးစုမာ ဇူးမေဂျာရတယ်၊ အမှတ်ကလဲ ညွဲတယ်ကွယ်

‘မဆိုင်ပါဘူး အေးစုမာရဲ့၊ ဘာပဲရရ ပညာရပ်တိုင်း တန်ဖိုးရှိတာချည်းပါပဲ၊ အေးစုမာ လတ်လတ်အခန်းကို လိုက်ခဲ့နော်’

လတ်လတ်က အပေါ်ထပ်နောက်ပေးအောင်မှ သူတို့၏ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသော အခန်းလေးသို့ခေါ်သွားသည်။ သည်နှစ်နောက်ဆုံးနှစ်ဆိုတော့ လတ်လတ်တို့သည် အခန်းကောင်းကို ပြောင်းရပြန်လေသည်။ မြမြမိုးကတော့ လတ်လတ်နှင့်မခွဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဘာသာတွဲချင်း မတူပေမယ့် ကျောင်းရောက်စမှ ယခုတိုင် အတူတူနေခဲ့ကြသည်။

လတ်လတ်က အေးစုမာကို မြမြမိုးနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ အေးစုမာသည် လတ်လတ်ဘဝတွင် အရေးကြီးသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဟု မြမြမိုး နားလည်၏။ ထို့ကြောင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရင်ဖွင့်နိုင်စေရန် မြမြမိုး အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

အေးစုမာသည် လတ်လတ်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ခဲ့ရာ လတ်လတ်ကို ဖက်၍ ငိုလေသည်။ ယခုတော့ လတ်လတ်ကပင်လျှင် အေးစုမာကျောကို သပ်ကာ ချော့မော့ပြန်လေ၏။

‘ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ အေးစုမာရယ်၊ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းတွေကို လတ်လတ် ကြိုးစားပြီး မေ့ပစ်လိုက်ပါပြီ၊ လတ်လတ်တို့က ငယ်ရွယ်ခဲ့တယ် ရူးခဲ့တယ် မဟုတ်လားကွယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို အေးစုမာတလျှင် လက်မထပ်ခဲ့မိတာ လတ်လတ်ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်’

‘ဒီလိုလဲ မပြောပါနဲ့ လတ်လတ်ရယ်၊ သူ အေးစုမာဆီ လာသွားခဲ့သေးတယ်၊ ဖြူဖြူကျော်ကို အတွေ့ကိုမရှောင်နိုင်လို့ အေးစုမာလိုက်ရပေမယ့် တကယ်တမ်း ယူရမယ်ဆိုတော့ မယူချင်ဘူးတဲ့၊ ဖြူဖြူကျော် မျက်နှာများတယ်ဆိုတာလဲ သိတယ်တဲ့၊ လူယုတ်မာအင်အားမခံချင်လို့ ဖြူဖြူကျော်နဲ့ယူလိုက်ရပေမယ့် လတ်လတ်ထံမှ ချစ်တာပါတဲ့ကွယ်၊ ခုတော့ သူ စိတ်ဆင်းရဲနေရပြီတဲ့လေ’

လတ်လတ် မျက်နှာသည် ပျော့ပျောင်း၍ မသွားပါချေ။

‘အေးစုမာက သူ့စကားကို ယုံကြည်တုန်းပဲလား၊ လတ်လတ်တော့လေ သူ့ကို အမုန်းနဲ့စခဲ့သလို လမ်းခွဲတော့လဲ အမုန်းနဲ့ပဲဆုံးတာပဲ၊ ခုနေ့များ သူ့ကိုတွေ့ရင် လတ်လတ် ဒေါသတွေ ပြန်နိုးကြားလာပြီး သတ်မိမလား မသိဘူး၊ သူ လတ်လတ်ကို မတွေ့အောင် ရှောင်နေတာ ကံကောင်းတယ်’

လတ်လတ် ဘာကြောင့် အသည်းမာနေနိုင်သေးသည်ကို အေးစုမာ နားလည်ရလေပြီ။ အေးစုမာ အငိုရပ်ပြီးခါမှ မျက်ရည်တစ်စက်က ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းလာသည်။ လတ်လတ်ကသာ သည်မျှ ဝမ်းနည်းတတ်နေသော အေးစုမာကို နားမလည်သလို ကြည့်လိုက်မိသည်။

‘လတ်လတ် သူ့ကိုမသတ်ချင်ပါနဲ့ လတ်လတ်ရယ်၊ လတ်လတ်ရဲ့ ကျိန်စာသင့်လို့ သူ သူ လူ့လောကမှာ မရှိတော့ပါဘူး’

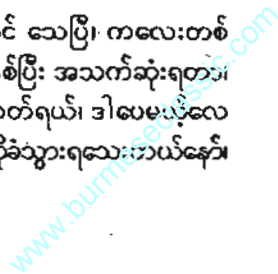
အေးစုမာ အားပါးတရ ငိုချေပြီတကား။

လတ်လတ်၏ နှလုံးသားကျောက်စိုင်သည် ယိုင်လဲ ဖြိုပျက်သွားချေ၏။

‘ဘာရယ်၊ သူ လောကမှာ မရှိတော့ဘူးဟုတ်လား၊ သူ ဘာဖြစ်လဲ၊ မောင်သေပြီလား အေးစုမာရယ်’

ယခုတော့ စုဖုရားလတ်၏ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စတွေ ရစ်ဝဲလာချေပြီတည်း။

‘ဟုတ်တယ် လတ်လတ်၊ ကိုထူးမောင် သေပြီ၊ ကလေးတစ်ယောက် ရေနစ်တာကို ဆင်းဆယ်ရင်း သူပါနစ်ပြီး အသက်ဆုံးရတာ၊ ထိုထူးမောင် သေရတာ မြတ်ပါတယ် လတ်လတ်ရယ်၊ ဒါပေမယ့်လေ သူ့ သာသနာ့ရတယ် လတ်လတ်ရဲ့အမုန်းကိုခံသွားရသေးဘယ်နော်၊ အဲဒါ အေးစုမာ သိပ် သနားတာပဲ’

ယခုတော့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လုံး ငိုပါလေပြီ။ သေသူကို ခွင့်လွှတ်ရိုးထုံးစံရှိကြသည် မဟုတ်လား။ လတ်လတ် သူ့ကို တကယ် သေစေရန် ကျိန်ဆိုခဲ့မိလေသလားဟု တွေးကာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပင် အပြစ်တင်မိရလေပြီ။ ထူးမောင်သည် သေသည်အထိ လတ်လတ်ကို အနိုင်ယူသွားခဲ့လေပြီ။

သူ့ကို စစ်ဆေးကြည့်တော့လေ သူ့သေရတာ ရေနစ်လို့မဟုတ်ဘူး။ နှလုံးရောဂါကြောင့်တဲ့၊ နှလုံးကြောင့် ရှော့ခံမိပြီး သေရတာ၊ ဒါကြောင့် အေးစုမာ သူ့ကို သိပ်သနားတယ်'

'တော်ပါတော့ အေးစုမာရယ်၊ လတ်လတ် နားမထောင်ပါရစေနဲ့တော့'

ယခုတော့လည်း လတ်လတ်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် မှောက်ကာ အားရှိပါးရှိ ငိုချေပြီတကား။

+ + +

အချစ်သည် ပူဆွေးသောကကိုပင် အစဉ်ပေးတတ်ပါသလား။ အချစ်ကြောင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရသည့် အချိန်ကာလထက် ပူဆွေးလောင်ကျွမ်းရသည့် အချိန်က များနေသည်ဆိုတော့ အချစ်သည် အချို့ထက် အခါးဘက် ကဲနေပြီဟုပင် ထင်ချင်၏။

အချစ်ကြောင့် ဝါသနာဗီဇကိုပင် စွန့်လွှတ်ခဲ့၏။ အချစ်ကြောင့် ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကိုပင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲမိခဲ့၏။ အချစ်ကြောင့် မလုပ်သင့် မလုပ်အပ်သော အခါတွင် မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်သည့် စွန့်စားမှုကို ပြုရန်ပင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိဖူး၏။ တစ်ဖန် အချစ်၏ ရက်စက်မှုကြောင့် လူ့လောကတစ်ခုလုံးကိုပင် ဇွန်းစရာ စက်ဆုပ်စရာအတိဟု ထင်မြင်ခဲ့မိဖူး၏။ ယခုတစ်ဖန် အချစ်ကြောင့် စိတ်နှလုံး ပူးဆွေးလောင်မြိုက်ရပြန်ပြီ။

၁၇၄

မှိုးမှိုး (အင်းလျား)

အချိန်သည် သက်တမ်းတိုသော လူတို့၏ သောကကို အထိ
ရောက်ဆုံး ကုစားနိုင်မည်ဆိုပါလျှင် လူ့ဘဝ၏ သက်တမ်းတစ်ဝက်
မကျိုးမီပင် သောကလောင်အိမ်မှ လွတ်မြောက်လိုပါ၏။ ပျော်ရွှင်
ဖွယ်ရာ ကာလများသည် လူ့ဘဝခရီးမဆုံးမီ ရောက်မှရောက်လာမီ
ဦးမလားဟု သံသယဖြစ်မိလေသည်။

+ + +

အပိုင်း ၃

အောင် တင်စုလတ်ကို စတင်မြင်ဖူးသည်မှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နှစ်ငါးဆယ်ပြည့်တွင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုထက် တိတိကျကျဆိုရလျှင် တက္ကသိုလ် အနှစ်ငါးဆယ်ပြည့်ရန် တစ်လအလိုခန့်တွင် ဖြစ်၏။

အောင်သည် တက္ကသိုလ်နယ်မြေတွင် နောက်ဆုံးခြေချရသည့် နှစ်ကို ရောက်နေပြီ။ နံ့သာသီချင်းသည်ကိုလည်း 'တေးဝတ်ရည်' အဖြစ် ပြောင်းလဲဖန်တီးခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ် တိုင်ခဲ့ပြီ။ အခြေအနေ သည် အစစအရာရာပြောင်းလဲလျက်ရှိ၏။ နံ့သာအုပ်စုသည် တေးဝတ် ရည်သို့ လူစုံမပါလာကြတော့။ ကိုကြည်မောင်နှင့် အောင်သာလျှင် နွေကြီးကြီးဖြင့် ကျန်ခဲ့ကြသည်။ သီချင်းရေးသူတို့နေရာတွင် မြန်မာစာ ဌာနမှ ကိုမြင့်စိုးနှင့် ကိုတင်အောင်ဝင်းတို့ ဝင်လာကြသည်။ သူတို့ကို ဆက်သွယ်ပေးခဲ့သူက ကိုတင်ဝေပင် ဖြစ်လေသည်။

တေးဝတ်ရည်သည် နံ့သာသီချင်းသည်ကဲ့သို့ စည်းစည်းလုံးလုံး တျမ်းကျမ်းဝင်ဝင် မရှိကြပေမင့် အလုပ်သဘောအရတော့ ခင်မင် ရင်းနှီးကြသည်။ ကိုတင်အောင်ဝင်းသည် ဂီတတွင် ကျင်လည်နှံ့စပ်

သော စန္ဒရားဆရာတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်မို့ တေးဝတ်ရည် သည် ပိုမိုအားကောင်းသည်ကား အမှန်ပင်။ အောင့်အတွက်တော့ အကြောင်းကြောင်းဖြင့် အဆက်ပြတ်ခဲ့ရသော အနုပညာဈာန်ကို ပြန်လည်ဝင်စားလာရသည်မို့ အပြောင်းအလဲကို နှစ်သက်ခဲ့မင်၏။ အောင့်ဘဝတွင် ထို့ထက်ပြောင်းလဲစေသော အရာတစ်ခုကိုလည်း ရယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသေးသည်လေ။

မာမာအေး၏ 'မနက်ဖြန်မှဆက်၍ငိုမယ်' ကို ဆွေးဆွေး မြည့်မြည့် ဆိုပြနေသော မိန်းကလေးကို အောင် ငေး၍ကြည့်မိ၏။ နဂိုကမှ အဆွေးဓာတ်ခံနှင့်ကိုယ်မို့လည်း တဒဂံတော့ ငေးငိုင်တွေဝေ သွားမိသည်။ သီချင်းဆိုနေသော မိန်းကလေးကိုယ်တိုင်ကပင် ဆွေးမြည့် ကြေကွဲနေ၏။ ခံစားမှုသည် ရင်မှတစ်ဆင့် ပွင့်ထွက်၍လာဟန်ရှိသည်။

'ဘယ့်နှယ်လဲ'

ကိုမြင့်စိုးက အောင့်သဘောကို မေးသည်။

'မဆိုးဘူး ရွေးထားလိုက်ပါ'

နှစ်ငါးဆယ် ရွှေရတုသဘင်အတွက် အနုပညာပိုင်းဆိုင်ရာ တာဝန်ကို ကိုမြင့်စိုးတို့က ယူရ၏။ ထိုအခါ တစ်နှယ်ငင် တစ်စင် ပါဆိုသလို အောင်သည်လည်း မလွှဲမရှောင်သာ ပါလာရသည်။ ထိုနေ့က ပဏာမလူရွေးပွဲ။

'သူနာမည် ဘယ်သူလဲ'

'တင်စုလတ်'

နာမည်ကတော့ ခပ်စီးစီးပဲဟု အောင်ကတွေးမိ၏။ သို့သော် မိန်းကလေး၏မျက်နှာသည် နာမည်နှင့်မလိုက်အောင်၊ ရွန်းလဲ့ တောက် ပြောင်သော မျက်လုံးလေးများနှင့် မလိုက်အောင်၊ ပါးလျားစုချွန် သော နှုတ်ခမ်းလေးများနှင့် မလိုက်အောင် ညှိုးလျှော် နှမ်းလျလွန်း လှ၏။

'သီချင်းတိုက်နေတဲ့ရက်တွေမှာတော့ အပြန်နောက်ကျမယ်၊ အိမ်ကို ပြောလို့ရမလား'

'ကျွန်မ အင်းလျားဆောင်မှာ နေပါတယ်'

'ဒီလိုဆို ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ကျရင် ကျွန်တော်တို့လိုက်ပို့ပေး ချီမယ်'

မိန်းကလေးက ခေါင်းကို ခပ်ညင်ညင်သာသာပင် ညိတ်ပြ သည်။ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ မှဲ့လေးနှင့် မလိုက်အောင်ပင် စကားနည်းလှ ချ၏။ အောင်သည် တေမိလုပ်ကာ သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကိုမြင့်စိုးကပင် အစီအစဉ်များကို ဆက်လက်ညွှန်ကြားနေသည်။ မိန်းကလေးသည် ခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက် နားထောင်သည်။

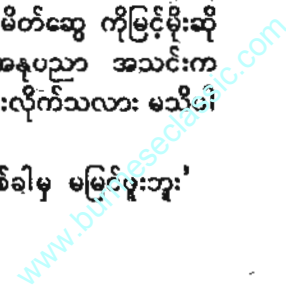
သူမ ပြန်တော့မည်ဆိုတော့ ကိုမြင့်စိုးက အောင်ကို အဖော် ညှိသည်။ အောင်က ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင် ငြင်းလိုက်မိ၏။ ကံကော်ရိပ်မှ အင်းလျားဘက်ကို အောင် ခြေမလှည့်သည်မှာ ကြာပြီ။ အင်းလျား၏ ဘေးတွင် ရတနာကရှိသည် မဟုတ်လား။ ဒဏ်ရာသည် ကောင်းစွာ ကျက်တတ်သေး။

'နေပါစေ ကျွန်မပြန်ရဲပါတယ်'

သည်လိုတော့လည်း အောင့်ကိုကြည့်လိုက်သည့် မိန်းကလေး၏ နှုတ်လုံးသည် ထက်မြက်စူးရှလေစွ။ အောင် မှားသွားပြီကို သိလိုက်၏။ ခိုစေတော့။ ဝေဒနာဆိုတာ အစွဲအလမ်းကြီးသူတို့အဖို့ ဖြေပျောက်ရ ဆက်သည်ကို မင်းလည်းသိမှာပါပဲ။

'ခင်ဗျား သူ့ကိုမသိဘူးလား၊ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ကိုမြင့်စိုးဆို ထာတောင် ပြောပြောနေသေးတယ်လေ၊ အနုပညာ အသင်းက ထက်လတ်ဆိုတာပေါ့၊ ခုတော့ နာမည်ပြောင်းလိုက်သလား မသိဘူး၊ တင်စုလတ်လို့ ပေးသွားတာပဲ'

'အင်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး'

'တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ခင်ဗျားလဲ ဒီဘက်မှာ ကျက်စားခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်လား'

'ကြာပါပြီဗျာ'

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရေချိုးရင်းမှ တေးတစ်ပုဒ်ကို အမှတ်မထင် ညည်းမိ၏။

အို ဘယ်တော့များမှကွယ်.... စမ်းကျရေတစ်ပေါက်သဖွယ်.... ပန်းသမျှတွေ ဖျောက်မလဲ မောင်ရယ်.... ဟင် ခုတော့ ငိုပင် ငိုနေရသော်လဲ ခန်းခြောက်လှပြီဖြစ်သော မျက်ရည်စမ်းများက.... နှင်းပုလဲများသဖွယ် သွယ်တန်းမကျလာနိုင်တော့ပြီမို့.... ငိုမယ်.... ဆက်၍ တစ်သက်ပန်ဘဝ.... မနက်ဖြန်မှ ဆက်၍ငိုမယ်....

+ + +

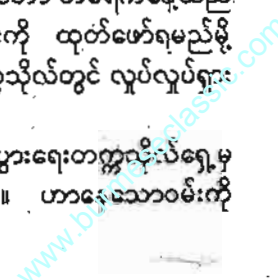
အောင် ဘဝသည် အစစအရာရာ အနည်ထိုင်လှပြီဟု ထင်၏။ မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမတို့ ဖြစ်စေချင်သော ဆရာဝန်အဖြစ်ကိုလည်း ရလုနီးပြီ။ ဝါသနာပါသော ဂီတကိုလည်း ကျေနပ်လောက်သည် မဟုတ်သည့်တိုင် တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိတော့ လုပ်ခွင့်ရပြီ။ လုပ်နေရပြီ။ အချစ်ဟူသော အရာသည်လည်း အောင့်နှလုံးသားမှ အမှတ်မထင် ပြေးထွက်လွင့်ပါးသွားသည်မှစ၍ ခံစားမှု မရှိခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ မိန်းကလေးလှလှမြင်လျှင် ချစ်စရာဟု အောင် မတွေးတတ်တော့။ ချစ်တယ်ဆိုတာ အပိုပါပဲဟု အောင် တွေးမိတတ်၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံ၍ လူ လောက၏ တာဝန် ဝတ္တရား တစ်ရပ်အဖြစ် အိမ်ထောင်ပြုကြစို့ ဆိုလျှင်လည်း ပြုလိုက်ရုံသာ။

မိဘက ရှာပေးသည်ပဲ ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်တိုင်က နှစ်သက်သည်ပဲ ဖြစ်စေ၊ အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်ရေးသည် ခက်ခဲလှမည်မဟုတ်။ စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်တိုင်းလည်း ကောင်းမည်ဆိုမည်ကို မည်သူ အာမခံနိုင်မည်နည်း။

ဤသို့သော အခြေအနေမျိုးကျမှ အောင်သည် 'အချစ်မရှိရင်လဲ မဖြစ်သေးပါဘူး' ဟူသော အတွေးမျိုးကို ပြန်တွေးမိရပြန်ချေသည်။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ ဒူးယားစီးကရက်တိုများကို ငေးမောကြည့်မိသည်။ အချိန်ကာလပေါင်း မည်မျှသည် အချည်းနှီး ကုန်ဆုံးခဲ့ရပြီလဲ။ ပြန်တွေးပြန်တော့လည်း အတိတ်ကာလသည် များစွာ မကြာလှသေးဟု ထင်ရလေသည်။ ချောသူအပါးမှ ခွာသွားသည်မှာ မနေ့တစ်နေ့ကဟုပင် သူ ထင်၏။ မမြေ့အေးတစ်ယောက် လက်ထပ်သွားသည် ဆိုသည်မှာလည်း ပူနွေးသော အကြောင်းအရာတစ်ရပ်ဟုပင် ထင်မှတ်၏။ ပြန်လည်ခံစားကြည့်မည် ဆိုလျှင်တော့လည်း သည်ဘဝထဲမှာပင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အကြောင်းအရာတွေပေပဲ။ အလှမ်းကွာလွန်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပါချေ။

နံနက်လင်းသော် ဆိုင်တံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး ကိုယ်တိုင်ကမူ ဆေးရုံဆင်းရန် ပြင်ဆင်၏။ ကျောင်းနှင့်ဆေးရုံကို လေးစားခဲ့သည်မှာလည်း ကြာပြီ။ မရွေ့ချော၏ ကျေးဇူး။ ညနေကျလျှင်တော့ တက္ကသိုလ်နယ်မြေဘက်ကို ခြေဦးလှည့်ရမည်။ ကိုမြင့်မိုးတို့တစ်တွေ အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို သွားကုရဦးမည်။ ဒီဇင်ဘာ တစ်ရက်နေ့သည် သိပ်မဝေးတော့။ အမိတက္ကသိုလ်၏ သမိုင်းကို ထုတ်ဖော်ရမည်မို့ အားလုံးက တက်ကြွနေကြသည်။ ပင်မတက္ကသိုလ်တွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြလေသည်။

ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမဆီသို့မဝင်မီ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ရှေ့မှ စားသောက်ဆိုင်တန်းသို့ ခေတ္တဝင်မိသည်။ ဟာနေသောဝမ်းကို

ဖြည့်ရန်တည်း။ လက်သုပ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ထိုင်မိသည်အထိ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိ။ လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးနှစ်ဘက်က ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ဆိုင်ရှင်သို့ လှမ်းပေးသည်ကို မြင်ရမှ မော့ကြည့်မိ၏။ သူ့ဘေးတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်စားနေခဲ့သော မိန်းကလေး။ သူမ၏ ထက်မြက်စူးရှသော မျက်လုံးနှစ်လုံး။ မမှတ်မိနိုင်စရာမရှိ။ သည်လိုမျက်လုံးမျိုးကို အောင် သတိထားမိတတ်မြဲ။ ထက်မြက်ထူးချွန်သော မိန်းကလေးတို့တွင်သာ တွေ့ရတတ်သည့် မျက်လုံးမျိုး။ ချောသည်လည်း သည်လိုမျက်လုံးမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သည် မဟုတ်လား။

အောင်က မျက်လုံးပိုင်ရှင် မိန်းကလေးကို နှုတ်ဆက်သည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးက အသိအမှတ်ပြုဟန်ဖြင့် လူ့ခြေရရပင် တုံ့ပြန်၏။ ပြီးတော့ နေရာမှ ဖြည်းဖြည်းစွာပင် ထွက်ခွာသွားသည်။ တင်စုလတ်။ သူမအမည်ကို တီးတိုးရေရွတ်ကြည့်မိ၏။ နာမည်သည် နွဲ့လည်းမနွဲ့။ ချောလည်းမချော။ ပျော့ပျောင်းဟန်လည်း မရှိ။ လတ်လတ်မှသည် တင်စုလတ်ဟု ပြောင်းလိုက်သည်တဲ့။ လတ်လတ်ဟူသည့် အမည်ကလေးကမှ အပြစ်ကင်းစင်ပါသေးတော့။

မဆီမဆိုင်အတွေးကိုဖြတ်ကာ ဘွဲ့နှင့်သဘင်ဘက်သို့ ဦးတည်ခဲ့သည်။ ကိုမြင့်စိုးတို့ သီချင်းတိုက်၍ ကောင်းဆဲ။ အောင်က ကိုမြင့်စိုးဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ တင်စုလတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်။ အရောင်ထွက်သော မျက်လုံးနှစ်လုံးသည် ဖျတ်ခနဲ လင်းလာပြီးမှ မျက်တောင်ကော့များက ဖုံးအုပ်လိုက်၏။

ကောင်းချီးသင်္ခါ..... ရွှေတေဇာ..... ဘုန်းမိုးရွှေကာ သွန်းဖြိုးဇေယျာ..... ဟင်္သာတွေ အောင်မြေရွှေဘုံဦး..... ဩဘာတော်သာ ကျူးရင့် ကြေးကြော်သာ.....

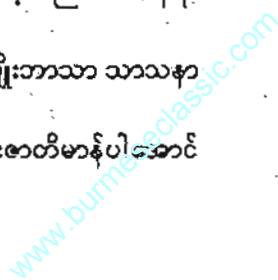
တင်စုလတ်၏ အသံသည် အေးနွဲ့ကြည်လင်စွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အောင်က ငေးရှုနားထောင်နေ၏။ သူ့ဘဝ၌ ဂီတ အနုပညာတွင် အချိန် သုံးပုံတစ်ပုံခန့် သုံးခဲ့ပါ၏။ ဆယ့်နှစ်နှစ်သား အရွယ်က အောင် ပူဆာ၍ ဖေဖေက ပတ္တလားသင်တန်းသို့ ပို့ဖူးသည်။ ထံတျာ သီတာလောကနှင့် အောင် ပြန်ခဲ့၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ဒေါ်အောင်ကြည်ထံတွင် အဆိုသင်သည်။ အချိန်အတန်ကြာ ဖွဲ့ဖွဲ့ခဲ့သည်။ နောက်တော့လည်း ဖေဖေတို့က 'ဝါသနာက ဘယ်အချိန်လုပ်လုပ် ရတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝ အာမခံချက်ရအောင် ကျောင်းလဲ ထက်ဦး' ဟု ဆိုကာ ကျောင်းကို အတင်းပို့သည်။ အသွင်မတူသော ညာရပ်နှစ်ခု၏ တိုက်ပွဲကြောင့် နှစ်အချို့ ကုန်ဆုံးလွင့်ပါးခဲ့ရ၏။ ထိုကာလတွင် တို့ကာ ထိုကာ ကျင်လည်ခဲ့ရသည့် ကာလအတွင်း ဝါသနာတူမိန်းကလေးများနှင့် ကျွမ်းဝင်မှုက နည်းပါးခဲ့သည်။ မိမိကို နှိပ်စားအားကျသော မိန်းမသားများကို အောင် တွယ်တာမိခဲ့၏။ အတူတကွ လှုပ်ရှားရုန်းကန်ရသော ဝါသနာတူ မိန်းကလေးမျိုးကို အောင် စိတ်မဝင်စားဖူးသေးပါလား။

အဖြစ်ဆိုးကြုံ..... မယုံနိုင်ငြား..... အသည်းကြိမ်မီးအုံးသလို နှလုံးမသာယာ.....

တင်စုလတ်၏ အသံသည် အရွှင်ထက် အလွမ်းကဲသည်ဟု အောင် ထင်၏။ ခုံခုံထည်ထည်ဆိုရမည့် နေရာမျိုးထက် လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး နေရာမျိုးတွင် ပို၍ပိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်နေရာတွင် အောင်ကဖြည့်၍ ပြောမိ၏။

ထီးနှင့်နန်းနှင့် လျှမ်းတင့်တေဇာ..... အမျိုးဘာသာ သာသနာနှင့် အဋ္ဌာရသ ပြည့်ဝပညာ.....

သည်လိုနေရာမျိုးတွင်တော့ ဇာတိသွေးဇာတိမာန်ပါအောင် ဆီကိုမြင့်ပို့လိုသည် မဟုတ်လား။

တင်စုလတ်၏ မျက်လုံးနှစ်ဘက်မှ ရွန်းလက်သောအရောင်များ ပျံ့လွင့်လာကြလေ၏။ အောင် ခွင့်လွတ်ပါသည် မိန်းကလေး၊ မိန်းကလေးတို့မည်သည် သူတို့ကို ဝေဖန်လျှင် မကြိုက်တတ်။ အမှန်ကိုပေးမယ့် လက်ခံရန် ဝန်လေးတတ်ကြသည်။ မိန်းကလေးတို့၏ သဘောကို နောက်ကျေပြီဟု မဆိုသာသော်လည်း မိန်းကလေးတို့ကို ကျွမ်းဖူးချစ်ဖူးရုံနှင့်ပင် သည်မျှတော့ အောင် နားလည်ပါသည်။ သို့သော် အနုပညာတွင် ဝေဖန်ခြင်းနှင့် ပြုပြင်ခြင်း လမ်းညွှန်ပေးခြင်း ကိုမှ မခံယူတတ်ဘဲ အမှားကို အမှန်ထင်မိက ထိခိုက်ဆုံးရှုံးရတတ်၏။ မာနဟူသည် မိမိကိုယ်ကို အထင်ကြီးခြင်းကို ခေါ်သည်မဟုတ်။ မဆိုင်ရာတွင် မာနမထားသင့်။

သို့သော် တင်စုလတ်သည် အောင်ကို ကောင်းစွာ ကျေနပ်ဟန် မတူ။ အသံကို ပြောင်း၍ နောက်တစ်ကြော့ ဆိုပြ၏။ လွမ်းဆွေးသံ သည် မသိမသာ ကပ်ငြိနေ၏။ သို့သော် အောင် မပြောတော့။ သည် နေရာတွင် အခြားသူများနှင့် ရောနှောဆိုရမည်။ ကိစ္စမရှိ။

တင်စုလတ်သည် ခေတ္တနားနေရာမှ အခြားမိန်းကလေးများအား သီချင်းချပေးနေသော အောင်ကို မသိမသာလှမ်းကြည့်၏။ အောင်ထံ အလှည့်တွင်မူဆိုမိသည်ဆိုရလေးမျှသာ ဆိုလိုက်ရသည်။ လျင်မြန်စွာ ပြန်လှည့်သွားလေသည်။ အောင်က စိတ်တွင်းမှ ပြုံးမိ၏။ ဘာကြောင့် မုန်းမသိ၊ သည်မိန်းကလေးသည် အောင်နှင့် ပတ်သက်လာရတော့မည်ဟု အလိုလို သိတတ်သော စိတ်ဖြင့်ပင် ထင်လိုက်မိ၏။

အောင်သည် အချစ်ကျမ်းကျေသူမဟုတ်သည့်တိုင် နှလုံးသားအ ခံစားချက်ကိုတော့ ကောင်းစွာသိရှိ နားလည်တတ်ပါပြီ တင်စုလတ်

+ + +

J

လတ်လတ်သီသမျှတော့ အဆိုတော်ကိုသက်အောင်ဆိုတာ ဆေး တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်က ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ခပ်ပွေပွေ လူတစ်ယောက် ခါပဲ။ အဆိုကလည်းကောင်း၊ ရုပ်ကလည်းဖြောင့်၊ ပညာကလည်း အများ အထင်ကြီးစရာဆိုတော့ ပွေမယ်ဆိုလည်း ပွေချင်စရာ။ တစ်ချိန်ကတော့ သူ့သီချင်းတွေကို လတ်လတ် အသံနဲ့စွဲခဲ့သည်။ အားလုံးလိုလို အလွတ်ရခဲ့သည်။ မြန်မာ့အသံမှ တစ်ကြိမ်သာလွှင့်ပြီး တာတ်ပြားမရလိုက်သည့် သီချင်းအချို့ကိုပင် မှတ်မိလိုက်သေး၏။ တက္ကသိုလ် ရောက်စတွင်တော့ သူ့သတင်း အစအနကို မကြားရ သည်မှာ အမှန်။ ငါးနှစ်ကောင် ပြိုင်တူဖမ်းမိလို့ အားလုံးလက်လွတ်ပြီး နိုင်ကွဲနာကျနေချိန် ထင်ပါရဲ့။ ကြိမ်နီပြီး တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ အောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲတွင် သူ့သီချင်းကိုမှ လတ်လတ်က ဆိုခဲ့ သည်။ သူ့အဆက်ဟောင်း မမြေအေးဆိုတာကတောင်မှ လတ်လတ် ကို ခေါ်ပြီး မိတ်ဖွဲ့သေးသည်။ သည့်နောက်တွင်လည်း ဆရာမ

www.burmeseclassic.com

မမြေအေးကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ခန်းမှာ ကျူတိုရီရယ်ခန်းမှာ မကြာမကြာ တွေ့ရပါ၏။ သည်မျှ ချောလည်းချော ကျက်သရေလည်းရှိတဲ့ ဆရာမကို ဘာကြောင့်များ ပစ်သွားပါလိမ့်ဟုတွေးကာ ကိုသက်အောင်ကို ငြိုငြင်မိသေးသည်။

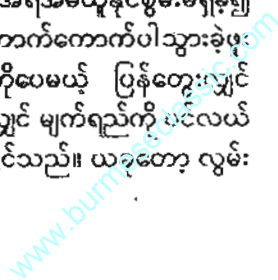
ထူးမောင်တို့လို ယောက်ျားမျိုးနှင့် ကြုံရပြန်တော့လည်း ယောက်ျားတို့၏ သဘောကို နားလည်သင့်သလောက် နားလည်ခဲ့ရပါ၏။ ယောက်ျားတို့၏ မပြတ်သားသော စိတ်၊ ဟိုဘက်သည်ဘက် လက်မလွတ်ချင်သည့် စိတ်၊ နီးစပ်လျှင် တိမ်းညွတ်တတ်သည့်စိတ်ကို သက်အောင်သည်လည်း ယောက်ျားအမျိုးအစားတွင် ပါဝင်သည်မို့ မမြေအေးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ခြင်းအတွက် အံ့ဩစရာအဖြစ် မမြင်တော့။

မိမိ၏ အဖြစ်ကတော့လည်း ဆန်းကြယ်ထွေပြားသည်။ စိတ်မှာ ရမည်ဆိုလျှင်လည်း တူးတူးခါးခါး နာပစ်ချင်၏။ လွမ်းဆွတ်ပူဆွေးရမည်ဆိုလျှင်လည်း အသည်းကျမ်းအောင် လွမ်းပစ်ချင်၏။ ယခုတော့ နာလည်းနာရသည်။ လွမ်းလည်း လွမ်းရသည်။ ဝေဒနာနှစ်ရပ်ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်းပေးခဲ့သည်မို့ ဖြေရခက်ဘိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယောက်ျားတို့၏ ရက်စက်တတ်သော နှလုံးသားထို့ကြောက်၏။ ဝေးဝေးမှ ရှောင်ချင်၏။ သို့သော်လည်း ယောက်ျားမုန်းသူဟူ၍ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မကြေညာချင်။ လောကတွင် အစွန်းရောက်ခဲ့၍ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရဖူးပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း မိမိကိုယ်ကို မိမိဆုံးမ၏။ တတ်နိုင်လျှင် ယောက်ျားသားတို့၏ အချစ်ကို မကြုံမတွေ့သော နေရာတွင် နေချင်သည်။

ညစ်ညူးထွေပြားသည့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍ ရလိုရငြား ဝါသနာပါရာ လုပ်ရပ်တွင် မြှုပ်နှံမည်ဟု ကြိုးစားမိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အမိတက္ကသိုလ် အနှစ်ငါးဆယ်ပြည့် ရွှေရတုသဘင်အထိမ်းအမှတ်

တက္ကသိုလ်သမိုင်းပြဇာတ်အတွက် သီချင်းဆိုလိုသူအဖြစ် စာရင်းပေးမိသည်။ သည်အချိန် သည်ကာလမှစ၍ အနုပညာဂီတနယ်ကို ခြေချရလိမ့်မည်ဟုတော့ မထင်မှတ်ခဲ့။ ပြီးတော့ သူ့ဘဝတွင် အဆိုတော် တစ်ယောက်အဖြစ် နှစ်သက်ခဲ့ရသော၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ်လည်း မုန်းတီးခဲ့ရသော လူတစ်ယောက်ကို သည်ပွဲမှာ လာတွေ့ရတော့ လူ့ဘဝ၏ မဆန်းပြားလှသော အလှည့်အကွေ့တစ်ရပ်ကို နားလည် သဘောပေါက်ခဲ့ရသည်။

ကိုသက်အောင်သည် မိမိထက် အနုပညာသက်ရင့်သူ၊ မိမိကယခုမှ နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ တွေ့ရသူဟူ၍ ခွဲခြားသိမြင်သည့်တိုင် နေရာတကာ ဆရာလုပ်လွန်းသည်ဟု ထင်မိ၍ ကိုသက်အောင်ကို နည်းနည်းတော့ မနှစ်မြို့ချင်သလို ဖြစ်မိရသည်။ ပြီးတော့ ပြောသေးသည်။ မိမိအသံသည် ခံခံထည်ထည်ဆိုရမည့်နေရာတွင် လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ဖြစ်နေသည်တဲ့။ ကြိုးစား၍ ပြုပြင်သည့်တိုင် သူက သိပ်ကျေနပ်ပုံမပေါ်။ လွင့်ပါးပျက်ယွင်းနေသော စိတ်တေလေကို ကိုယ်တိုင်က မကျေနပ်သည့်တိုင် တစ်ဘက်လူက ထိုးဖောက်သိမြင်သွားသည်ကိုတော့ သိပ် လက်မခံချင်။ မိန်းကလေးပေမယ့် အသည်းကမာတတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နာမည်ကိုပင် တင်စုလတ်ဟု ပြောင်းပစ်သည်လေ။ စုဖုရားလတ်ဟူသည့် သူငယ်ချင်းတွေပေးသော အမည်ကိုလည်း ကြိုက်သည်။ ဘာပဲပြောပြော မိန်းမကြမ်းလေး စုဖုရားလတ်ကို သူအားကျ၏။ စုဖုရားလတ်လို မိမိချစ်သူကို အရအမိယူနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့၍ တစ်ပါးသူ၏ အထိအတွေ့ နောက်ကို ကောက်ကောက်ပါသွားခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား။ သေသွားသည့်သူကိုပေမယ့် ပြန်တွေးလျှင် စိတ်ကနာဆဲ။ ချစ်လျက်နှင့် ဘဝကူးသွားလျှင် မျက်ရည်ကို မင်လယ်ပြုကာ နှလုံးသားကို ကျောက်တိုင်ထူပစ်ချင်သည်။ ယခုတော့ လွမ်းရသည်တိုင် မပိုင်လွမ်း။

ယခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်က စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လာသည့်တိုင် ရင်က မခုန်တတ်ပြီ။ ယောက်ျားတို့ သဘောကို နောကျေအောင်သိပါသည်ဟု မိန်းမတတ်ကြီး မလုပ်ချင်သော်လည်း ဘယ်လိုကြည့်လျှင် ဘာကိုမြင်မည်၊ ဘယ်လိုလှမ်းလျှင် ဘယ်စခန်း ဆိုက်မည် ဆိုသည်လောက်ကိုတော့ မှန်းဆတတ်ပါပြီလေ။

+ + +

အားလုံး၏မျက်နှာတွင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု၏ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကို ဖြိုက်ပြိုက်ထင်ထင် မြင်နေရလေသည်။ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ၏ ဟန်က တက်ကြွနေသည်။ မာန်ဝင့်နေသည်။ ဂုဏ်ယူနေသည်။ လူကြီးပိုင်းကလည်း ကျေနပ်အားရနေသည်။ ၎င်းတို့၏ သမိုင်းကြောင်းကို ပြန်မြင်ရသဖြင့် ပီတိအဟုန်ဖြင့် ဝမ်းသာကြည်နူးနေကြသည်။
နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတို့ကို ဖော်ကျူးသော နေရာအချို့တွင် အောင်တို့ လူသိုက်ကပါ သပိတ်မှောက် ကျောင်းသားများအဖြစ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ကြသည်။ ပရိသတ်ထံမှ သပိတ်မှောက် ကျောင်းသားဟောင်းအချို့ကပင် မျက်ရည်ကျကြသည် ဆိုတော့ အောင်တို့တစ်တွေ အပင်ပန်းခံရကျိုးနပ်ပေ၏။
အောင်တို့ကို တာဝန်ပေးခဲ့သော မြန်မာစာဌာနမှ ဆရာ ဦးမိုးကျော်မြင့်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးလျက်ရှိပြီ။ ဇာတ်ညွှန်းရေးပေးခဲ့သော ဦးသိန်းဖေမြင့်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဟုတ်ဖော် ခွဲကျူးပြီဆိုတော့ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့။ ထိုနေ့က ရွှေရတနာသဘင်ပွဲ

အတွက် ဆိုကဇာတ်ကို အင်းလျားလေးစခန်းတွင် ဝတ်စုံပြည့် အစမ်းကပြခဲ့ရသည်။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ကြိုးစားခဲ့ရသည့်လုပ်ငန်း တစ်ခု အောင်မြင်သည်ဆိုတော့ အဘယ်မှာလျှင် ဝမ်းမသာဘဲ ရှိပါမည်လဲ။ ပြီးတော့ ဤမည်သော လုပ်ရပ်သည် အောင်နှင့် တင်စုလတ်တို့ မြတ်နိုးရာ အနုပညာနှင့်လည်း ပတ်သက်နေသည်။

ယခုတော့ အောင်ကိုယ်တိုင်ကပင် တင်စုလတ်ကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ချီးကျူးစကား ဆိုမိလေ၏။

‘တင်စုလတ် သိပ်ကြိုးစားတာကိုမြင်ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ သူ့နေရာနဲ့သူ ရင်ထဲကလာတဲ့ အသံနဲ့ကို အပြည့်အဝ ဆိုပေးနိုင်ဖို့ တယ်’

တင်စုလတ်တို့သည် ဇာတ်စင်အောက်က ဆိုပေးရသောအဖွဲ့ ထို့ကြောင့် တင်စုလတ်က အောင်ကို တစ်ခွန်းတော့ ခန့်လိုက်၏။

‘စင်ပေါ်က သရုပ်ဆောင်တဲ့လူတွေက တော်လို့ပါရှင်’

သည်လိုတော့လည်း အောင်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ် မောလိုက်လေသည်။ အောင်ရယ်တော့လည်း တင်စုလတ်ကပါ ငြိ လိုက်သည်။ အောင်သည် လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ အားပါးတရ ဟစ်ကြွေး သရုပ်ဆောင်ခဲ့သော သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ မြင်ယောင်ထား ရယ်မိခြင်းဖြစ်၏။ တင်စုလတ်ကတော့ အောင် ရယ်သည်ထက် သဘောကျကာ ပြုံးမိခြင်းပဲ ဖြစ်မည်။ အောင်သည် အများအလယ်တွင် စကားဟဟမပြောဘဲ အစဉ် တေမိလုပ်နေတတ်သည် မဟုတ်လား။

အောင်ကတော့ တင်စုလတ်၏ အပြုံးကို မြင်ခဲ့သည့် အား လျော်စွာ - ခွက်ဝင်သွားသော ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဘက်ကို တအံ့စွာ ငေးမောကြည့်ရှုလိုက်မိ၏။ တင်စုလတ်တွင် သည်မျှ ချစ်စရာကောင်း

သော ပါးချိုင့်လေးများရှိသည်ကို အောင် မသိခဲ့ရပါလား။ ‘ဘာ ကြောင့်များ လှပသောအပြုံးများကို သို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထားရပါလိမ့် မိန်းကလေးရယ်’ ဟု ကရုဏာတွေ့ တွေးမိပြန်သည်။

‘ဒီနေ့တော့ တင်စုလတ်ကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါရစေ’

စေတနာပိုလိုက်မိသည်လား မပြောတတ်။ တင်စုလတ်သည် အတေးအမှတ်ထားဟန် မရှိသော်လည်း အမှတ်တရတော့ ရှိဟန် တူသည်။

‘နေပါစေ။ လိုက်ပို့ဖို့ တာဝန်ယူထားတဲ့သူတွေ ရှိသားပဲ။ ကျွန်မမှာ သူငယ်ချင်းအဖော်တွေလဲ ပါပါတယ်’

စကားပြောတိုင်း ရယ်၍ပြောလျှင် ကောင်းလေစွဟု အောင် တွေးမိ၏။ တင်စုလတ်သည် သူ့အပြုံးကို ပြန်လည် သိမ်းဆည်းကာ အောင်ကို နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

‘ဟေ့လူ့ဘယ်လိုလဲ။ ရွှေရတုသဘင်ကြောင့် ရည်းစားဖြစ်သွားတဲ့ သူတွေထဲမှာ မပါလိုက်ရရင် ခေတ်နောက်ကျသွားမှာ စိုးလို့လား’

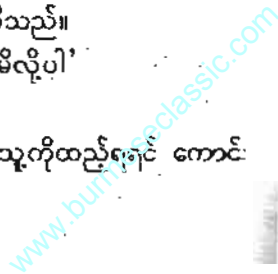
ကိုမြင့်စိုးက အောင်ပခုံးကို ပုတ်ကာပြော၏။ ပြောမည်ဆိုလည်း ပြောစရာ။ ရွှေရတုသဘင်အတွက် တစ်လကျော် လေ့ကျင့်ခဲ့ရသည်။ ကျောင်းသူကျောင်းသားက တစ်ရာခန့် ပါဝင်၏။ ရင်းရင်းနှီးနှီး ကျွမ်းကျွမ်းဝင်ဝင် နေကြပြောကြရသည်ဆိုတော့ ရွှေဖူးစာကဆုံ၍ နှလုံးသားချင်း ပူးပေါင်းသွားသူတွေကလည်း မနည်း။

အောင်သည် မလုံမလဲ ပြုံးလိုက်မိသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ တစ်ခုစဉ်းစားမိလို့ပါ’

‘ဘာများလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ ထေးဝတ်ရည်မှာ သူ့ကိုထည့်ရရင် ကောင်း မလားလို့’

ကိုမြင့်မိုးသာရှိလျှင်တော့ ထွင်ကွက်တွေဟု စွပ်စွဲဦးမှာမလွဲ၊
ကိုမြင့်မိုးကတော့ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

‘မဆိုးပါဘူး ကောင်းသားပဲ’

နံ့သာ သီချင်းသည်မှာတုန်းကလို အောင့်ရင်သည် ပြန်လည်
နိုးကြား၍ လှုပ်ရှားစပြု၏။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ခွဲစိတ်ရှာဖွေကြည့်ရာ
တွင် နှလုံးသားကို မြင်နိုင်၏။ သို့ရာတွင် ခင်တွယ်တတ်သော
စိတ်၊ ချစ်တတ်သောစိတ် လှုပ်ရှားတတ်သောစိတ်ကိုမူ နှလုံးသားကို
ခွဲ၍ ရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့နိုင်ပါကလား။ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဌာန
ကများ စတင်ပေါက်ဖွားလာပါလိမ့်။

ပင်ပန်းပန္နမ်းနယ်သော စိတ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်းစံမြန်းရာ
ဘုံရိပ်သာကို ပြန်ရောက်ခဲ့၏။ သည်နေရာမှာ စံမြန်းခဲ့သည်မှာ
ကြာပြီ။ သည်နေရာမှာ ချစ်သူနှင့်တွေ့ဖူး၏။ အနမ်းချင်း ဖလှယ်ဖူး
၏။ ချစ်လက်ဆောင် ပုဆိုးအသစ်တစ်ထည်ကိုလည်း ရဖူး၏။
ချစ်သူ၏ အင်္ဂါအစိတ်နှင့် အမုန်းစကားများကိုပါ ကြားခဲ့ရဖူးသည်။
သူနှင့် ချောတို့ သည်နေရာမှာ လမ်းခွဲကြရာတပါပဲ။ သို့သော်လည်း
သည်နေရာကို သူ မပစ်နိုင်။

တစ်ယောက်စာ အိပ်သာရုံ ရှင်းလင်းထားသော အိပ်ရာလေး
ကို ဖုန်ခါလိုက်သည်။ ယခင်က ရွှေဘဲဆေးလိပ်တိုများအစား
ဒူးယားစီးကရက်တိုများ ပြန့်ကျဲနေ၏။ ရင်သည်ပင် တဒိတ်ဒိတ်
ခုန်နေတတ်လျက်၊ ကျန်းမာရေးအတွက် မသင့်မှန်း သိလျက်
စီးကရက်တစ်ဘူးကို ထပ်ဖောက်မိသည်။ အမှတ်မထင် သူ့ကိုယ်ပိုင်
စာပုံးလေးကို မျက်စိရောက်သွား၏။ စာပို့ကတ်လေး လေးငါးခုသည်
နေရာမပျက် ရှိနေသေးသည်။ ရုတ်တရက် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်ကာ စာပို့
ကတ်လေးများကို မီးနှင့်ရှို့လိုက်မည် ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ အရေးမကြီးလှ

ပါဘူးဟု တွေးကာ အိပ်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ တိုက်ပုံအင်္ကျီ
အိတ်ထဲမှ ရွှေရတုသင် သီချင်းစာ မိတ္တူများကို ထုတ်ကာ စာပုံး
လေးထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ပြီး ခေါင်းအုံးပေါ် လှဲချလိုက်လေသည်။

+ + +

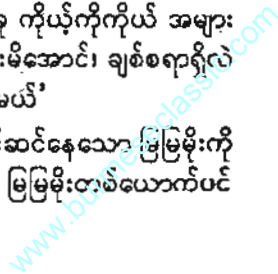
‘ပျော်စရာ သိပ်ကောင်းတာပဲ မိမိုးရယ်၊ ကိုယ်ဝါသနာပါရာ လုပ်ရ
တာ ပျော်စရာပဲ၊ အစကတော့ ချစ်သူက မကြိုက်ဘူးဆိုလို့ ဝါသနာ
ကိုတောင် စွန့်လွှတ်ခဲ့တာ၊ ခုမှပဲ ကိုယ့်ဘဝဟာ လွတ်လပ်သွားတယ်’

‘စိတ်လေပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်လုပ်တာမျိုးတော့
မဖြစ်စေနဲ့နော်’

မြမြမိုးသည် သူ့ကို ယခုတိုင် စိတ်မချသေးချေ။ လတ်လတ်
သည် ချစ်သူအတွက် အနစ်နာခံခဲ့ရသည့်တိုင် ချစ်သူ၏ သစ္စာပျက်မှု
ကို ခံခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်နာနာဖြင့် ဝါသနာသန်ရာကို ဇွတ်
လုပ်ပစ်မှာ စိုးရိမ်၏။ သို့သော် ချစ်သူကို စိတ်နာလျက်က
လွမ်းဆွတ်ကြော့ကွဲရသည့် အဖြစ်ကြောင့် ပြေလျော့သင့်သလောက်
ပြောလျော့သွားမည် ထင်သည်။ ဝေဒနာနှစ်ရပ်ကို ပြိုင်တူခံစားရသည့်
အတွက်တော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအတွက် စိတ်မကောင်း။ သို့သော်
မတတ်နိုင်ချေ။ လူ့ဘဝ၏ ဒုက္ခတွေပေပဲ။

လတ်လတ်ကို စိတ်ချပါ မိမိုးရယ်၊ ခု ကိုယ့်ကိုကိုယ် အများ
ကြီး ထိန်းနိုင်ပါပြီ၊ မုန်းစရာရှိလဲ သိပ်မမုန်းမိအောင်၊ ချစ်စရာရှိလဲ
သိပ်မချစ်မိအောင် လတ်လတ် ကြိုးစားပါ့မယ်’

လတ်လတ်သည် အပြင်သွားရန် ပြင်ဆင်နေသော မြမြမိုးကို
ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ သူ့ချစ်သော မြမြမိုးတစ်ယောက်ပင်

ချစ်သူတွေနေပြီပဲ။ မည်သို့သော အတွေ့အကြုံသင်ခန်းစာများကို မြင်တွေ့ရယူသည့်တိုင် လူဆိုသည်က ကိုယ်တိုင် ပါဝင်စူးစမ်းမှု မပြုရသေးသမျှ ကျေနပ်ကြသည် မဟုတ်။ ကိုယ်တိုင် ဒုက္ခခံစားရသူ သည်ပင် ထိုဒုက္ခတော့ကို လွတ်အောင် ရုန်းမထွက်နိုင်ကြ။ အပြန်တစ်ရာ ထပ်တိုးတတ်ကြသည်သာ။

'လတ်လတ်မှာ ချစ်စရာတွေများ ထပ်တွေ့ပြီလားဟင်'

မြမြမိုးသည် လုံချည်ကို တင်းတင်းချည်လျက်က သူ့ကို မေးသည်။ လတ်လတ်က ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကိုဆင့်ကာခိုရင်း မြမြမိုးကို ငေးကြည့်နေ၏။ ညို၍ အရပ်မြင့်ပြီး မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် ချစ်စရာ ကောင်းသော သူငယ်ချင်းသည် သူ့ကို အစဉ်ဖေးမကူညီတတ်ခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းနှင့်ပတ်သက်လျှင် ထိမ်ရှက် ခြွင်းချန်ထားတတ်သော အကျင့် လတ်လတ်တွင်မရှိ။

'အနာက အသားနုတက်မယ်တောင် မကြံသေးပါဘူး မိမိုးရယ်'

တိမ်ညိုသည်ကို မြင်ရုံနှင့် မိုးရွာတော့မည်ဟု ကြံပြောမထားချင်။

'တစ်ခုပျောက်ခါနီးမှ နောက်တစ်ခုကို ဆက်ကူးတတ်တာ၊ ပထမအနာက မကျက်လေလေ ပိုဂရုစိုက်ရလေလေပဲ'

'အဖြစ်ပြတ်အောင် ကုပစ်ပါ့မယ် မိမိုးရယ်'

မြမြမိုးက လတ်လတ်၏ ပါးကို မနာအောင် ဆွဲဆိတ်ရင်း အပြင်ထွက်သွားသည်။ ယခုတော့ လတ်လတ်သည် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်၏။ တံခါးကိုထ၍ ပိတ်လိုက်၏။ အခန်းသည် မှောင်၍သွားသည်။ ကြေနေသော အိပ်ရာခင်းဖြူဖြူကို ဆွဲ၍ဆန့်လိုက်

သည်။ ခေါင်းအုံးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်ဆင့်လိုက်၏။ အိပ်ရာပေါ် လိုကာ မျက်နှာကြက်မှ လေးထောင့်ကွက်လေးများကို ရေတွက်ကြည့်နေမိ၏။ အထီးကျန်နေရသော ဘဝသည် ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာပါလား။ ထို့ကြောင့်လည်း လူတို့သည် တစ်ယောက်တည်းမနေဘဲ ထာဝစဉ် အဖော်အပေါင်းနှင့် အုပ်စုဖွဲ့ နေတတ်သည် ထင်ပါ။ ဘာကြောင့်များ လူတွေကို တစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်း နေထိုင်ရှာဖွေ စားသောက် တတ်ကြသူများအဖြစ် ဖန်တီး၍ မထားပါလိမ့်။ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း ဖြစ်လာစေရန် မိသားစုပေါင်း မြောက်မြားစွာကို စုစည်းထားရသည်။ မိသားစု ဖြစ်လာစေရန် ယောက်ျားနှင့်မိန်းမကို ပေါင်းဖက်ပေးကြသည်။ ဤသို့ ပေါင်းဖက်ပေးရန် လူသားနှစ်ယောက်ကို အခြေတည်ရ၏။ အဒမ်နှင့် အိ(စ်)။ ထို့ကြောင့်လည်း အချစ်သည် ပေါ်ပေါက်လာရဟန်ရှိ၏။ အချစ်ကြောင့် လူသားများ ဖြစ်ထွန်းလာရသလား။ လူသားများ ပေါ်ပေါက်ပြီးမှ အချစ်ပေါက်ဖွားလာရလေသလား။ ညီညီသည် အမှန်တရားကို သိနိုင်ပါမည်နည်း။

စာကြည့်စားပွဲအောက်တွင် စာအုပ်သေတ္တာကို နေရာချထားသည်။ စာအုပ်သေတ္တာကို ထ၍ ဖွင့်၏။ စက္ကူအိတ်ရှည်ရှည်တစ်ခုကို ထုတ်သည်။ စာအချို့နှင့် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ထွက်လာ၏။ အိပ်ရာပေါ် ငြိန်လှဲပြီးမှ တစ်ခုမျှ မကြည့်ဖြစ်တော့ဘဲ စက္ကူအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်မိသည်။

ခုတင်ပေါ်မှထကာ မှန်ရှေ့တွင်ထိုင်၏။ ဆံပင်ကို ဖြန့်ချကာ ငြိန်ပြီးသည်။ ဆံထုံးထုံးကြည့်သည်။ မျက်နှာကို အလှခြယ်ကြည့်၏။ ငြီးတော့ မှန်ရှေ့တွင် ပြုံးလျက်သား ထိုင်နေမိ၏။ မိန်းကလေးများ ချစ်လေတော့ လုပ်စရာမရှိ။ ထိုအခါ အလှပြင်တတ်ကြသည်။ ယုံကြည်စိတ်ညစ်လျှင် အလှပြင်သည်ဟု အဆောင်နေ မိန်းကလေးတို့ တင်စား၏။

ဆံထုံးကိုဖြေကာ အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲချလိုက်သည်။ အနှစ်
ငါးဆယ်ငါးပွဲအတွက် သီချင်းစာသားများကို ထုတ်ကာ ဆိုကြည့်
နေမိ၏။

စိတ်တေလေကို ဝါသနာမှာပဲ မြှုပ်နှံရမည်။

+ + +

ခဲလေသမျှ သဲရေကျဆိုသည်မှာ သည်လိုအဖြစ်မျိုးကို ဆိုခြင်း
ဖြစ်ရာ၏။ အောင်တို့ မျှော်လင့်အားခဲထားခဲ့သည့် ရက်ကိုကား
ရောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် အဖျက်မိုးသည် အောင်တို့ပွဲကို အပြိုးနှင့်
ကျီစယ်လေသည်။

ဝိဇ္ဇာခန်းမ၏ မြက်ခင်းပြင်သည် မိုးစက်မိုးပေါက်တို့၏
နိပ်စက်ကလူပြုမှုကို ခံရလေပြီ။ သုံးညသုံးလီ အစွမ်းကုန်ကြိရန်
အားခဲခဲ့သည့်တိုင် မိုးသည် အချိန်အခါမဟုတ် ရွာလေသည်တကား။
နှစ်ညမျှနှင့်ပင် ပွဲပျက်ခဲ့ရ၏။ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ရသည့် ကာလ၏
ရလဒ်ကို အစွမ်းကုန် မထုတ်ဖော်လိုက်ရ၍ အားလုံးရင်တွင် ဘဝင်
မကျကြ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အဖျက်မိုးကို တန်ခိုးဖြင့် ဝေးရာသို့ ဖယ်ရှား
ပစ်ချင်သည်။ သို့သော် မထင်မှတ်သော အရာတို့သည် လောကတွင်
ဖြစ်တတ်စမြဲ။

အောင့်အတွက်တော့ သည်ပွဲတွင် တင်စုလတ်နှင့် ပိုမိုရင်းနှီး
ခွင့်ရ၍ အစွမ်းထဲမှ အမြတ်ထွက်ခဲ့ရသည်။ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြုလိုက်
မည်ဟု အားခဲထားသော တင်စုလတ်၏ မျက်နှာလေးသည် မိုးနှင့်
အတူ ညှိုး၍ညှိုး၍သွားသည်ကို အောင်က ကရုဏာသက်စွာ စောင့်

ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ အခြေမလှ၍ ပြန်ရသည့်ညတိုင်း အောင်သည်
တင်စုလတ်ကို အဆောင်အထိ လိုက်ပို့ဖြစ်၏။ အားပေးနှစ်သိမ့်သော
စကားကိုလည်း ပြောဖြစ်သည်။

'ဒီပွဲမှာ အစွမ်းကုန်မနှံ့လိုက်ရလို့ စိတ်မပျက်ပါနဲ့ တင်စုလတ်၊
နောက်တော့လဲ အခွင့်အလမ်းဆိုတာ ရှိလာဦးမှာပါ'

'လတ်လတ်အတွက်တော့ အရာရာမှာ အဆင်မပြေပါဘူးရှင်၊
ဒီပွဲတောင်မှ လတ်လတ်ပါလို့ ပျက်ရသလား မသိဘူး'

'ဒီလောက်လဲ အားမငယ်ပါနဲ့ လတ်လတ်ရယ်၊ လူ့ဘဝဆိုတာ
အသက်ရှင်နေသေးသမျှ မျှော်လင့်ချက်ရှိစမြဲပါ'

သူ့ကို နှစ်သိမ့်သလိုနှင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း အားပေးမိသည်။
တင်စုလတ်သည် အောင့်ကို ခွင်မင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ဖော်ရ
လေသည်။ တင်စုလတ်ထံမှ အားကိုးသောအကြည့်မျိုးကို အောင်
ရယူချင်မိလေသည်။

+ + +

ပြုဖွယ်အမှုကိစ္စတို့ ကုန်ဆုံးပြီဆိုတော့လည်း ပင်မတက္ကသိုလ်သည် အောင်နှင့် ဘာမျှမဆိုင်တော့။ အောင် ကျက်စားရမည့် နေရာဌာန သည် လမ်းမတော် စာသင်ဆောင်နှင့် ဆေးရုံကြီးတို့တွင်သာ ဖြစ်၏။ အရေးကြီးသည့် အစိတ်အပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်နှင့်အမျှ ဂရုစိုက်လေ့လာမှတ်သားနေရ၏။ 'ကျောင်းစာကိုလဲ လေ့လာသင့်တဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုလို သဘောထားပါ' ဟု ပြောခဲ့သော ချော၏စကားသည် အောင်နားထဲက မထွက်။ ဆေးပညာကဲ့သို့သော လေ့လာစူးစမ်းဖွယ် ကောင်းသည့် အရာကို အောင် စိတ်မဝင်စားဘဲ မနေနိုင်။ အောင် ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်၍မူ ချော၏ ကျေးဇူးတရားကို အစဉ်အောက်မေ့ မိ၏။

ဆေးရုံတစ်ခုနှင့် တစ်ခု ကူးနေရ၍ တေးဝတ်ရည်၏ ဆုံစည်းရာ ကျောက်မြောင်းသို့လည်း မရောက်သည်မှာ ကြာပြီ။ အိမ်ပြန်ရောက် လျှင် နေ့လယ်က ဘယ်သူလာသွားသေးလဲဟူသော မေးခွန်းကို နေ့စဉ် မေးမိသည်။ ကိုမြင့်စိုးတို့ ကိုတင်အောင်ဝင်းတို့ပင် ရောက်

မလာသည်မှာ ကြာပြီ။ တစ်စုံတစ်ဦးကို သတိရစိတ်သည် စက္ကန့် နှာရိခြား၍ ဝင်ရောက်လာတတ်၏။ ယခင်ကလိုမူ အရူးအမူး အသည်းအသန် မဖြစ်တတ်တော့။ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း အေးအေး ဆေးဆေး ဣန္ဒြေရရ နေတတ်ပေပြီ။

တစ်ညနေတွင်တော့ အောင် ဘုံရိပ်သာစားပွဲပေါ်တွင် စာတို လေးတစ်စောင်ကို တွေ့ရ၏။

ဆရာဝန်လောင်းကြီးခင်ဗျား

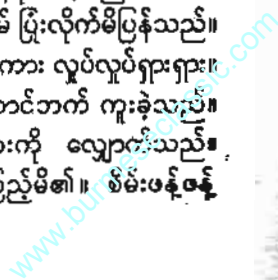
ကျွန်တော်တို့ တေးဝတ်ရည်ဝိုင်းတော်သားများ နက်ဖြန် နံနက် ကိုးနာရီတွင် ဦးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ ရှိနေပါမည်။

ဇာတ်ဆရာ
မြင့်စိုး

စာတိုလေးကိုဖတ်ကာ အောင်က ပြုံးမိ၏။ မိုးဖျက်ခဲ့သော အောင်တို့၏ တက္ကသိုလ် ရွှေရတုသဘင် ဇာတ်ကိုလည်း သတိရ လိုက်မိသည်။ ဘာပဲပြောပြော အောင်တို့ဘဝတွင်တော့ အမှတ်တရ ဖြစ်စေမည့် အနုပညာလုပ်ရပ်တစ်ခုသာဖြစ်၏။ သမိုင်းတွင် စာတင်၍ ရသည့် လုပ်ရပ်။ အောင်တို့အတွက်တော့ ကျေနပ်စရာသာ။

ရွှေရတုသဘင်ပွဲ ပြီးသည့်နောက်မှစ၍ တေးဝတ်ရည် ဇာတ် ခေါင်းကွဲခဲ့ရသည်မှာကြာပြီ။ ယခုတော့ လူပြန်စုံတော့မည် ထင်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရ၍ ဒုတိယအကြိမ် ပြီးလိုက်မိပြန်သည်။

တက္ကသိုလ်နယ်မြေသည် စည်စည်ကားကား လှုပ်လှုပ်ရှားရှား။ အောင်က ကမာရွတ်ရဲစခန်းရှေ့မှ ရာမညဆောင်ဘက် ကူးခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် လက်ဝဲဘက် လမ်းသွယ်လေးကို လျှောက်သည်။ ဆောင်ဂူဆောင်ဘက်သို့ အမှတ်မထင် ငဲ့ကြည့်မိ၏။ စိမ်းဖန်ဖန်

ငှစပ်ပင်ပျိုသည်- ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှားနေ၏။ ချောတစ်ယောက် တက္ကသိုလ် နယ်မြေမှ ပျောက်သွားခဲ့သည့် တစ်နေ့ကို သတိရမိသည်။ ဗာဒပင် ရိပ်တွင် ကိုမြင့်စိုးနှင့် ကိုတင်အောင်ဝင်းတို့ ရောက်နေကြလေပြီ။
'ကိုကြည်မောင်ဆီလဲ ဖုန်းဆက်ထားတယ် ရောက်မလာဆေး ဘူးဗျာ'

ကိုမြင့်စိုးက ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ပြားကို ဆေးသည်။ ပြီးတော့ ရေခွေးအနည်းငယ် ငဲ့ချလိုက်၏။ အောင့်အတွက် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် ထပ်မှာသည်။

'လာမယ့် တနင်္ဂနွေမှာ ကျောက်မြောင်းမှာ ဆုံကြရအောင် သီချင်းအသစ်တွေလဲ ရေးထားတယ်'

အောင်က လက်ဖက်ရည်ပူပူကို ဦးစွာ တစ်ကျွက် ကျွက်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်၏။

'မောင်ရင်တော့ ဆရာဝန်သာဖြစ်မယ် အသက်ကတော့ ရှည်မယ်မထင်ဘူး'

ဆေးလိပ်နှင့်လက် မပြတ်သော အောင့်ကို ကိုတင်အောင်ဝင်း က သတိပေး၏။

'ဒီဘဝမှာတော့ မထူးပါဘူးဗျာ'

အောင်က စီးကရက်ကို မီးညှိ၏။ နှစ်ရွက်မျှ ဖွာလိုက်ပြီး စီးကရက်ဘူးကို ရှေ့တိုးပေးလိုက်သည်။

'တကယ်လား၊ အမျိုးသမီးအဆိုတော်တစ်ယောက် ထပ်တိုးနဲ့ ကိုတင်အောင်ဝင်းကတော့ သဘောတူနေပြီ'

အောင့်မျက်နှာသည် ပြောင်းသွား၏။ ကိုမြင့်စိုးကို ကျေးဇူး တင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။

'ဒါပေမယ့် လူ့ဘဝကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အဆုံးသတ်ရရင် တော့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ'

သူ့စကားကို ဆက်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။
'စည်းရုံးရေးတာဝန်ကို အောင်ကယူမှာလား'
'ပေးအပ်လာတဲ့တာဝန်ကို ခေါင်းရှောင်လို့ ဘယ်သင့်မလဲဗျာ'
သူတို့စကားကို သဘောကျကာ သူတို့ဘာသာ ရယ်လိုက်ကြ သည်။

'ဒါပေမယ့် မင်းကောင်မလေး ကြည့်ရတာ တစ်ခါတစ်ခါ တော့လဲ မှိုင်တွေတွေနဲ့၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့လဲ ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့၊ ငါတို့ ထ ရုတ်ရုတ်သံသံ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတတ်တာ၊ ဖြစ်ပါ့မလား'

'ကျွန်တော်တို့လို ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ လူမျိုးတွေနဲ့ မပေါင်း နှူးသေးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့'

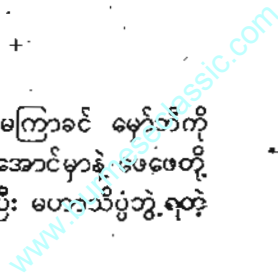
ထို့နောက်တော့လည်း စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းကာ ဂီတ အကြောင်း၊ စာပေအကြောင်းကို ရောက်သွားကြသည်။ သူတို့ အတွက်တော့ လက်ဖက်ရည်ခိုင်းသည် စကားခိုင်း၊ စာပေခိုင်း၊ အနုပညာခိုင်း။ အချိန်လင့်မှ နေရာက ထကြ၏။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးကို အောင်က ရှင်းသည်။

'တင်စုလတ်ဆီ ဘယ်တော့သွားမလဲ'

ကိုမြင့်စိုးက မေး၏။
'ဒီညနေပဲ သွားလိုက်မယ်လေ'

'ငြိမ် သိပ်မသွားချင်ဘူးထင်ပါ့'

သည်နေ့ ဖေဖေဆီမှ စာလာသည်။ ဖေဖေ မကြာခင် မှော်ဘီကို ပြောင်းလာရမည်ဟု ဆိုသည်။ 'သမီးလဲ ဒီနှစ်အောင်မှာနဲ့ ဖေဖေတို့ ပြောင်းလာမှာနဲ့ အတော်ပဲ၊ သမီး အိမ်ကနေပြီး မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ ရတဲ့

အထိ ဆက်တက်ချင်လဲတက်၊ အလုပ်လုပ်ချင်လဲလုပ်ပေါ့' ဟု ရှေး ထားသည်။

လတ်လတ်အနေနှင့်တော့ ကျောင်းတက်ချင်စိတ် မရှိတော့။ လူ့ဘဝ၏ အချိန်များစွာအား စာကုက်ခြင်းဖြင့်သာ ကုန်ဆုံးစေရမည်ကို နှမြောသလိုရှိ၏။ တစ်ခဲခုကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ လုပ်ချင်သည်။ အထူးသဖြင့်တော့ လတ်လတ်သိသမျှ မိန်းကလေးတို့၏ ဘဝသည် ပုံသေကျလွန်းလှ၏။ ခေတ်ပညာသင်မည်။ ရသင့်ရထိုက်သော ဘွဲ့ကို ယူမည်။ ကံကောင်းထောက်မလျှင်တော့ အဆင့်မြင့်မြင့်ဘွဲ့ကို ရမည်ပေါ့။ နောက်တော့လည်း အိမ်ထောင်သားမွေးပြုကာ အရိုးဆုံးလမ်းကို လိုက်ကြသည်သာ။ အရည်အချင်းအရသော်လည်းကောင်း အတွေးအခေါ်အားဖြင့်သော်လည်းကောင်း တိုးတက်မြင်မားလာမှုသည် နည်းပါးလှ၏။ များပြားရှုပ်ထွေးလှသော အိမ်ထောင်မှု၊ လူမှုကိစ္စများတွင် မြုပ်ကွယ်ကာ လူ့ဘဝကို အဆုံးသတ်သွားတတ်ကြသည်။ အနီးစပ်ဆုံး မေမေ့ကိုပဲ ကြည့်။ အကောင်းဆုံးသောကျောင်းကို တက်ကာ အကောင်းဆုံးစာကို သင်ခဲ့၏။ ကျောင်းမှထွက်တော့ သမားရိုးကျလမ်းစဉ်အတိုင်း အသင့်တော်ဆုံးယောက်ျားနှင့် အိမ်ထောင် ပြုလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ မေမေ့ဘဝသည် ယောက်ျားတစ်ယောက် သွားလေရာလိုက်ကာ ရေပူရေချမ်းကမ်းလှမ်းရုံ၊ ဘုရားပန်းဆီမီး ထွန်းညှိရုံဖြင့်သာ ကုန်ဆုံးနေရလေသည်။

ဝါသနာပါရာ အလုပ်တစ်ခုကို ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင်မှ ခွင့်မပြုလျှင် ဖေဖေတို့ဘက်က လွန်မည်ဟု လတ်လတ်က ကြိုတင်တွေးတောထား၏။ အကျိုးမဖြစ်ထွန်းသည့်တိုင် အကျိုးမယုတ်စေသည့် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ခြင်းကိုတော့ ကန့်ကွက်ခြင်းငှာ မသင့်။ အဆင်သင့်လျှင် အောင်မြင်မှုရနိုင်သည်။ လူ့ဘဝတွင် အဓိပ္ပာယ်ရှိသောကဏ္ဍတစ်ခုပင် ပါဝင်ရဖူးသည်လည်း ရှိဦးမည်။

ဖေဖေစာကိုချကာ အတွေးလက်စနှင့် ရေချိုးခန်းဘက်ကူးခဲ့သည်။ သည်ညနေ အေးစုမာတို့အိမ်ကိုသွား၍ ထမင်းစားရန်ချိန်းထား၏။ ဖေဖေတို့ပြောင်းလာမည့်အကြောင်း သိရလျှင် အေးစုမာလည်း ဝမ်းသာမည်။ လတ်လတ်နှင့် အေးစုမာသည် ရန်ကုန် တစ်မြို့တည်းတွင် အတူနေကြရဦးမည်။ ရေချိုးရင်းမှ သိချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခုနစ်သိချိဟစ်လိုက်၏။ သည်လိုတော့လည်း လူ့ဘဝသည် ပျော်စရာ။

အလှအပပြင်ကာ အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသော လတ်လတ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေလေသည်။

'မတင်စုလတ်'

'ဪ' ကိုသက်အောင်၊ လာလည်တာလား၊ ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ပေးရမလဲဟင်'

လတ်လတ်၏ မျက်နှာသည် ပုံမှန်အနေအထား။ ကိုသက်အောင် အနည်းငယ်ကြောင်သွားဟန်ရှိသည်။ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သော ကိုသက်အောင်သည် အနည်းငယ် ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားသည်။ ပြင်ဆင်ဝတ်စား၍ ထွက်လာသော လတ်လတ်ကိုလည်း မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့၍ မသိမသာ အကဲခတ်သလို ကြည့်သည်။

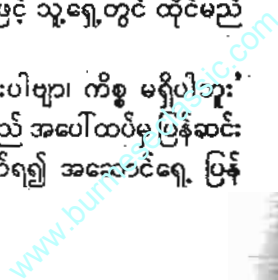
'ကျွန်တော် မတင်စုလတ်ကိုခေါ်ခိုင်းထားပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ဖို့ဆင်းလာတယ် မှတ်နေတာ'

'ဪ'

လတ်လတ်သည် အားနာသွားဟန်ဖြင့် သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်မည် ပြုရလေ၏။

'မတင်စုလတ် သွားစရာရှိရင် သွားပါဗျာ၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး'

ဧည့်သည်ခေါ်သော မောင်သောင်းသည် အပေါ်ထပ်မှ ပြန်ဆင်းလာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ အလောင်းရှေ့ ပြန်ထွက်သွားသည်။

'ရပါတယ်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆို သွားမလို့ပါ။ ကိုသက်အောင် ကိစ္စရှိရင် ပြောပါ။ ကျွန်မ အချိန်ရပါတယ်'

ကိုသက်အောင်သည် လာရင်းကိစ္စကို တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ပြောလေသည်။ လတ်လတ်က ပြုံး၍ နားထောင်နေမိသည်။ တိုက်ဆိုင်မှုပေပဲ။ ခုကလေးတင်ကပင် လတ်လတ် သီချင်းဆိုချင်သည့်အကြောင်းကို တွေးနေမိသည်။ ယခု ကိုသက်အောင်က သူတို့ဝိုင်းတွင်ဝင်ဆိုဖို့ လာပြောသည်။ ကိုသက်အောင်ကမူ လတ်လတ်၏အပြုံးကို ငေးကြည့်နေ၏။ မြင်ရခဲ့သော လတ်လတ်၏ ပါးချိုလေးများ ခွက်ဝင်သွားသည့် အရေအတွက်ကို မှတ်သားနေဟန်ရှိလေသည်။

'တနင်္ဂနွေနေ့ကျတော့ ကျွန်မ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ် ကိုသက်အောင်'

'ဒီလိုဆို ကျွန်တော်လဲ ပြန်မယ်ဗျာ၊ မတင်စုလတ်သွားစရာ ရှိတာ နောက်ကျသွားပြီထင်ပါရဲ့'

'လတ်လတ်လို့ပဲ ခေါ်ပါရင်၊ သူငယ်ချင်းဆီကို ခုသွားလဲ ရပါသေးတယ်၊ သူက ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေမှာဆိုတော့ မသွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး'

'လတ်လတ်သူငယ်ချင်းအိမ်က ဘယ်မှာလဲ'

'စမ်းချောင်းမှာပါ'

နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ထမိလေသည်။ သွားရမည့်လမ်းက တစ်လမ်းတည်း။ သည်တော့လည်း ကိုသက်အောင် ဘေးမှပါလာသည်ကို ဘာမျှမပြောသာ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းမို့ လမ်းကြိုသည်မို့ ယဉ်ကျေးမှုအရ လိုက်လာရခြင်းပဲ ဖြစ်မည်။ စိတ်ကို ဖြေလိုက်ရသည်။

အင်းဝလမ်းမှ လျှောက်လာခဲ့သည်။

'ရွှေရတုသဘင်ကို မိုးဖျက်တာ နာတယ်ဗျာ၊ နောက်တစ်ချိန် ပြန်လှိုက်ချင်သေးတယ်'

တိတ်ဆိတ်နေလွန်း၍ စကားစ ရှာပြောလိုက်ရဟန် တူ၏။ လတ်လတ်က ပြုံးသည်ဆိုရုံမျှ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဂျဒီဆင်ကို လွန်ခဲ့၏။ မာလာဆောင်ရှေ့မှ ဘတ်စ်ကားကို စောင့်စီးသည်။ သိပ်ကြာကြာ စောင့်လိုက်ရ။

'လတ်လတ် တစ်ယောက်တည်း သွားတော့နော်'

'ဟုတ်ကဲ့၊ လတ်လတ် သွားနေကျပါ'

ဤသည်မှာတော့ မိန်းကလေးတို့ကို ဂရုစိုက်သည့် ယဉ်ကျေးမှု။ သို့သော် လတ်လတ် ဆင်းလာရာနောက်သို့ ကိုသက်အောင် တစ်ယောက် ကားပေါ်မှလှမ်းကြည့်နေမည်ဟု လတ်လတ် စိတ်က အတပ်သိလေသည်။

+ + +

'သူက လတ်လတ်ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း အေးစုမာတဲ့၊ လူပိုတစ်ယောက် ခေါ်လာလို့ ရပါတယ်နော်'

'ရပါတယ်ဗျာ၊ နောက်ဆိုရင် အဖော်နဲ့ပဲ အတူတူလာလဲ ရပါတယ်'

အောင်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း သွားရမည်ကို ကြောက်ရွံ့လားဟု တွေးကာ နှုတ်မှ တစ်စွန်းတစ်စ ပွင့်ထွက်သွားသည်။ တင်စုလတ် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

'ကိုသက်အောင်ကို ယုံပါတယ်ရှင်၊ လတ်လတ်က သူငယ်ချင်းတို့ ခင်လို့ခေါ်လာတာပါ'

'ဪ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး'

၁၁ နာရီတိတိတွင် သီချင်းစတိုက်ဖြစ်ကြသည်။ တင်စုလတ် ဆိုရမည့် သီချင်းကို အောင်ကယူလာခဲ့သည်။ တစ်ချိန်က ကိုတင်မေ

ရေးပြီး ဓာတ်ပြားမရခဲ့သည့် သီချင်း။ 'နေ့ထဲက ထွက်ပြေးချင်တယ်'။ တင်စုလတ်အသံနှင့်ဆိုလျှင် သည်သီချင်း ကျော်ကြားလာမည်ဟု သူ ယုံကြည်၏။ တင်စုလတ်ကလည်း ကြိုးစားသည်။ စိတ်ပါလက်ပါ ဆိုသည်။ သူ့သူယ်ချင်း အေးစုမာသည် တင်စုလတ်ကိုကြည့်ကာ ပီတိဖြစ်နေပုံရ၏။

ကိုကြည့်မောင်သည် အောင့်ဘေးတွင်ထိုင်ကာ ဘဲဆေးလိပ်ကို ဖွာလျက်ရှိသည်။ အောင် ဆွယ်လွန်း၍သာ သည်အလုပ်ကို ဆက်လုပ် ဖြစ်သည်။ ရုံးအလုပ်တစ်ဖက်နှင့်မိုး၊ အသက်ကလည်းကြီးလာပြီမို့၊ သားနှင့်မယားနှင့်လည်း ဖြစ်နေပြီမို့ ယခင်ကလို စွာနိမိဝင်တော့။ အောင်ကမူ ယခုမှပင် ပြန်လည်ရွှင်လန်းတက်ကြွနေပုံရလေသည်။ သည်ဝိုင်းတွင် အောင့်အကြောင်းကို အူမချေးခါးသီနေသည်မှာ သူ တစ်ယောက်တည်းသာရှိ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အောင့်ဘဝ ပြန်လည် လန်းဆန်းလာလျှင် သူ ဝမ်းသာသည်။ နဲ့သာသီချင်းသည်မှာတုန်း ကသာဆိုလျှင်ဖြင့် ဘယ်မျှ ပျော်ကြလိမ့်မတုံး။ ကိုမြင့်မိုးကို တွေ့လျှင် ပြောပြရဦးမည်။ ကိုတင့်ဝေတစ်ယောက်တော့ မြုပ်ချက်သားကောင် နေသည်။

'ဟေ့လူ ဘာတွေစဉ်းစားနေလဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ဆိုမလားလို့ မေးနေတယ်'

ကိုကြည့်မောင်က ခေါင်းညိတ်ကာ ရှေ့တိုးသည်။ အောင် သည် သူ့အပါးမှခွာကာ တင်စုလတ်ကို အားပေးချီးကျူးနေသည်။ ကိုကြည့်မောင်သည် သီချင်းစာရွက်ကို ကိုင်လျက်က အောင်တို့ကို လှည့်ကြည့်၏။ အောင်က မလုံမလဲ ပြီးပြလိုက်လေသည်။

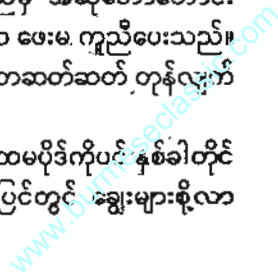
အသံလွှင့်ရုံ ခန်းမထဲ ဝင်ရသည်ဆိုလျှင်ပင် လတ်လတ်ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်ခန်လျက် ရှိပေပြီ။ ပထမဆုံးအတွေ့အကြုံမို့ စိုးရိမ်ပူပန် စိတ်က လွန်ကဲနေ၏။ အရေးထဲတွင် ညက အိပ်ရေးပျက်ကာ အသံက နှာချင်နေသည်။ တကယ် နဖူးတွေ ဒူးတွေ ကျခါမှာ အရှက် ကွဲလျှင် ခက်ရချည်။

'ဘာမှ မကြောက်နဲ့နော်၊ စိတ်လဲ သိပ်လှုပ်ရှားမနေပါနဲ့၊ အသက်ဝဝရွှာ သက်သက်သာသာနေ'

အောင်က တဖွဖွ အားပေးနေလေသည်။ သို့သော် ခုန်နေသည့် ရင်ကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစား၍မရ။ လက်ဖျားများပင် အေးစက် လာသည်။ လတ်လတ်ကို လူသစ်မို့ ဦးစားပေးသည့်အနေဖြင့် စိတ်တိုင်းကျ ဆိုစေသည်။ လတ်လတ် အချိန်များများ ရစေသောငှာ လည်း ရှေ့လူများက အချိန်ကိုလု၍ မြန်မြန်နှင့်ပြီးအောင် ကြိုးစား ဆိုပေးကြသည်။ အောင်က လတ်လတ်ကို ညှာသည်။ အောင့် အတွက် ပထမဓာတ်ခေါက်ကို အားမရသဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ဆို ရန် ပြောကြသော်လည်း အောင်က ငြင်းသည်။ လတ်လတ်အတွက် အချိန်နည်းမှာ အောင် စိုး၏။

အအေးဓာတ်လွတ်ထားသော သီချင်းဆိုခန်းထဲတွင် လတ်လတ် သည် ချွေးများစို့လာလေသည်။ အောင်သည် အသံဖမ်းသည့် အခန်းမှ မှန်တံခါးကိုကျော်ကာ လတ်လတ်ကို အားပေးသောအကြည့် ဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။ နဲ့သာသီချင်းသည်မှ အဆိုတော်ဟောင်း မလေးနွယ်သည် လတ်လတ်ဘေးတွင်ရပ်ကာ ဖေးမ ကူညီပေးသည်။ သို့တိုင် လတ်လတ်ကိုယ်သည် နတ်ကျသလို တဆတ်ဆတ် တုန်လှုပ် ရှိလေသည်။

စိတ်တိုင်းကျ တိုက်ထားသည့်တိုင် ပထမပိုဒ်ကိုပင် နှစ်ခါတိုင် တိုင် အဝင်မှာနေခဲ့သည်။ လတ်လတ်နဖူးပြင်တွင် ချွေးများစို့လာ

သည်။ ဂီတမူသည် လတ်လတ်၏ မပီပြင်သော စာသားအချို့ကို ပီပီသသ ရွတ်ဆိုနိုင်ရန် ညွှန်ကြားပေးသည်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ပေါ်ထွက် လာဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်ပါလား။

အောင်သည် ဆုမတောင်းစဖူး လတ်လတ်အတွက် ဆူတောင်း ပေးနေမိသည်။ 'ချောချောမောမော ဖြစ်ပါစေ'။ လတ်လတ်ကို ဖြစ်စေချင်သောဆန္ဒသည် အောင်ရင်တွင် လျှံတက်နေ၏။ အသံ ဖမ်းခန်းထဲမှ အောင်သည်လည်း လတ်လတ်နည်းတူ ချွေးပြန်နေသည်။

လတ်လတ်၏ အသံသည် ကြည်ကြည်လင်လင် ဝင်လာသည် နှင့်အမျှ အောင်ရင်သည် သိမ်သိမ်ခန့်အောင် ကြည်နူးလှုပ်ရှားနေ လေသည်။

ငရွေကဲ့ကော် ပျဉ်းမ ပျော်သည့် နံ့သာတောအလယ်....
ဥဩသီချင်းက တေးအလှ သင်းမြမြချိုတယ်.... နွေကိုမြင်
ရင်မှာပန်းသူမတော့.... ကဲ့ကော်ငရွေ ပျဉ်းမဝေတိုင်း....
နေဆဲဘဝ ဝေခွဲမရ နွေထဲက ထွက်ပြေးချင်ပါတယ်....

နွေဦးတစ်နေ့မှာ ဆုံလာခဲ့ဖူးသူရဲ့ ယုံတမ်းစကားတွေ
ကို.... စုံစမ်းမထားလို့ ပုံဖမ်းမှား.... မှားခဲ့လေတယ်....
မဆုံလမ်းများ ခြားခဲ့ပြီကွယ်....

လတ်လတ်၏ အသံသည် အလွမ်းကို ပိုင်ပြီးသား။ အနွေး ထည် ပါးပါးလေးကိုဝတ်ကာ ခပ်နွဲ့နွဲ့ ရပ်နေသော လတ်လတ်၏ ရုပ်သွင်ကို အောင် ကြည့်၍မဝ။ သီချင်းတစ်ပုဒ်လုံး ချောချောမောမော ပြီးဆုံးသွားမှ အောင် သက်ပြင်းချသည်။ လတ်လတ် ငါးကြိမ်တိတိ ပြန်ဆိုခဲ့ရသည်။ သို့သော် ဂီတမူက ဘဝင်မကျသေး။ စာသားမပီသော တစ်နေရာကို ညွှန်ကြားကာ ဒုတိယ ကတ် ပြန်ယူခိုင်းသည်။

ဒုတိယခေါက်ကိုပင် သုံးကြိမ် တိုင်တိုင်ကြိုးစားခဲ့ရလေသည်။

စတူဒီယိုထဲမှထွက်လာသောလတ်လတ်ကို အောင်သည် ပြိုင်ပွဲ တစ်ခုမှ အောင်ပွဲရလာသူအလား ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုမိလေသည်။ လတ်လတ် လက်ကလေးများ အေးစက်နေပါပကော။

'မတင်စုလတ်က ကြောက်နေလို့ပါ။ အဆိုက တော်တော်ကို ကောင်းတယ်'

မလေးနွယ်က ထုတ်ဖော် ချီးကျူးသည်။ အောင်သည် ပြုံးလျက်။ လတ်လတ်သည် အားလုံးကိုပင် ကျေးဇူးတင်စွာ ပြုံးပြသည်။

အနုပညာနယ်ပယ်တွင် လူတစ်ယောက်အောင်မြင်ကျော်ကြား လာရေးမှာ အသိုင်းအဝိုင်း၏ စာနာမှု၊ နေရာပေးမှု၊ စေတနာဖြင့် ကူညီပံ့ပိုးပေးမှုတို့သည် များစွာ အရေးပါကြောင်း လတ်လတ် နားလည်ခဲ့ရပေသည်။

+ + +

ကျောင်းမှထွက်သွားခြင်းသည် လမ်းစပျောက်သွားခြင်းပေပဲ။ အသံလွှင့်ရုံခန်းမမှ လမ်းခွဲထွက်ပြီး မကြာမီမှာပင် စာမေးပွဲများ ဖြေခဲ့ရသည်။ တင်စုလတ်ကို အောင် အနှောင့်အယှက် မပေးခဲ့။ သို့သော် စာမေးပွဲပြီးသည့်ရက်ကို အရအမီ မသွားခဲ့နိုင်သည်မှာ အောင့် ည့်ဖျင်းမှုပင်ဖြစ်၏။ တင်စုလတ်၏ 'နွေထဲက ထွက်ပြေးချင်တယ်' ဓာတ်ပြားရသည့် သတင်းလေးကိုပင် ပြေးမပြောလိုက်ရ။

သဲလွန်စကို ရှာကြမိ၏။ အေးစုမာကို သတိရသည်။ စမ်းချောင်းတွင် နေသည်ဟုသာ သိရသည်။ ဘယ်နေရာတွင်လည်း အောင်မသိ။ အေးစုမာ မည်သည့်ဘာသာယူ၍ မည်သည့်အတန်းတက်နေသည်ကိုလည်း အောင် မသိလိုက်။ နောက်ဆုံးတော့ ည့်ဖျင်းလှသော မိမိကိုယ်ကိုသာ အပြစ်တင်မိလေသည်။

တင်စုလတ်ဘက်ကလည်း နည်းနည်းတော့ ချွတ်ယွင်းသည်။ လူမှုရေးဘက်က ည့်ဖျင်းသည်ဟု အောင် တွေး၏။ တကယ်တော့ တင်စုလတ်ဟူသော အမည်နှင့် 'နွေထဲကထွက်ပြေးချင်တယ်' ကို မြန်မာ့အသံမှတစ်ဆင့် သူ မကြားဘဲနေမည် မဟုတ်။ ကြားမည်သာ။ ယခုဆိုလျှင် တင်စုလတ်၏ သိချင်းကို သုံးကြိမ်ထက်မနည်းကြားခဲ့ရပြီ။ သောတရှင်လိုရာခန်းတွင်ပင် တစ်ကြိမ်ကြားလိုက်ရသေး၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် တေးဝတ်ရည်ကို အမှတ်တရတော့ ရှိသင့်သည်။ စာတစ်ကြောင်းမျှသော်လည်းကောင်း ရေးသင့်၏။ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့လည်း လမ်းဖွင့်ပေးထားလျက်၊ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း ဝါသနာပါနေလျက် ပထမဆုံးလှေကားထစ်ကိုပင် နင်းခဲ့ပြီးဖြစ်ပါလျက် တေးဝတ်ရည်ကို အဆက်မပြတ်သင့်ဟု အောင် ထင်၏။ တင်စုလတ်သည် နားလည်ရခက်ခဲသော မိန်းကလေး။ ထက်မြက်ထူးချွန်သော ဇုန်ရည်၊ ဆွေးမြည့်ကြေကွဲဖွယ်သောဟန်တို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် နှစ်ခုကို ဆိုင်းစပ်ထားသော မိန်းကလေး။

၅

ယခုတော့ ဆေးရုံသည် အောင့်အတွက် ပညာရရှိ၊ စာမေးပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ရုံ နေရာတစ်ခုအနေအထားထက် ပိုလာပြီဖြစ်၏။ ဆေးရုံသည် အောင့် တာဝန်ချိန်အရ မှန်မှန်လာရသည့် ဌာနတစ်ခု ဖြစ်လာပြီ။ အလုပ်သင်ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဆေးရုံကို အောင်လေးလေးစားစား လာနေရပြီ။

ဦးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် ကုံကော်ရိပ်ကို အောင် မှန်မှန် မရောက်တော့။ ကိုမြင့်စိုးတစ်ယောက်သာ မြန်မာစာဌာန စာကြည့်တိုက်မှနေကာ အပေါင်းအသင်းများ ရောက်အလာကို လည်တဆန့် ဆန့်ဖြင့် မျှော်နေရတတ်သည်။

အောင်မရောက်ဖြစ်သည့် နောက်အကြောင်းတစ်ခုကလည်း ရှိနေ၏။ အောင့်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာဟူသမျှ တက္ကသိုလ်နယ်မြေတွင် မရှိတော့ခြင်းပင်။ တင်စုလတ်တစ်ယောက် 'နွေထဲက ထွက်ပြေးချင်တယ်' နှင့်အတူ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့လေသည်။ တင်စုလတ်သည် ဘယ်မြို့ဇာတိလဲ။ သူ မမေးမိ။ တင်စုလတ်

တင်စုလတ်ကို အောင် သတိရနေ၏။ အော်ဟစ်သည်တွင် နေသော လူနာများ၊ များပြားလှသော တာဝန်ဝတ္တရားများကြားမှ အချိန်အားရတိုင်း သူမအကြောင်းကို အောင် တွေးမိ၏။ နယူးသား သည် အနည်ထိုင်လာသည်နှင့်အမျှ အသက်အရွယ်သည် ကြီးရင့်လာ သည်နှင့်အမျှ နီးကြားတက်ကြွမှု၊ မျှော်လင့်တောင့်တမှုသည် လေးလံ လာသည်လား မပြောတတ်။ အောင်သည် စိတ်တစ်ခုကို သည်မျှ ကြာကြာ တစ်ခါမျှမကဖူးခဲ့။ အောင်နှင့် ပတ်သက်သော အဖြစ်အပျက် တို့သည် မြန်ဆန်မြဲ။ အောင်သည် စိတ်ဝင်စားရာတစ်ခုကို အချိန် ကြာကြာ မဆွဲဘဲ အလျင်အမြန်ရအောင် ယူတတ်မြဲ။ သို့သော် ယခုပွဲမှာတော့ အောင် နှေးကွေးလွန်းလှ၏။

အခန်း(၁) နှင့် အခန်း(၂)ကို လူးလာခေါက်တို့ ကူးနေမိသည်။ ဆရာဝန်ကြီးများ ပြန်သွားချိန်မှ အောင်တစ်ယောက်တည်း မနိုင် မနင်း ဖြစ်နေရသည်။ စိတ်ကမူ ဆောင်ထားဆဲ။ နောက်မှနေ၍ လုံချည်အနီဝတ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က လှမ်းခေါ်သည်။

‘ဆရာ၊ ဟိုမှာ လူနာတစ်ယောက် ကျပ်နေလို့ လိုက်ကြည့်ပါဦး’

ရင်ကျပ်နေသည့် လူနာ။ အသက်ကြီးကြီး မိန်းမကြီးတစ် ယောက်။ အရှေ့ဘက်ဝရံတာထောင့်ဆုံးမှ ခုတင်။ အောင် ချက်ချင်း သိလိုက်၏။ လက်နှစ်ဘက်ကို ခပ်သွက်သွက်ဆေးပြီး လက်သုတ် ပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။ နားကြပ်ကို လက်မှကိုင်ကာ ထွက်ခဲ့၏။ လူနာဘေးတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ အသား ညိုညိုဆံပင်ရှည်ရှည် ကျစ်ဆံမြီးတစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ထားသည်။ အကျိုကလက်ရှည်။ လူနာကို စမ်းသပ်လျက်က တွေးမိ၏။ သည်လူ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုမျိုး ဘယ်မှာတွေ့မိပါလိမ့်။ အမှတ်မထင် မိန်းကလေး မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဆရာ၊ အဲ အစ်ကိုသက်အောင်’

‘ဟော အေးစုမာ’

သည်နာမည်ကတော့ မမှတ်မိစရာမရှိ။ ဆန်းလည်းဆန်း၍ ချစ်စရာလည်းကောင်းသည့် နာမည်လေးများ။ အေးစုမာ၊ တင်စုလတ်၊ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆင်တူမှည့်ထားသလား မသိ။

လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို တွေးနေမိစဉ် ထိုလူကိုသော် လည်းကောင်း၊ ထိုလူနှင့်ပတ်သက်ရာကိုလည်းကောင်း ဖြန့်စားကြီး တွေ့လိုက်ရသည့်အဖြစ်မျိုး ကြုံဖူးကြမည်ထင်၏။ အောင်သည် အတွေးနှင့် လာရောက်ဆုံစည်းသော အဖြစ်အပျက်ကို အံ့ဩသည်နှင့် အမျှ ဝမ်းသာ၍လည်းသွားသည်။

‘ခုပဲ အေးစုမာတို့အကြောင်းတွေးနေတာ၊ ဒါ အေးစုမာနဲ့ ဘာတော်သလဲ’

‘အေးစုမာ အဒေါ်ပါ’

လူနာသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို အားရဝမ်းသာကြည့်သည်။ ဆရာဝန်နှင့်တူမဖြစ်သူတို့ သိက္ခမ်းကြသည်ဆိုတော့ အားတက်သွား သည်ထင်၏။

‘ဪ ဟိုနေ့ကတော့ မတွေ့ပဲကိုး၊ ဒါနဲ့ အေးစုမာက ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်လဲ လိပ်စာတွေဘာတွေ သေသေချာချာ မေးမိဘူးဗျာ’

အောင် မည်သည့်အရာကို သိချင်နေမှန်း အေးစုမာ သိ၏။ အောင် စောစောက တွေးနေသည်ဆိုခြင်းမှာ သူ့အကြောင်းတော့ မဟုတ်တန်ရာ။

‘အေးစုမာက မအူပင်လမ်းမှာနေတာ၊ လတ်လတ်သတော့ ရန်ကင်းက တိုက်ခန်းမှာလေ၊ သူ့အဖေက မှော်ဘီကိုပြောင်းလာရလို့’

အောင်က လူနာခုတင်ခေါင်းရင်းကို မသိမသာ မှီလိုက်သည်။
'သူ အခု ဘာလုပ်နေလဲ'

'အလုပ်တော့ မရသေးဘူး၊ ကိုသက်အောင်ကို အေးစုမာ လိပ်စာတွေရေးပေးခဲ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် လတ်လတ်ဆီကိုတော့ မသွားနဲ့'

သူ အဒေါ်ဖြစ်သူက မျက်လုံးဝင့်၍ ကြည့်သည်။

'သူကတော့ သူ့ အဖေအမေတွေကို သီချင်းဆိုဖို့ ခွင့်တောင်း မယ်လို့ အားခဲထားတာပဲ၊ ခုတော့ အိမ်က မဆိုရဘူးလို့ ပြောတယ် တဲ့၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကိုသက်အောင်က ဆရာဝန်ဖြစ် နေပြီပဲ၊ အဆိုတော်အနေနဲ့ မသွားနဲ့ပေါ့၊ ဆရာဝန်အနေနဲ့သွား'

အေးစုမာပြောပုံကို သဘောကျကာ အောင် ရယ်မိ၏။ အေးစုမာပြောပုံက မိဘသဘောမတူသည့် သမီးရည်းစားချင်း အချိန် အဆက် လုပ်ပေးပုံမျိုး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အေးစုမာဆီမှ လိပ်စာကိုတော့ သူ ယူထားလိုက်၏။ အင်း ခုလိုတော့လည်း ဆရာဝန်ဘွဲ့က အသုံး ကျသားပါလား။ လူ့သဘာဝကိုတွေးကာ အောင် ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

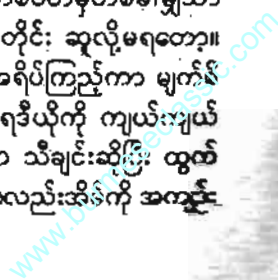
+ + +

အသက်အရွယ် မငယ်လှတော့သည့် သားသမီးကို သည်မျှ ချုပ်ချယ် သည်ကတော့ မေမေတို့ လွန်လွန်းသည်ဟု လတ်လတ်ထင်၏။ မေမေတို့ ပြောသလိုသာဆိုလျှင်ဖြင့် လတ်လတ် တွေးထင်ခဲ့သလိုပင် လူ့ဘဝသည် ဘာမျှအရာထင်မည်မဟုတ်။ ကျောင်းဆက်တက်ချင် လည်း တက်၊ အလုပ်လုပ်ချင်လည်း လုပ်။ နောက်ထပ် သုံးလေးနှစ် ကြာအောင် စာတွေသင်၊ ကျမ်းတွေပြုပြီး သမီးတစ်ယောက် အပျိုကြီး

ဖြစ်သွားလျှင်လည်း ခပ်ကောင်းကောင်းဟု တွေးဟန်ရှိ၏။ လခလေး နှစ်ရာသုံးရာမျှနှင့် ကြိမ်ခြင်းလေးဆွဲကာ အိမ်မှ တစ်နေကုန်အောင် ထွက်နေလည်း တည်ငြိမ်နေပြီဟုပင် သတ်မှတ်လိုဟန်ရှိ၏။ အချိန် တန်တော့ သင့်တင့် စပ်ဟပ်မည့်သူနှင့် ပေးစားလိုက်ရုံ။

လတ်လတ်ကိုယ်တိုင်က ဝါသနာပါရာကို တလေးတစား ခွင့်ပန်ပါလျက် မေမေက တူးတူးခါးခါး တားဆီးသည်ကို ဝမ်းနည်း မိ၏။ ဖေဖေက 'လုပ်ချင်လုပ်ပါစေ'ဟု အသာတကြည် မဟုတ် သည့်တိုင် အလိုလိုက်သည့်သဘောဖြင့် ပြောလာသည်ကိုပင် 'ရှင်က ဘာသိလို့လဲ'ဟူသော အပြောဖြင့် တားဆီးပိတ်ပင်ပစ်၏။ သည်လိုသာ ဆိုလျှင်ဖြင့် မပြောဘဲနှင့် ထင်ရာလုပ်သည်ကမှ ကောင်းဦးမည်။ နောက်ဆုံးနှစ်နှင့် ကျောင်းမှထွက်ကာ လင်နောက်လိုက်မည်ကြံခဲ့ သည်ကိုတော့ မေမေမသိ။ ယခု အသိပေးခါမှ တားရဆီးရကောင်းမှန်း သိနေသည်။ မေမေတို့ ပြောင်းမလာရင် ခပ်ကောင်းကောင်းဟု တွေးနေမိသည်။

မေမေကတော့ အားလျှင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှ တစ်ခန်းသို့ ကူးကာ အတင်းချည်းပြောလိုနေသည်။ ဝမ်းနည်းသောခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အနိုင်နိုင်သယ်ရင်း အိမ်ဖော်မလှရင်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ အကွက် ခုအောင် ခိုင်းလားခိုင်းတတ်၏။ နေဝင်မိုးချုပ်မှ ပြန်လာတတ်သော ဖေဖေ၊ တစ်ခါတစ်ရံ အဆင်မသင့်လျှင် တစ်ပတ်မှတစ်ခါမျှသာ ပြန်လာနိုင်သော ဖေဖေကိုတော့ ဆူချင်ပူချင်တိုင်း ဆူလိုမရတော့။ ထို့ကြောင့် အားအားရှိလျှင် လတ်လတ်ကို အရိပ်ကြည့်ကာ မျက်နှာ အောက်က မခွာဘဲရှိ၏။ လတ်လတ်မို့လို့ ရေဒီယိုကို ကျယ်ကျယ် နှင်လျှင်လည်း ဆူချင်သည်။ ရေချိုးခန်းထဲက သီချင်းဆိုပြီး ထွက် ဘာသည်ကိုပင် မျက်စောင်းထိုး၏။ ကြာတော့လည်းအိမ်ကို အကူ

ထောင်ဟုပင် လတ်လတ် ထင်လာသည်။ အလုပ်ကလည်း ရခဲပါဘိ။ အပြင်လောကသို့ ရောက်သွားလျှင်တော့ မေမေ ဘာမျှတတ်နိုင် တော့မည်မထင်။

တွေးမိလျှင် ကိုမြင့်စိုးတို့ ကိုသက်အောင်တို့ကို အားနာဖို့ပင် ကောင်းသေးတော့။ လတ်လတ်အပေါ် စေတနာရှိရှိနှင့် ကူညီဖေးမ ခဲ့သည့်ကျေးဇူးကို မမေ့အပ်။ တစ်ပုဒ်တည်းသောသီချင်းကို မြန်မာ့ အသံမှ ကြားရတိုင်း ကြည့်နူးရသည်နှင့်အမျှ သူတို့ကိုလည်း အမှတ်ရ၏။ သို့သော် အခြေအနေက ခြေငြိမ်နေရသည့်အခိုက်။ အလုပ်တစ်ခုခုရလျှင်တော့ အလုပ်ကလေးပြုကာ အိမ်မှထွက်မည်။ ဝါသနာပါရာကို လိုက်တားချင်ဦးတော့ နေရာတကာ မေမေ လိုက် နိုင်မည်မဟုတ်။ ဇွတ်လုပ်မှ ဖြစ်မည်ကိစ္စ။

တံခါးကို ခပ်သာသာ ခေါက်လိုက်သည့်အသံကြောင့် အတွေး ပြတ်သွားသည်။ မေမေသည် မျက်မှန်တဝင်းဝင်းနှင့် သတင်းစာ ဖတ်နေရာမှ လတ်လတ်ကို မော်ကြည့်၏။ လတ်လတ် တံခါးထို့ ဖွင့်လိုက်သည်။

‘အမယ် ဘုရားရေ’

ကိုသက်အောင်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ လတ်လတ် အမှန်ပင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ မေမေသည် မျက်မှန်ကို နှာခေါင်းပေါ်သို့ ဆွဲချကာ လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ဪ သမီး သူငယ်ချင်းပါ မေမေ၊ လာ ကိုသက်အောင် ထိုင်ပါ။ ဒါ လတ်လတ်တို့ မေမေလေး သူက အစ်မိက မေမေရဲ့ ဟို ကိုသက်အောင်တဲ့’

လတ်လတ် သည်မျှ ဖော်ရွေပျူငှာသည်ကို ကိုသက်အောင် တစ်ခါမျှ မြင်ဖူးမည်မဟုတ်ချေ။ မေမေက ကိုသက်အောင်ရှေ့မှ ကုလားထိုင်သို့ နေရာရွှေ့လာသည်။

‘ကျွန်တော် အခုဆေးရုံကြီးမှာ ဂျူတီကျနေတယ်၊ အေးစုမာ အဒေါ် ဆေးရုံလာတက်တာနဲ့ တွေ့လို့’

‘ဪ၊ ခု ကိုသက်အောင်က ဟောက်စံဖြစ်နေပြီလား၊ အင်း ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ အေးစုမာအဒေါ် တော်တော်နေမကောင်း ဘူးလား၊ မရောက်တာတောင်ကြာပြီ’

လတ်လတ်ရော ကိုသက်အောင်ပါ သွက်သွက်လက်လက် ပြောကြားလိုက်၍ ကိုသက်အောင်ကို ဆရာဝန်ပေါက်စမှန်း မေမေ သိသွားသည်။ မျက်နှာထား ပျော့ပျောင်းသွား၏။

‘တစ်ခုခုကျွေးရအောင် လုပ်ပါလားသမီးရယ်’

သို့သော် လတ်လတ်သည် အနားမှ ချက်ချင်း ဇွာမသွားရဲ။ မေမေ့နောက်ကွယ်မှနေ၍ ကိုသက်အောင်ကို တစ်စုံတစ်ခုမပြောရန် လက်ဟန်ဖြင့် ပြသည်။ ကိုသက်အောင် နားလည်ဟန်တူ၏။ ခေါင်းကို မသိမသာညိတ်ပြသည်။

သံပရာရည်ဗန်းကို ကိုင်ကာ လတ်လတ် ပြန်ထွက်လာသည့် အခါတွင်မူ မေမေနှင့်လေပေးဖြောင့်နေသော ကိုသက်အောင်ကို တွေ့ရ၏။ မေမေက သူ့ခုတစ်လော မောမောနေသည့်အကြောင်းကို ပြောပြနေသည်။ ကိုသက်အောင်သည် မေမေ့ကို အဆင်ပြေအောင် လိုက်လိုက်လျော့လျော့ ပြောနေ၏။

‘နောက်ကိုလဲ လာလည်ပေါ့ မောင်ရင်ရယ်၊ သမီးကတော့ အလုပ်မရသေးလို့ စိတ်ညစ်နေတယ်၊ ဒီကြားထဲ အဆိုတော်လုပ်ချင် ခါတယ်ဆိုလို့ မနည်းတားထားရတယ်’

ကိုသက်အောင်က မသိမသာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

လတ်လတ်သည် ကိုသက်အောင်ကို အောက်ထပ် လှေကားထိပ် အထိ လိုက်ဖို့သည်။

‘ကိုသက်အောင်လာတာ လတ်လတ် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ကိုသက်အောင်တို့ဝိုင်းပြန်လွှင့်ရင် လတ်လတ်ကို ခေါ်နော်၊ မေမေကတော့ မလွယ်ဘူး၊ ဇွတ်လုပ်ရမှာပဲ’

‘ကြားပါတယ်ဗျာ၊ လတ်လတ်တစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေပြီ ဆိုလို့ ကယ်တင်ဖို့လာရတာ’

လတ်လတ် အိမ်ပေါ်တက်အလာကို မေမေက စောင့်နေသည်။

‘ဟဲ့ ညည်းအဆက်နဲ့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ’

‘အို မေမေကလဲ မဟုတ်တာ’

+ + +

တင်စုလတ်၏ ကယ်တင်ရှင်ဖြစ်ရခြင်းအတွက် အောင် အမှန်ပင် ဝမ်းသာ၏။ ယခုတော့ တင်စုလတ်သည် အောင် အနီးအနားမှာပင် ရှိနေရဦးမည်။ တင်စုလတ်သည် အောင်နှင့် ဝါသနာတူ စိတ်တူ ကိုယ်တူ။ ပြီးတော့ ယခုအချိန်သည် အောင်ဘဝတွင် အနည်ထိုင်စ အချိန်။ မရေမရာလူးလွန့်လွပ်ရှားရသည့် ကာလကို လွန်ခဲ့ပြီ။ ဤခရီးသည် ကြမ်းတမ်းဖွယ်မရှိတော့။ ဘယ်ဘက်ကတွေးတွေး အနာဂတ်သည် ဖြောင့်ဖြူးလျက်ရှိလေ၏။

အောင်သည် ဆေးရုံတာဝန်များကြားမှ တေးဝတ်ရည်ကို လိုက်လံစုစည်းလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အမှတ်မထင် ကိုတင့်ဝေကို တွေ့ရ၏။ တွေ့ရပုံကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်း။ အောင်က ဆေးရုံမှ ပြန်အလာ ဥခု လမ်းသို့ ခြေကျင်လျှောက်၍ လာ၏။ ဆူးလေးဘုရား လမ်းကို ကျော်လာသည်တွင် ကိုတင့်ဝေကို ခြင်းနှစ်ခုလက်မှဆွဲလျက် ပြူးတူပျာတာ တွေ့ရလေသည်။

'အလို ကိုတင့်ဝေ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ၊ အထုပ်တွေ အပိုးတွေနဲ့'

'ဟာ ဖိုးသက်အောင်၊ အတော်ပဲ အတော်ပဲ၊ ငါ မင်းတို့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့မယ်'

အိမ်ပေါ်ရောက်မှ ကိုတင့်ဝေက ရေတစ်ခွက်ကို သောက်ချ ပြီး စကားပြောနိုင်၏။

'ရဲတွေလိုက်လာလို့ကွ မောလိုက်တာ'

အောင်သည် ကိုတင့်ဝေကို နားမလည်သလို ကြည့်၏။

'မော်လမြိုင်နဲ့ ရန်ကုန်ကို ကူးရင်း မှောင်ခိုပါ လုပ်နေတာ'

အောင်သည် ဆန်းကြယ်ထွေပြားသော လူ့ဘဝကို အံ့သြမိ၏။

စကားလုံး နုနုလှလှလေ တွေကို ရေးသီတတ်သော အနုပညာသမား တစ်ယောက်က မှောင်ခိုကုန်ကူးနေသည်တဲ့။

'ကျွန်တော်လဲဗျာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကွဲသွားပြီးကတည်းက ကျောင်းချည်းပဲ ဖိတက်နေတာ၊ ခုတော့ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီ ဆိုပါတော့၊ သီချင်းကတော့ ဆိုချင်တုန်းပဲဗျာ'

'မင်းသတင်းတွေလဲ ငါကြားပါတယ်၊ 'နေ့ထဲကထွက်ပြေးချင် တယ်'ကိုလဲ ငါကြားတယ်၊ ပြီးတော့ ချောဆီကတောင် စာလာသေး တယ်'

အနည်ထိုင်နေပြီဖြစ်ပါလျက် မြူမှုန်လေးများ လှုပ်ရှားထကြွ လာကြလေသည်။

'မင်းသီချင်းပြန်ဆိုနေတာ ကြားရတယ်တဲ့၊ သူလဲ ကလေး တစ်ယောက်ရနေပြီဆိုပဲ'

အောင်က စီးကရက်ဘူးကို အလိုလို လှမ်းလိုက်မိလေ သည်။

အောင်က စီးကရက်ဘူးကို အလိုလို လှမ်းလိုက်မိလေ သည်။

'ကိုတင့်ဝေ သီချင်းပြန်ရေးပါလားဗျာ၊ နဲ့သာသီချင်းသည်ကို ပြန်ပြီးတော့ အသက်သွင်းချင်တယ်၊ ခုတော့ အရင်ကလောက် ပျော်စရာမကောင်းတော့ဘူး'

ကိုတင့်ဝေသည် အောင် ကမ်းပေးသော စီးကရက်ကို လှမ်း လှူ၏။

'တေးဝတ်ရည်မှာ အဆင်မပြေဘူးလား'

အောင်က မီးခြစ်ကိုခြစ်ပြီး ရှေ့တိုးပေးသည်။

'အဆင်တော့ ပြေပါတယ်၊ သိပ်ပြီး တိုးတက်မလာဘူး'

'ခုနေခါ ဘယ်နေရာမှာများ သိပ်ပြီး တိုးတက်လာတာရှိလို့လဲ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ စတီရီယိုတေးအနေနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာလုပ်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့'

အောင်မျက်လုံးများ တောက်ပြောင်လာလေသည်။

'ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားရော ကိုကြည့်မောင်ရော ပြန်ပြီး ဆွေးနွေးကြရင်ကောင်းမယ်၊ ကိုကြည့်မောင်ကတော့ သိပ် စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး ထင်တယ်'

ကိုတင့်ဝေက ဆေးလိပ်ပြာကို ခပ်လွယ်လွယ်ပင် ကြမ်းပေါ် ခါချလိုက်သည်။

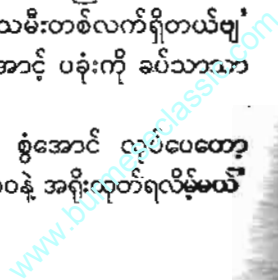
'အသက်တွေလဲ ကြီးလာပြီလေ၊ မင်းကကော ဆရာဝန်ပဲ ဖြစ်နေပြီ သီချင်းဆိုဦးမလို့လား'

အောင်က မကွယ်မဝက် ပြုံးလိုက်လေသည်။

'ကျွန်တော့်မှာ စင်တင်ရမယ့် မင်းသမီးတစ်လက်ရှိတယ်ဗျာ' သည်တော့လည်း ကိုတင့်ဝေက အောင့် ပခုံးကို ခပ်သာသာ ပုတ်လိုက်၏။

'ဒီတစ်ခါတော့ တစ်ခါတည်းသာ စွဲအောင် လုပ်ပေတော့ ငါ့ညီ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ မင်း လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်ရလိမ့်မယ်'

အောင်က စီးကရက်ဘူးကို အလိုလို လှမ်းလိုက်မိလေ သည်။

ကိုတင့်ဝေပြန်သွားတော့ ရေမိုးချိုးပြီး ၂၉ လမ်းသို့ အောင်ပြန်လာခဲ့သည်။ အနော်ရထာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် တက္ကသိုလ်ထွန်းနောင်၏ သီချင်းသံများ ပျံ့လွင့်နေလေသည်။

+ + +

မေမေတို့သဘောထားသည် ပြောစဉ်ခြင်းမရှိဟု လတ်လတ် ထင်၏။ အစကတော့ လတ်လတ်ကို သီချင်းမဆိုစေချင်၍ တားမြစ်ပိတ်ပင်လိုက်ရသည်မှာ မောနေသည်။ ယခုတော့လည်း လတ်လတ်ကို 'ဒီလောက် ဝါသနာပါရင်လဲ လုပ်လေ၊ လူတော့ မပျက်စီးစေနဲ့' ဟု ခွင့်ပြုစကား ဆိုလာလေသည်။

ကိုသက်အောင်တစ်ယောက် ရန်ကင်းတိုက်ခန်းကို အရောက်အပေါက်များလာသည်နှင့်အမျှ ပတ်ဝန်းကျင်၏ တီးတိုးဆိုစကားတို့သည် ပျံ့နှံ့လာ၏။ သို့သော် မေမေသည် အပြုံးမပျက်။ မေမေတစ်ယောက် လတ်လတ်တို့အပေါ် နားလည်သဘောပေါက်မှု လွဲမှားနေပြီကို တွေးကာ လတ်လတ် မျက်လုံးပြူးရလေသည်။ သည်ကြားထဲ လတ်လတ်ကလည်း သီချင်းတိုက်ရန် အပြင်ကို လိုက်သွားရတတ်သည်ဆိုတော့ မေမေကို ပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းမပြေ။ ကိုယ်ဝါသနာပါရာ မလုပ်ရမှာလည်း စိုးသေး၏။ ထို့ကြောင့်လည်း လတ်လတ်၏ဇာတ်သည် မစခင်ကပင် ရှုပ်နှင့်သည်။

ကိုသက်အောင်သည် ခင်မင်ဖွယ်ရာလူတစ်ယောက်ဟု လတ်လတ် မြင်၏။ သို့သော်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေဖြင့်မူ အထင်ကြီး၍မရ။ ပြီးတော့ ကိုသက်အောင်၏ သတင်းကလည်း ခပ်ရှုပ်ရှုပ်။ လတ်လတ် သိသမျှပင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် ကိုသက်အောင်၏ မပြတ်သားမှုကြားတွင် အလွမ်းဇာတ် ကသွားရ

သည်။ သည်တော့ ကိုသက်အောင်ကို လတ်လတ် မယုံ။ သို့သော် ကိုသက်အောင်သည် လတ်လတ်အတွက် ဖြတ်သန်းကျော်လွှားသွားရမည့် လှေကားထစ်တစ်ခု။

အကြောင်းသင့်တိုင်းဆုံစည်းလာတတ်သော ကိုသက်အောင်၏ မျက်လုံးများကို လတ်လတ် ရှောင်တိမ်းနေရလေသည်။ လတ်လတ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ကြီးမားသောဣန္ဒြေဖြင့် ကာဆီးထားလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပဲထင်ရဲ့၊ အားလုံးက လတ်လတ်ကို တလေးတစား ဆက်ဆံကြ၏။ ပြီးတော့ သူတို့သည် ကိုသက်အောင်ကို လတ်လတ်ရှေ့တွင် ယောက်ျားတို့ဘာဝ နောက်ရပြောင်ရမည်ကိုပင် နှုတ်မဝံ့ဘဲ ရှိကြ၏။ လတ်လတ်က သိလျက်နှင့် မသိဟန်ပြုနေရသည်။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင်တော့ ကိုသက်အောင်ကို ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်ဟု လတ်လတ် တွေးထင်ထား၏။ သို့သော် ကိုသက်အောင်၏ ချဉ်းကပ်မှုသည် လတ်လတ်ထင်သလို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ရောက်မလာ။

တေးဝတ်ရည်၏ နောက်ဆုံးသံပြိုင်တေးကို တိုက်မည့်နေ့တွင်မူ ကိုသက်အောင်က မရှိ။ ဆေးရုံတာဝန် ရှိသည်ဟုဆိုကာ စောစောပြန်သွားသည်။ လတ်လတ်ကိုလည်း ကိုမြင့်စိုးတို့ ဇနီးမောင်နှံက လိုက်ပို့လိုက်ပါဟု တာဝန်ပေးသွား၏။ ကိုသက်အောင် မရှိတော့မှ ကိုသက်အောင်အကြောင်းကို သူတို့ ပြောဖြစ်ကြသည်။ ယခုတော့ ကိုသက်အောင်သည်လည်း သီချင်း မဆိုတော့။ တေးဝတ်ရည်သို့ သူဆက်သွယ်နေခြင်းသည် လတ်လတ်အတွက်သက်သက်ဟု သူတို့က ထုတ်ဖော်၏။ ယခုဆိုလျှင် တေးဝတ်ရည်တွင် အပြင်လူ အတော်များများ ဝင်ရောက်နေကြသည်။ လတ်လတ်သည်ကား ကိုသက်အောင်၏လူ။ ထိုသို့ဆိုတော့လည်း လတ်လတ်သည် ကိုသက်အောင် တွေးစူးနှင့် မကင်း။

လတ်လတ်ကို အိမ်ပြန်အပို့တွင် ကိုမြင့်စိုးသည် ကိုသက်အောင် အကြောင်းကို တဖွဖွ ပြောလာ၏။ ပြီးတော့ ပြန်ခါနီးတွင်မှ စာတစ်စောင်ကို လတ်လတ်လက်ထဲ ထည့်သွားသည်။

ကိုသက်အောင်သည် လတ်လတ်ထင်သလို သူ့လမ်းကို ပြောအောင် လှမ်းမလာခဲ့။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် လတ်လတ်ကြိုတင် ရှည်ရှည်ထားသော စကားလုံးများကို မကြားလိုက်ရ။ လတ်လတ်က ပြောလိုက်ချင်သည်။

'မိန်းမတို့ရဲ့အချစ်ကို အထင်မသေးပါနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လဲ အထင်မကြီးပါနဲ့' ဟူ၍။

တင်စုလတ် ၎င်းတို့ တုံ့ပြန်လိမ့်မည်ဟု အောင် မထင်မိ။ ယခုတော့ တင်စုလတ်သည် သူ့ကို နင့်နင့်နဲနဲပင် စွပ်စွဲလေသည်။ အောင်သည် မိန်းကလေးတို့၏ အချစ်ကို ခပ်လွယ်လွယ်နှင့်ပင် ရမည်ဟု မျှော်လင့်ထားသူ၊ မိမိကိုယ်မိမိ အထင်ကြီးသူ၊ အချစ်ကို အလေးအနက် မထားသူ၊ လှေခန်နှစ်ဘက်နင်းတတ်သူ စသည်ဖြင့်။ ပြီးတော့ ပြောသေးသည်။ တင်စုလတ်သည် ဂီတကို ဝါသနာပါ၍ အဆိုတော် ဖြစ်ချင်၍သာ အောင်ကို မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတစ်ယောက်လို အားကိုးခဲ့တာပါတဲ့။ ထို့ထက်ပို၍ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေဖြင့် အောင်ကို ယုံကြည်အားကိုးခြင်း မဟုတ်ပါတဲ့။

လူတိုင်းကို သံသယစိတ်ဖြင့်များ ကြည့်တတ်ပါသလား မိန်းကလေးရယ်။ အောင်သည် ယနေ့ထက်ထိ မည်သည့်မိန်းကလေးကိုမျှ အထင်မသေးဖူးခဲ့။ မည်သည့် မိန်းကလေး၏ အချစ်ကိုမျှလည်း မစော်ကားဖူးခဲ့။ အောင် တွေ့ခဲ့ရသည့် မိန်းကလေးများကသာ

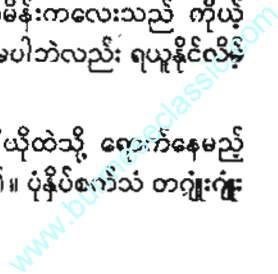
အချစ်ကို သံသယစိတ်၊ သဝန်တိုစိတ်၊ အလျှော့အတင်း အလေးအယူ ပြုချင်သည့် စိတ်ကလေးများဖြင့် တို့ထိ ဆော့ကစားသွားခဲ့ကြသည်။ ယခုတော့ အောင်သည် လူဆိုး။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့ဖြစ်ချင်ရာ ဗန်းပြု၍ ကိုယ်လိုချင်သည့် အခွင့်အရေးကို ရယူတတ်သည်အထိတော့ အောင် မယုတ်မာပါ။ အောင်သည် မည်သည့်မိန်းကလေးကိုမျှ စိတ်ထဲက မပါဘဲနှင့် ချစ်ပါသည်ဟု ဖွင့်မပြောစဖူး။ ယခုတော့ အောင်ကို စွပ်စွဲထိုးနှက်ချက်များသည် ပြင်းထန်လှချေ၏။

မိန်းမဟူသည် စိတ်နာစရာမဟုတ်၊ ချစ်စရာဟူသာ အောင် တွေး၏။ တင်စုလတ်ကတော့ သည်သို့မဟုတ်။ ယောက်ျားတို့ကို အချစ်စိတ်ထက် သံသယစိတ်၊ နာကြည်းစိတ်တို့ဖြင့်သာ ကြည့်တတ်သည်ဟုထင်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း တင်စုလတ်ကို အောင် မတွေ့အောင် ရှောင်တော့သည်။

အသံသွင်းမည့်ရက်သည် နီး၍လာ၏။ တင်စုလတ်ကို မတွေ့ဘဲ နေလိုလျှင်လည်း အောင်အတွက်ကတော့ ဖြစ်သည်။ သည်တစ်ပတ်အောင် သိချင်းတစ်ပုဒ်မျှ ဝင်မဆိုခဲ့။ တင်စုလတ်၏ ဒုတိယအကြိမ် စွန့်စားမှုလေးကို အောင် ကြည့်လိုသော်လည်း မကြည့်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်မိသည်။ အားပေးလိုသော်လည်း အားမပေးချင်တော့။ ထို့ကြောင့် အသံသွင်းမည့်ရက်တွင် အောင် တမင်မသွားဘဲ နေခဲ့သည်။ တင်စုလတ်လို သတ္တိကောင်းသောမိန်းကလေးသည် ကိုယ့်ဘဝအောင်မြင်မှုကို မည်သည့်အကူအညီမျှ မပါဘဲလည်း ရယူနိုင်လိမ့်မည်ဟု အောင် ယုံကြည်၏။

တင်စုလတ်တို့ မြန်မာ့အသံ စတူဒီယိုထဲသို့ ရောက်နေမည့် အချိန်တွင် အောင်သည် အားလပ်လျက်ရှိ၏။ ပုံနှိပ်စက်သံ တဂျူးဂျူး

ညနေသော ဆိုင်အပေါ်ထပ်တွင် အောင်သည် တစ်ယောက်တည်း
ငုံးတိတိ။ စက်သံများအကြားမှ တင်စုလတ်၏အသံကို ကြားယောင်
မိသည်။

သည်အချိန်မျိုးတွင် အသံသွင်းပြီးလောက်ပြီ။ တင်စုလတ်
ချောချောမောမောမှ ဆိုနိုင်ပါ၏လား။ ယခင်တစ်ခါကလိုပဲ စိတ်များ
သိပ်လှုပ်ရှားနေလေမလား။ အဖွဲ့သားများနှင့်မှ အစစအရာရာ အဆင်
ပြေပါ့မလား။ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်သည် ဝင်လာ၏။ ထို့ကြောင့် အမှတ်မဲ့
အပေါ်အကျိကိုကောက်ဆွဲမိသည်။ သို့သော် နေရာမှ မထပြန်။

ပျံ့လွင့်ထွေပြားသောစိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍ရလိုရငြား တစ်နေရာ
အိပ်မည်ဟု စိတ်ကူး၏။ တယ်လီဖုန်းသံက မြည်လာပေသည်။
မိမိကို ခေါ်မည်ဟု အလိုလိုပင် သိနှင့်သည်။

တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကိုင်တော့လည်း အောင့်လက်သည်
မသိမသာ တုန်နေ၏။

‘ကျွန်တော် သက်အောင်ပါ’

‘လတ်လတ်ပါ ကိုသက်အောင်’

‘ရန်တွေမလိုလား’

‘မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ မေမေက ကိုသက်အောင်ကို မေး မေးနေ
လို့၊ ကိုသက်အောင်မလာတော့ မေမေက ကိုမြင့်စိုးတို့နဲ့ သိပ်မထည့်
ချင်ဘူးရှင်၊ ပြီးတော့ လတ်လတ်ကိုလဲ မယုံဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ နောက်တစ်ခါ အသံလွှင့်ရင် ကျွန်တော်လာခေါ်
ပါ့မယ်’

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

‘ကိုသက်အောင်ကလဲ စိတ်ဆိုးတတ်သားပဲနော်’

‘မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုရင် အဲဒီ
ယေခကျိးက သဘောထားသေးလို့ပေါ့’

‘ဒီလိုဆိုလဲ လတ်လတ်ဆီကို လာလည်နိုင်ပါတယ်လို့ ဖိတ်ခေါ်
ပါရစေ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ လတ်လတ်ရဲ့မေမေကို ကျွန်တော် မအားလို့
မလာနိုင်သေးတဲ့အကြောင်း၊ အခုတော့ အားသွားပြီမို့ လာပါတော့
မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ’

‘ကောင်းပါပြီရှင်’

‘ဪ ဒါနဲ့ ဒီနေ့အဆင်ပြေရဲ့လား’

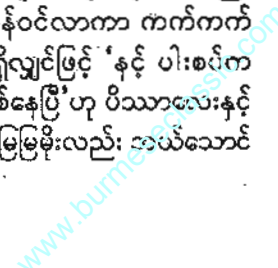
‘အဲဒါပြောမလိုပဲ၊ အရင်တစ်ခါလောက်တော့ မဆိုးပါဘူး၊
ဒူးတွေကတော့ တုန်တုန်းပဲ၊ ကြောက်စိတ်ကတော့ ဖျောက်လို့မရဘူး၊
အဆင်ပြေလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့’

‘ဝမ်းသာပါတယ် မတင်စုလတ်’

ဖုန်းကို အသာအယာချသွားလေသည်။ အောင် အပေါ်ထပ်ကို
ပြန်တက်ခဲ့၏။ အပေါ်အကျိကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ‘ဆေးရုံက
အခုပဲ ပြန်လာရတယ်’ဟု တင်စုလတ်၏ မေမေကို ပြောရမည်။

+ + +

ယခုအချိန်ထိတော့ ကိုသက်အောင်ကို ချစ်ကြည့်၍ မရသေး။
သို့သော် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောမိဆွဲမိသည်ကိုတော့ နောင်တရနေမိ
သည်။ အနားမှ ဖျောင်းဖျာပြောဆိုမည့် သူငယ်ချင်းများကလည်း
စေးနေပြီမို့ ငယ်စိတ် မာန်စိတ်ကလေး ပြန်ဝင်လာကာ ကက်ကက်
လန်အောင် ရန်တွေ့လိုက်မိ၏။ မိမိသာရှိလျှင်ဖြင့် ‘နှင့် ပါးစပ်က
ဘာတွေပြောပြော၊ နှင့်စိတ်ထဲက သူ့ကို ချစ်နေပြီ’ဟု ပိဿာလေးနှင့်
ဘေးပစ်မည်လား မပြောတတ်။ ယခုတော့ မြဲမြဲမိုးလည်း အသံသောင်
ဘယ်စခန်း ဆိုက်နေပြီ မသိ။

တကယ်တော့ လတ်လတ် 'အချစ်'ကို ယုံကြည်၏။ ယောက်ျားတို့၏ မေတ္တာကိုလည်း လေးနက်စေချင်၏။ ယောက်ျားတို့၏ အချစ်ကို တုဘက်မရှိ တစ်ယောက်တည်း ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်၏။ ကိုယ်တိုင်က အချစ်ဦးရှိခဲ့သည့်တိုင် တစ်ပါးသူ၏ ဒုတိယလူ မဖြစ်ချင်။ အချစ်ဦးပင် ဖြစ်စေချင်သည်။ ကိုယ့်အလျင်က ချစ်ခဲ့ဖူးသူ ရှိခဲ့ခြင်းကို မလိုလားချင်။ နောက်ထပ် ချစ်သူရှိဦးမည်ဆိုလျှင်တော့ ဝေလားဝေး။ အချစ်ကို တစ်ဦးတည်းရယူပိုင်ဆိုင်လိုသည်။ စိတ်၊ သဝန်တို့စိတ်၊ မာနစိတ်သည် အများတကာ မိန်းမများနယ် လတ်လတ် တွင်လည်း ရှိ၏။

ကိုသက်အောင်နှင့်သာ ချစ်ရမည်ဆိုလျှင် လတ်လတ်သည် တတိယလူ။ နစ်နာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

သံသယစိတ်နှင့် သဝန်တို့စိတ်သည် လတ်လတ်နှင့် ကိုသက်အောင်ကို ကာဆီး၍ထားလေသည်။ မေမေတို့ တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်မည်စိုး၍သာ ကိုသက်အောင်ကို ယခင်ကနယ် ဝင်ထွက်သွားလာ စေရ၏။ သို့သော် သူ့ကို လိုက်လျော့သည့် အမူအရာကိုမူ လုံလုံလဲလဲ သိမ်းဆည်း၍ထားမိ၏။ မိန်းမတို့၏ ဝက်နွှဲဉာဏ်သာတည်း။

ဝယ်စရာရှိ၍ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ကိုသက်အောင် ပြောပြောနေသည့် သူတို့ကိုယ်ပိုင် မြေနန္ဓာစာအုပ်တိုက်သည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးနှင့် အနီးကလေး။ သို့သော်လည်း သည်အချိန် သူ့ရှိချင်မှ ရှိမည်။ ပြီးတော့လည်း ကိုယ့်ဘက်က တစ်လေးလျော့သွားမည်ကို စိုးရသည်။ ဈေးကို တစ်ပတ်ပတ်မိ၏။ ပြီးမှ စားသောက်ဆိုင်တန်းဘက်သို့ ဝင်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့လည်း ခပ်ကြောင်ကြောင်။ ဟိုလူသည်လူက ကြည့်ချင်၏။ လူရှင်းရာ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုသက်အောင်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပင် ဖြစ်သွားမိလေ၏။

'ဟင်၊ တင်စုလတ် တစ်ယောက်တည်းလား'
'ဟုတ်တယ် ဝယ်စရာလေးနည်းနည်းရှိလို့'

သူတို့စားပွဲကို မျက်လုံးဝေ၍ကြည့်မိ၏။ ကိုသက်အောင်အပြင် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်။ လတ်လတ်က တခြားနေရာလွတ်ကို ရှာသည်။

'လာပါ ဒီမှာပဲလာထိုင်ပါ။ ကိုတင်ဝေနဲ့လဲ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့'

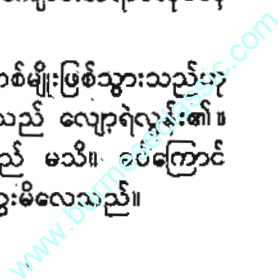
ကိုတင်ဝေဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်၍ မငြင်းသာပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ကိုတင်ဝေသည် လေးစားရမည့်သူတစ်ယောက်။ အသိမိတ်ဆွေပြုရမည့် လူတစ်ယောက်။ ထို့ကြောင့် သူတို့စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်၏။ ကိုတင်ဝေက ကိုသက်အောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသည်။ လတ်လတ်က အမျိုးသမီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ရ၏။ ကိုသက်အောင်က အမျိုးသမီးရဲ့ ညာဘက်၊ လတ်လတ်ရဲ့ ဘယ်ဘက်။ စားပွဲသည် လေးယောက်စားပွဲ ဖြစ်လေသည်။

'သူက နွေထဲကထွက်ပြေးချင်တယ်ဆိုတဲ့သူ တင်စုလတ်၊ သူက ကိုတင်ဝေလေ'

လတ်လတ်က ကိုတင်ဝေကို ပြုံးပြ၏။ ကိုတင်ဝေက အသိအမှတ်ပြုဟန် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

'သူကတော့ မမြဲထွေးတဲ့၊ ရွှေကျင်မှာ ကျောင်းဆရာမလုပ်နေတယ်၊ ရန်ကုန်ကို ခဏလာတာ'

ကိုသက်အောင်၏ အသံသည် တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်ဟု လတ်လတ် ထင်၏။ အမျိုးသမီး၏ အပြုံးသည် လျော့ရဲလှန်း၏။ လတ်လတ်သည်ပင် မည်သို့ပြုံးပြလိုက်မိသည် မသိ။ ခပ်ကြောင်ကြောင်တွေ့ဖြစ်နေမည်မှာတော့ မုချဟု တွေးမိလေသည်။

ကိုတင့်ဝေသည် ယနေ့ ဂီတလောကနှင့် မြန်မာ့အသံအကြောင်းကို ဝေဖန်ပြောဆိုနေသည်။ သူ့ကြောင့်သာ စကားဝိုင်းသည် အနည်းငယ် စိုပြည်နေရသည်။ လတ်လတ်သည် ဆီချက်ခေါက်ဆွဲကို စားလျက်က ရှေ့တူရူမှ အမျိုးသမီးကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ ကျောင်းတွင်တော့ တစ်ခါမျှမမြင်ဖူး။ သူ့ထက်တော့ အသက်ကြီးပုံရ၏။ ကိုတင့်ဝေ မိတ်ဆွေလား၊ ကိုသက်အောင် မိတ်ဆွေလား၊ ခွဲခြား၍ မရတတ်။ ကိုတင့်ဝေနှင့်လည်း ရင်းနှီးဟန်ရှိသည်။ ကိုသက်အောင်ကိုလည်း ကျွမ်းကျွမ်းဝင်ဝင် ဖြစ်ပုံရသည်။ စကားပြောတော့ ခပ်ပြုံးပြုံး။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ခုသည် မရှင်းလင်းစွာ တွယ်ရောက်ကပ်ငြိနေသည်ဟု အလိုလို ထင်မိ၏။ ပြီးတော့ သူမသည် လတ်လတ်ကို ရဲရဲမကြည့်။ ယဲ့ယဲ့မျှသာ ပြုံးပြ၏။

စားသောက်ပြီး၍ နေရာမှ ထကြတော့လည်း ခပ်ကြောင်ကြောင်သာ။ လတ်လတ်က တစ်ယောက်တည်းရောက်လာသည်မို့ တစ်ယောက်တည်းပင် ပြန်မည်ပြုသည်။ ကိုသက်အောင်သည် 'လတ်လတ် တစ်ယောက်တည်းလား' ဟုဆိုကာ လူကတော့ နေရာမှမရွေ့။

'အောင် လိုက်ချင်လိုက်သွားလေ'
အမျိုးသမီး၏ ညင်နွဲ့သောအသံ။

လတ်လတ်ရင်သည် ဒိန်းကနဲ မြည်သွား၏။ ဒါမျိုးဆိုလျှင် လတ်လတ်တို့က နောနေအောင်သိသည်။ ရိုးသားပျော့ပျောင်းလှသည့် အသံပင်ဖြစ်စေကာမူ အနက်အဓိပ္ပါယ်အကျယ်အဝန်းကို ကောင်းစွာ သိ၏။ ငယ်စိတ်ငယ်သွေးသည် လတ်လတ်ကိုယ်တွင် ပျံ့နှံ့လာသည်။

'အို နေပါစေ၊ လတ်လတ်ကို လိုက်မပို့ပါနဲ့၊ လတ်လတ် တစ်ယောက်တည်းလာတာပါ၊ ဒီက မမက တစ်ခါတစ်လေလာတာ

အေးအေးဆေးဆေးနေပါ။ ကိုသက်အောင်လဲ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးလာတော့နော်'

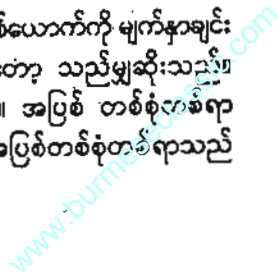
ဘာကြောင့်များ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ကင်းကင်းရှင်းရှင်း တစ်ယောက်တည်း ရယူပိုင်ဆိုင်သည့်ကိုယ် မဖြစ်ရပါလိမ့်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဖြစ်လာသည်တိုင် တစ်ဦးတည်းသောချစ်သူ တစ်ခါမျှ မဖြစ်လိုက်ရ။

ယခုတော့လည်း အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် မာနကွန်ရက်ဖြင့် ယှက်သွယ်ပုံးအုပ်ထားသော လတ်လတ်၏ အချစ်မျက်နှာပုံးသည် ကွာကျလာရလေသည်။ အချစ်သည် သဝန်တို့စိတ်မှများစတင်ပေါက်ဖွားလာလေသလား။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မည်သည့်အတိုင်းအတာထိ ခွင့်လွှတ်တတ်ကြပါသလဲ။ ချစ်လျှင် ခွင့်လွှတ်စမြဲသာဆိုလျှင်ဖြင့် ကိုသက်အောင်နှင့် ပတ်သက်သမျှကို လတ်လတ် ခွင့်လွှတ်ရပေမည်။ လျစ်လျူရှုရပေမည်။

ခွင့်လွှတ်တတ်အောင်တော့ လတ်လတ် များစွာ ကြိုးစားရလေဦးမည်။

+ + +

ကြဲကြဲဖန်ဖန် ဆုံတတ်ချင်တော့လည်း မိန်းမနှစ်ယောက်ကို မျက်နှာချင်း ခိုင်ပင် ဆုံပေးမိ၏။ အောင့် ကုသိုလ်ကတော့ သည်မျှဆိုသည်။ အောင်တို့ လုပ်လိုက်လျှင် လူမိသည်ချည်း။ အပြစ် တစ်စုံတစ်ရာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မပြုမိပါဘဲနှင့်လည်း အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာသည် ဖြစ်လာရတတ်မြဲ။

ချောတစ်ယောက် ရန်ကုန်ရောက်နေသည်ဟု ကိုတင်ဝေက ပြောလာတော့ စိတ်က များစွာမလှုပ်ရှားမိသည့်တိုင် နည်းနည်းတော့ ရင်ခုန်သွား၏။ 'သူက မင်းနဲ့တွေ့ချင်တယ်တဲ့' ဆိုတော့လည်း ဘာမျှ ပြန်မပြောမိ။ ရန်သူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ချစ်ခင်ကြတာမှ ရင်းရင်းနှီးနှီး ကျွမ်းကျွမ်းဝင်ဝင် ချစ်ခင်တာပဲ။ ချစ်ရသူကို မတွေ့နိုင်စရာအကြောင်း မရှိ။ ချောနှင့် သူတို့စာတစ်လမ်းတွင် မည်သူ့ မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်ရှိပါ သည်ဟု ပြော၍မဖြစ်။ ချောတွင် အပြစ်မရှိ။ အောင်တွင်လည်း အပြစ်မရှိ။ ထို့ပြင် အောင်တွင် အပြစ်ရှိသည်ဟု ပြောနိုင်သလို ချောတွင်လည်း အပြစ်ရှိသည်သာ။

သို့သော်လည်း အတိတ်ကာလသည် ကုန်လွန်ခဲ့ပြီ။ အောင်တို့ သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အငြိုးကြီးခဲ့ကြသူများမဟုတ်။ မုန်းတီးခဲ့သူများ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း ချောကို အောင်သည် မိတ်ဆွေရင်းချာ တစ်ယောက်လိုပင် ဧည့်ခံမိ၏။ ချောက ရွှေကျင် တွင်လည်း အဘွား ဖြစ်သူဆုံးသွား၍ မနေချင်တော့။ ရန်ကုန်တွင်လာ၍ သားအမိ သားအဖတစ်တွေ အခြေချရင်သည်။ မြို့ပြင်ကျကျ ပါရမီလိုနေရာမျိုးတွင် သင့်တင့်သော မြေကွက်တစ်ကွက် ဝယ်ချင်၏။ ချော၏ အစ်ကိုက စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးကို ဝါသနာပါသည်။ ချော ကိုယ်တိုင်ကမူ ဆရာမအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် သင့်တော်ရာ အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်မည်။ ချောသည် ယခုတော့ ရင့်ကျက် တည်ကြည်သော အိမ်ရှင်မ တစ်ဦး။ သားသည်အမေ တစ်ဦး။

ထို့ကြောင့်လည်း ချောကို လေးစားခင်မင်သော အစ်မတစ် ယောက်သဖွယ် အောင် အစစအရာရာ ကူညီလို၏။ အောင်တို့သည် ~~ဘဝတော့တော့~~ သော မိန်းမသားမဟုတ်။ ပြီးတော့လည်း သံယောဇဉ် ဟူသည်မှာ တွယ်ငြိတတ်မြဲ။ ချောဆိုသော မိန်းမသားတစ်ဦးသည်

သူရင်မှာ တွယ်တာကပ်ငြိဖူးသူ။ သူ့ဘဝကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ လမ်း ပြောင်းပေးခဲ့သူ။ ထို့ကြောင့် ချောကို သူ လျစ်လျူမရှုချင်။

သို့သော် တင်စုလတ်ကို အောင် မည်သို့ ဖြေရှင်းရချိမ့်နည်း။ အစကပင် တင်စုလတ်သည် အောင်ကို သံသယမျက်လုံးဖြင့် အမြဲ သုံးသပ်ကြည့်ရှုခဲ့သူဖြစ်၏။ ယခုလည်း တင်စုလတ်သည် အောင်ကို ပြီးပြက်ထက်မြက်သော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်ရှုသုံးသပ်သွားလေ သည်။ မခိုးဘဲနှင့် ရယ်မိတတ်သော အောင်သည် ယခုလည်း မယိုးခင်ကပင် ဝန်ခံမိပြီတည်း။ အောင် အမူအရာများ ပျက်ပြားနေ သည်ကို အကင်းပါးသော တင်စုလတ် ရိပ်မိမည်သာ။

စမည်မှ ကြိုကာရှိသေး၊ မလည်ရှုပ်ဇာတ်ကို ခင်းမိချေပြီ။ ဤအတွက် ချောကလည်း 'အားနာဟန်ရှိ၏။' 'အောင်ကိုတော့ ဧကောင်မလေး စိတ်ဆိုးသွားပြီ ထင်ပါရဲ့' ဟု မခန့်သာ ခန့်သာ ခန့် လေသည်။

'ရှိပါစေတော့ဗျာ၊ ပို့စကတ်လေးတစ်စောင်နဲ့တောင် ချစ်သူကို ဖွဲ့နွဲ့လွတ်ရသေးတာပဲ'

အောင်ကလည်း အနာဟောင်းကို ဖော်မိ၏။

'အဲဒီတုန်းက သဝန်တို့စိတ်နဲ့သာ စိတ်ဆိုးခဲ့တာပါ။ အောင် မဟုတ်တာမလုပ်မှန်းသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဖြစ်အပျက်တွေက ဆက်ကုန်တယ်လေ'

ချောသည် မျက်နှာငယ်ငယ်ဖြင့် အောင်ကို တောင်းပန်လေ သည်။ ချောသည် အောင်ကို အောင် ဟုပင် တရင်းတနီးခေါ်ဆဲ။ သို့သော် ချော၏ 'အောင်'ဟု ခေါ်လိုက်သော အသံသည် ပိုင်ပိုင်စိုးစိုး ခြုံလှသည်ကို တင်စုလတ် မသိဘဲနေမည်မဟုတ်။

အောင်သည် သူ့ဘုံရိပ်သာသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ဝီရိယ ကောင်းကောင်းနှင့် ချောနှင့် သူတို့ အပြန်အလှန်ရေးခဲ့ကြသော စာများကို ရှာသည်။ ချော၏စာများကို မမြေအေး၏ ကတ်လေးများနှင့် အတူ မီးတင်ရှို့မိ၏။ ခွင့်လွှတ်ပါလေတော့။

ဘဝကို အသစ်တစ်ဖန်ပျိုးချင်၍ အတိတ်ဟောင်းကို ဖျောက်ဖျက်မိလေသည်။

+ + +

?

သူ့အချစ်ကိုလက်သာခံလိုက်ရသည်။ သူ့ကို ယနေ့ထိ မကျေနပ်။ သူနှင့် မသိကျွမ်းခင်ကပင် သူ့ကို ရှုပ်ထွေးပွေလိသော လူတစ်ယောက် အဖြစ်၊ မပြတ်သားသူတစ်ယောက်အဖြစ်၊ လှေနှံနှစ်ဘက်နှင့်သူ တစ်ယောက်အဖြစ် ထင်ခဲ့မြင်ခဲ့မိ၏။

လတ်လတ်အတွက်တော့ အချစ်ကို တစ်ယောက်တည်း ရယူ ခိုင်းဆိုင်ရေးကို လက်လျှော့လိုက်ရပေပြီ။ အချစ်ကို လက်လွှတ် အရုံးပေးခဲ့ရသူပင်ဖြစ်ခဲ့ရပြီဆိုတော့ လတ်လတ်သည် ကိုယ့်ကြမ္မာ ထို့ပင် ကိုယ်အပြစ်တင်မိ၏။

ချစ်မိပြီဆိုတော့လည်း သူသည်သာ လတ်လတ် ယုံကြည် မြတ်နိုးရာ၊ အားထားရာ၊ ဘဝတစ်လျှောက် လက်တွဲလျှောက်ရမည့် အောင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာရပေပြီ။ လူ့ဘဝသက်တမ်း၏ ဆုံးတစ်ပုံကို မရေရာသောအကြောင်းခြင်းရာတို့ဖြင့် ကုန်ဆုံးစေခဲ့ရ ပြီဆိုလည်း နောင်လာမည့် အနာဂတ်ကို ရွှင်လန်းတက်ကြွဖွယ်တို့ဖြင့်

ပြည့်စုံစေချင်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာဘဝကို အချစ်၏ မွှေးပေါင်းနံ့သာတို့ဖြင့် ထုံလွှမ်းရစ်ပတ်စေရန် ကြိုးပမ်းမိသည်။

သို့သော် အချစ်သည် ထာဝရ ချမ်းမြေ့မှုကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါ သလား။ အချစ်ကို သန့်သန့်စင်စင်နှင့် ရှင်သန်ကြီးထွားစေနိုင်လျှင် မည်မျှ ကောင်းလေမည်လဲ။ ယခုတော့လည်း မနာလိုဝန်တို့မှ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုမှ၊ အစော်ကားအထိပါး မခံလိုမှတို့ဖြင့် အချစ်သည် ညစ်နွမ်းလောင်ကျွမ်း၍ နေလေသည်။ ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို မပြုနိုင်သေး သမျှ အချစ်၏ဒဏ်ကို ခံကြရစမြဲ။ သို့သော်လည်း သိလျက်နှင့်ပင် ပြင်ရခက်ချေသည်တကား။

ကြည်နူးဝမ်းသာရမည့် အချိန်တိုင်းတွင် အတိတ်ဟောင်းသည် အရိပ်ထိုးလျက်ရှိလေသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ လတ်လတ်တော့ အောင်လို့ မခေါ်ချင်ဘူး အောင်ဆိုတာ အရင်ရည်းစားက ခေါ်သွားတဲ့နာမည်’

သည်လိုနေရာမျိုးတွင်ပင် လတ်လတ်သည် ပြဿနာတစ်ခု လေ၏။

‘လတ်လတ်ရဲ့ အဆက်ဟောင်းကကော ဘယ်လိုခေါ်သလဲ’

‘လတ်လတ်နာမည်က လတ်လတ်ပဲ၊ အားလုံးကပဲ လတ်လတ် လို့ ခေါ်တာပေါ့’

ကိုယ့်အတွက်တော့ တစ်ကွက်ချန်လိုက်မိလေသည်။

‘ဒီလိုဆို ကိုယ်လဲ လတ်လတ်လို့ မခေါ်ဘူး’

‘ဘယ်လိုခေါ်မှာလဲ’

‘စုဖုရားလတ်’

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စုဖုရားလတ်ကို သဘောကျတယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ် ပိုင်ဆိုင်နိုင်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတာ ချီးကျူးတယ်’

ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုးလဲဟု ထိတ်လန့်သွားဟန် တူသည်။ အောင်က သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ မိမိအတိတ်ကို မိမိပြန်လည် တူးဖော်လိုက်မိသည်ကို လတ်လတ် မသိလိုက်။

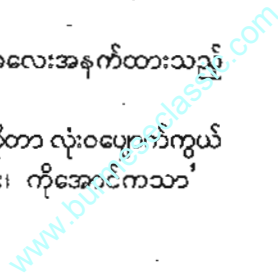
‘စုဠသုဘဒ္ဒါတော့ မဖြစ်ချင်ဘူး၊ အချစ်ကိုလဲ မျှဝေယူရသေး တယ်၊ လျစ်လျူရှုလဲ ခံရသေးတယ်၊ လတ်လတ်သာ စုဠသုဘဒ္ဒါ ဖြစ်ရင်လဲ အစွယ်ပါမကဘူး အသည်းနှလုံးကိုပါ ပန်ဆင်ရပါလိမ့်နော် ဆုတောင်းမိမှာ’

အောင်သည် သူ့ကို ကြင်နာကြည့်ဖြင့် ကြည့်လေသည်။ အချစ်ကြီးတတ်သော စိတ်ကို အောင် နားလည်လိမ့်မည် ထင်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမတို့၏ အချစ်ကြီးတတ်သော သဘောကို အောင် လည်း သိသင့်သလောက် သိမည်သာ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါက ချစ်သူ၏ စွန့်ပယ်ခြင်းကို ခံရဖူး၍ အချစ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် အတိမ်းအစောင်း ခံလိုစိတ်မရှိတော့။

‘လတ်လတ်ကို အောင် နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ အောင် ထတ်လတ်ကို တစ်ခုပဲတောင်းပန်ချင်တယ်၊ ကိုယ်တို့ဘဝမှာ မလွဲသာ ချောင်သာ အတိတ်ဟောင်းက ရှိခဲ့တယ်၊ လတ်လတ်မှာလဲ ရှိခဲ့တာပဲ တော့လား၊ ဒီတော့ ခွင့်လွှတ်စိတ်လေးကို လုံးဝမဟုတ်တောင် နည်းနည်းတော့ ထားဖို့၊ ဘာမဆို မမေးမမြန်းဘဲ အဆုံးအဖြတ် မြန်ဖို့’

မိမိနှင့် နှိုင်းယှဉ်လာပြန်တော့လည်း အလေးအနက်ထားသည့် အရာကို ပေါ့တန်သွားမှာ စိုးမိပြန်၏။

‘အံ့မယ်၊ လတ်လတ်ဘဝမှာ အတိတ်ဆိုတာ လုံးဝပျောက်ကွယ် သွားပါပြီ၊ ပြန်ပြီးဆုံစရာလဲ မရှိတော့ပါဘူး၊ ကိုအောင်ကသာ’

'သြော် ကိုအောင်တဲ့လား'

အောင်သည် သူ့ကို ကြင်နာစွာပွေ့ဖက်လေသည်။ ပြီးတော့လည်း မွဲလေးပါ မြုပ်ကွယ်သွားအောင် နှုတ်ခမ်းအစုံကို ငုံ့၍ နမ်းသည်။

အမျက်ဒေါသ သင့်စေသော အချစ်၏ အဆိပ်အတောက် ဟူသမျှသည် အောင် ဝမ်းထဲသို့ သက်ဆင်းသွားလျှင် ကောင်းလေစွ။

+ + +

o

ကိုတင့်ဝေကိုယ်တိုင်က လာရောက်ခေါ်ငင်သည်ဆိုတော့လည်း အောင် ငြင်းပယ်၍မသင့်။ ပြီးတော့ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှ ပြောင်းရွှေ့လာသူ တစ်ယောက်ကို အထိုက်အလျောက် အကူအညီပေးသင့်ပါလျက် မပေးခဲ့မိသည်ကိုလည်း ဝတ္တရားပျက်ကွက်ခဲ့မိသည်ဟု ထင်၏။ ထို့ကြောင့် တကူးတကနဲ့ ဖိတ်ခေါ်ကမ်းလှမ်းလာသည်ကိုတော့ သွားဖို့သင့်နေသည်။

ချောက သူဝယ်ထားသော ခြံနှင့်အိမ်သို့ အောင်နှင့်တကွ ကိုတင့်ဝေတို့ ဇနီးမောင်နှံကိုပါ ဖိတ်ခေါ်ထားခဲ့သည်။ နွေကုန်မှ ရှိသမျှ ခြံမြေ ပစ္စည်းအားလုံးကို စုပြုံရောင်းချပြီး ပြန်ဝယ်ရတီသည် ဆိုသည်တိုင် ချော၏ ခြံဝန်းလေးသည် နေချင့်စပွယ်။ အိမ်မှာ ခပ်သေးသေး ရိုးရိုး ပျဉ်ထောင် ပျဉ်ကာ၊ မိသားစုနေရုံသာ။ ခြံထဲတွင် ပျိုးလက်စ ချဉ်ပေါင်ပင်များကို မြင်နေရသည်။

ချော၏ အစ်ကိုဆိုသူသည် အဆွေခင်ပွန်းကောင်း ဝိသဝါဏ သည်။ အသားညို၍ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းရှိပုံသည် မိန်းမသား

တို့ အားကိုးထိုက်သည့်ပုံမျိုး။ စကားပြောလျှင် ဟောဟောခိုင်းခိုင်းမို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံ၍ရသည်။

‘စားကြပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ညီမကတော့ ခင်ဗျားတို့အကြောင်း ခဏခဏ ပြောတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ခေါ်လွန်းလို့သာ လိုက်လာရတယ်၊ ကိုယ့်အရပ်ကို မစွန့်ချင်လှဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဟိုမှာ ကလဲ လုပ်လို့ကိုင်လို့ အဆင်မပြေတော့တာနဲ့လေ’

ကြမ်းတမ်းတုတ်ခိုင်သော လက်မောင်းနှစ်ဘက်သည် ကြွက် သားပြိုင်းပြိုင်းထလျက်။ အောင်သည် သူ၏ ဖြူဆွတ်သေးကွေးသော လက်နှစ်ဘက်ကို စားပွဲအောက်တွင် ဝှက်ထားမိသည်။ သို့သော် ချော၏ အစ်ကိုသည် ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် တစ်ဝက်မျှ ပိုမိုအိုစာ နေသည်ဟု အောင်က ထင်မိလေသည်။

‘အစ်ကိုကလေ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းနည်းလို့ ငြီးငွေ့နေ တာ၊ ကိုတင့်ဝေတို့ အောင်တို့က မကြာမကြာလာနော်၊ ကျွန်မလဲ အလုပ်က မရသေးတော့ အားနေဦးမှာ’

ချောသည် အိမ်ရှင်မကြီးတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်အပြည့်ဖြင့် အောင်တို့ကို ထမင်းမြိန်အောင် ကျွေးလေသည်။ ကိုတင့်ဝေ၏ သားနှင့် ချော၏ သားငယ်တို့သည် အပေါင်းအသင်းဖွဲ့ကာ ပြေးလွှား ဆော့ကစားနေကြ၏။ အောင်က ကိုတင့်ဝေ၏ သားကြီးကိုကြည့်ကာ ပုခက်လွှဲရင်း စကားပြောခဲ့သော ပုရွက်ဆိတ်ကုန်းရွာလေးမှ ချစ်စရာ နေ့တစ်နေ့ကို သတိရလိုက်မိသည်။

‘ဘာတွေစဉ်းစားနေလဲ စားလေ’

အောင်က ထမင်းကို တို့ကာဆိတ်ကာ စားသည်။ ချော၏ အစ်ကိုကမူ ‘ညှည်သည်တွေချည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်စားကြဗျာ’ ဟု ဆိုကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းသွားလေသည်။

‘ဪ လူ့ဘဝကြီးက ဆန်းကြယ်သားပါလားလို့ တွေးနေမိ တာပါ’

ချော၏ မျက်နှာသည် ညှိုးသွား၏။ မိုးမခကိုကြည့်ကာ ခပ်ယုံယုံပြုံးပြသည်။

‘အင်းပေါ့လေ၊ ကိုသက်အောင်တောင်မှ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်ဖို့ ရေနန်အသင့် ကြာအသင့် ဖြစ်နေပြီပဲ’ မိုးမခက ချောကို ဝင်ရောက်ကယ်တင်သည်။

‘ထမင်းစားရင်း စကားပြောရင် အစာမကြေဘဲ နေမယ်ကွာ’ ကိုတင့်ဝေက ထမင်းလုတ်ကို သွင်းကာ ပြောလိုက်သည်။

ချောသည် ဘေးမှရပ်ကာ အောင်တို့ကို ပြုစုနေလေသည်။ ချော၏ ညိုညိုတုတ်တုတ်ခန္ဓာကိုယ်လေးသည် အောင်အပါးမှာ ရပ်လျှောက် မျက်ဝန်းနက်နက်လေးသည် အောင်ကို မောင်ငယ်တစ်ယောက်သဖွယ် ကြည့်ရှုနေသည်။ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ခပ်ထည့်ထည့်ထည့်ထည့် ဟင်းများသည် လျှံထွက်လှစေမိန်း။ စားသာစားရသည်။ မိတ်ဆွေနှစ် ဝိုင်းဝိုင်းနိုင်နိုင် မရှိလှ။ ပန်းကန်ထဲမှ ထမင်းတစ်ဝက်ကို အောင်က ဖြင့်ပင် ချန်ကာ လက်ကိုဆေးလိုက်သည်။

‘ဧည့်သည်တွေ ထမင်းစားပြီးရင်စားဖို့ သင်္ဘောသီချင်းတစ် ဝယ်၊ စားလေဗျာ မမြိန်ဘူးလား’

အောင်က ရေတစ်ခွက်ကို မျှော၍ချလိုက်ပြီး ‘ထမင်းစား ပါတယ်’ဟု ညာလိုက်ရသည်။

‘အစ်ကိုကော မစားသေးဘူးလား’

ချော၏ နူးညံ့သောအသံ။

‘မဆာသေးလို့ပါ’

‘အစ်ကိုကတော့ ဒီလိုပဲ၊ အလုပ်လုပ်နေရရင် ထမင်းစား ဟင်းမေ့၊ ဒါကြောင့် မိုက်အောင်အောင်နေတာ၊ သင်္ဘောသီချင်း

အောင်ဆီမှာ အပ်ရမယ်၊ ဆေးလေး ဘာလေး ကုပေးပါဦး အောင် ရယ်

ချော၏ စကားလုံးများသည် ချောမွေ့လွန်းလေစွ။ မိန်းမတို့ သည်ကား ဣန္ဒြေလည်း ကောင်းလှပေ၏။ ဟန်ဆောင်လည်း ကောင်းလှပေ၏။ အရာရာတိုင်းသည် သူတို့၏ ပဉ္စလက်နည်းပညာ များတွင် အဝင်ခွင့်ကျ ရှိလွန်းလှချေသည်တကား။

+ + +

မိန်းမတို့၏ သဝဏ်တို့စိတ်ကို အောင် နားလည်သင့်သလောက် နားလည်ပါ၏။ သို့သော်လည်း တင်စုလတ်က နေရာတကာ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်ရှိခြင်းကို အောင် ဖုံးရိမ်၏။ ပြီးတော့ ကိုယ့် အကြောင်း လည်း ကိုယ်သိသည်။ အောင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်လျှင် မည်သည့်အခါမျှ မပြတ်သားတတ်။ ပြီးတော့လည်း အောင် ဆုံးဖြတ် လိုက်တိုင်း အရာရာသည် အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်ရသည်။ အောင် မို့လို့ တစ်စုံတစ်ခု ပြုမိလျှင် အကျိုးထက် အပြစ်ကိုသာ ခံစားရတတ် လေသည်။

ယခုလည်း အောင်ဘက်ကတော့ ခိုင်လုံသည်။ တင်စုလတ်သည် သူချစ်သူ။ ချောသည် သူ့မိတ်ဆွေ။ ထို့ကြောင့်လည်း တင်စုလတ်ကို ချစ်၍ အလိုလိုက်ရသည်နှင့်အမျှ ချောကိုလည်း မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ ကူညီရမည်။ အောင် အတွက်တော့ အပြစ်ကျူးလွန်သည်ဟု မထင်မိ။ ထို့ကြောင့်လည်း ချောတို့မိသားစု ရန်ကုန်မြောင်းလာသည်ကို တင်စုလတ်ကို မပြောမိ။ ပြောစရာလည်း မလိုဟု အောင် ထင်၏။ ချော၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့်ပင် တွေ့ဆုံ မိတ်ဆက်ပြီးပြီ။ ထို့ကြောင့် အောင်သည် ရိုးသားသည်ဟု မိမိ

ကိုယ်ကို ယုံကြည်၏။ ထိုယုံကြည်ချက်ဖြင့် ချောအတွက် လိုအပ်သော ဆေးဝါးနှင့် အိမ်သုံးပစ္စည်းအချို့ကို လိုက်လံဝယ်ယူပေးရန် တာဝန်ယူ မိသည်။ အပြန်တွင် လတ်လတ်ဆီသို့သွားမည်။ လမ်းလည်းကြိုသည်မို့ အမှတ်(၁၇) ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ အတူတူတက်ခဲ့သည်။ ကံကောင်း ချင်၍လား ကံဆိုးချင်၍ပဲလားမသိ။ ရှေ့ဆုံးခုံတန်းသည် လွတ်၍ နေသည်။ ချောကို ဦးစားပေးသောအားဖြင့် ပြတင်းပေါက်နားမှာ ထိုင်စေလျက် အောင်က သူ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ အထုပ်အပိုးများကို လက်တစ်ဘက်ကသိမ်းရင်း အကြွေထုတ်ရန် ဟန်ပြင်နေသော ချော၏လက်ကို ဘေးသို့ဖယ်၍ အင်္ကျီအိတ်မှ အကြွေကို နှိုက်ကာ ကားခကို အလျင်အမြန် ပေးမိသည်။ အောင် လက်တစ်ဘက်သည် မြှောက်လျက်သား။ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးအစုံကို တွေ့လိုက်ရ၍ တစ်ကိုယ်လုံး လောင်မြိုက်သွားသည်သို့ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

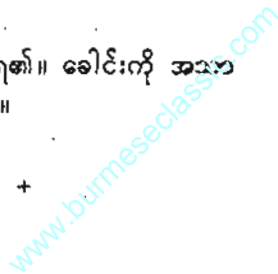
တင်စုလတ်သည် သူ့ကို တစ်ချက်သာ ကြည့်သည်။ မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားလေသည်။ ချောသည် အခြေအနေကို မသိသေး။ အပြင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ငေးမောနေသည်။ အောင်က နေရာမှ ထမည့်ဟန်ပြင်၏။ တင်စုလတ်သည် ကားနောက်ပိုင်းသို့ အတင်းတိုးဝင်သွားလေသည်။ အောင်သည် ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်ကာ ခုံတန်းပေါ်တွင် ကိုးရိုးကားရားဖြစ်နေသည်။

‘အောင် ဘာဖြစ်လဲ ထိုင်လေ’

‘ဘာ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး’

သက်ပြင်းရှည်နှင့်အတူထိုင်ချလိုက်ရ၏။ ခေါင်းကို အသာ ယမ်းမိသည်။ မိုးကို မီးလောင်ချေပြီတည်း။

+ + +

သဘောထားကို အတိအလင်း ကြေညာထားပြီးဖြစ်ပါလျက် ဤသို့ ပြုရက်သည်ကို နာကြည်းလှ၏။ ဘာမဆို စိတ်မြန်ကိုယ်မြန် မပြုမိဖို့ လတ်လတ်ကို သတိပေးခဲ့သည်မှာ သည်လို အရေးအခင်းမျိုးကို ကာကွယ်ဖို့ပင် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဒေါသမီးသည် တစ်ကိုယ်လုံးကို လောင်မြိုက်လျက် ရှိချေသည်။

ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ဆင်းတော့ သူ နောက်မှပါလာသည်ကို သိသော်လည်း လှည့်မကြည့်။ အပေါ်ထပ်သို့ ခြေကို ခပ်ပြင်းပြင်း နင်းကာ တက်ခဲ့သည်။ သူ့နောက်က ခပ်နွေးနွေး လိုက်လာနေ၏။ တံခါးဖွင့်ပေးသော မေမေ့ကို တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ပြန်ထွက်မသွားတော့။

‘သူ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားတယ်’
သူ အသံကိုကြားရသည်။ အခန်းတံခါးကို ထ၍ ပိတ်ပစ် သည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် မှောက်ချလိုက်၏။ ဒေါသကြောင့် တစ်ကိုယ် လုံး တုန်ယင်နေလေသည်။

‘သမီး တံခါးဖွင့်စမ်း၊ မောင်သက်အောင် ရောက်နေတယ်’
ပြန်မထူးမိ။ သူ့ အရုံးပေး၍ တပ်ခေါက်ပြန်သွားသည်ကို သိ လိုက်ရ၏။ သူ့ဘဝတွင် ဒုတိယချစ်သူကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကြည်းမိလေသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ သူ့ကို လတ်လတ် တိမ်းရှောင်၍နေခဲ့မိ သည်။ ယခုတော့ လတ်လတ်လည်း အလုပ်ရနေပြီမို့ အောင့်ကို ရှောင်၍ လွယ်သည်။ ရုံးအဆင်းတွင် လတ်လတ်ကို သူ့လာစောင့် သည်။ မသိဟန်ဆောင်၍ ကျော်လွှားခဲ့သည်။ ကြာတော့လည်း အောင်သည် စိတ်ပျက်အားငယ်စွာဖြင့် အိမ်ရှေ့တွင် တစ်နေကုန် ထိုင်နေတတ်လေသည်။

‘ညည်းကလဲအေ ဟိုက တောင်းပန်နေမင့်ဟာဘဲ၊ စကား လေးတော့ ပြောလိုက်ပါဦး’

မေမေက မနေသာ၍ ဝင်ပြောလာသည်။ သို့သော် လတ်လတ် စိတ်က ပြတ်သည်။ ဖေဖေပြန်လာသည်နေ့တွင်မှ ပြဿနာက တစ်မျိုးတစ်ဖုံဖြစ်သွားရသည်။ ဖေဖေက အောင်နှင့် လတ်လတ် လက်ထပ်ရေးကိစ္စကို ဝင်ရောက်ဆွေးနွေးသည်။ ဖေဖေသည် လတ်လတ်တို့ ပြဿနာကို မသိ။ ထို့ကြောင့် လူကြီးပီပီ စကားဆို လေသည်။

‘မောင်သက်အောင်လဲ အလုပ်က ဘယ်တော့ရမယ်မသိ၊ တော်ကြာ နယ်ကိုရောက်ချင်ရောက်မယ်၊ သမီးကလဲ အလုပ်ရပြီ ဆိုတော့ အချိန်တော့ သိပ်ဆွဲမနေကြနဲ့ပေါ့’

သမီးရှင်က စတင် စကားဆိုလာသည်ဆိုတော့ အောင် မျက်နှာသည် အားနာနေဟန် ရှိလေသည်။

‘အို ဖေဖေကလဲ သမီးတို့ချင်း မပြေလည်သေးလို့ပါ၊ အဲဒီ ကိစ္စ ဖြည်းဖြည်းပေါ့’

လတ်လတ် ဘာကိုဆိုလိုမှန်း ဖေဖေ သိဟန်မတူချေ။ လတ်လတ်ကမူ ဖေဖေ ရှေ့တွင် သူ့ကို လက်ခံစကားပြောနေရ၍ မျက်နှာထားက တင်းနေသည်။

‘လတ်လတ် အောင်နဲ့ အပြင်ခဏလိုက်ခဲ့ပါ’
‘ဘာလုပ်မလို့လဲ မလိုက်ချင်ဘူး’

လတ်လတ်က နောက်ဖေးဝင်သွားသော ဖေဖေမကြားအောင် အသံကိုအုပ်၍ ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် ပြောစရာရှိလို့’
အောင်က အသံကို မြှင့်သည်။
‘ပြောစရာရှိ ဒီမှာပြော’

‘မဖြစ်ဘူး၊ သေသေချာချာ ဆွေးနွေးရမယ်’

အောင့်အသံတဖြည်းဖြည်းကျယ်လာ၍ ဖေဖေ ထွက်မလာခင် လတ်လတ် ထလိုက်ခဲ့ရသည်။ ကန်ဘုံလမ်းမပေါ်တွင် လူရှင်း၍ နေလေသည်။ လတ်လတ်သည် လမ်းလျှောက်ရင်းမှ တွေ့သမျှ ကျောက်ခဲများကို ကန်ကျောက်ပစ်ခဲ့သည်။

‘လတ်လတ်’

လတ်လတ်သည် စူးရှသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အောင့်ကို မော်ကြည့်၏။ တစ်စုံတစ်ခုကိုပြောရန် နှုတ်ခမ်းကိုပြင်လိုက်သည်။

‘အောင့်ကို စိတ်ဆိုးလိုတော့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို မဖျက်ပါနဲ့’

လတ်လတ်ရယ်။

အောင့်မျက်နှာသည် ညှိုးနေလေသည်။ လတ်လတ်က ဘာမျှမပြောဖြစ်တော့ဘဲ ခေါင်းကိုင့်ကာ ဆက်လျှောက်သည်။ ဆရာအတတ်သင်ကျောင်းကို လွန်ခဲ့လေသည်။

‘အောင်လေ လတ်လတ်မကြိုက်တာကို နောက် မဖြစ်စေရပါဘူး၊ လတ်လတ် အောင့်ကို စကားမပြောတာ လေးရက်ရှိသွားပြီ’

လတ်လတ် မျက်နှာထားသည် အနည်းငယ်ပြေလျော့လာသည်။

‘ဒီမှာ ကိုအောင်၊ လတ်လတ်ဟာ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ခွင့်မလွှတ်တတ်ဘူး၊ ခွင့်မလွှတ်ချင်ဘူး၊ ကိုအောင့်ကို လတ်လတ် အမုန်းကြီးမုန်းရတဲ့ဘဝမျိုး မရှောက်ပါရစေနဲ့၊ ဒါဟာ လတ်လတ်ရဲ့ နောက်ဆုံးစကားပါ’

‘ကောင်းပါပြီ လတ်လတ်ရယ်’

စုစုရားလတ်၏ နှုတ်ဖျားမှ ခွင့်လွှတ်စကားသည် မပျော့ပျောင်းလှသည့်တိုင် အောင့် မျက်နှာသည် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြစ်၍သွားလေသည်။

+ + +

ချောဆိုသော မိန်းမသားတစ်ဦးသည် သူ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ သူ့အပါးသို့ ပြန်ရောက်လာသည်လားဟု အောင် တွေးမိရချေပြီ။ တင်စုလတ်နှင့် ဇာတ်လမ်းစမည် ကြံကတည်းက ချောသည် သူ့အပါးသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့၏။ တင်စုလတ်နှင့် အတူယှဉ်တွဲနေသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ချောသည် ဘေးမှ အရိပ်သဖွယ် ကပ်ငြိနေလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ တင်စုလတ်ကို သူ့ အပြေအလည်ရှင်းပြပြီးပြီ။ ချောသည် ယခုအချိန်တွင် အိမ်ထောင်ရက်သားကျနေသော မိန်းမတစ်ယောက်။ ပြီးတော့ သားတစ်ယောက်ကို ပြုစုထိန်းကျောင်းနေရသော မိခင်တစ်ဦး။ ချောသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သူ့ဘဝတွင်းသို့ ဝင်ရောက်မလာနိုင်ပြီ။

သို့သော် တင်စုလတ်သည် သည်တစ်သက်မှာဖြင့် အောင့်အပေါ် နိုင်ကွက်ကောင်းကောင်းရနေပြီ။ အခွင့်သင့်တိုင်းဆိုသလို အောင့်ကို သူ ခန့်၏။ သံယောဇဉ်မကုန်သေး၍သာ သွားလာဆက်ဆံနေသည် ဟုလည်း စွပ်စွဲသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အောင်သည် ပါရမီရိပ်သာကို ခြေဦးမလှည့်ဘဲနေ၏။ ချောကမူ အရေးတစ်စုံတစ်ရာရှိတိုင်း အောင့်ကို အမြဲဆက်သွယ်နေလေသည်။

‘အောင်ရေ၊ မမသားလေး ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ ကိုယ်ပူပြီးတော့ အန်နေတယ်၊ အစ်ကိုကလည်း အပြင်ထွက်သွားတာ ခုထိပြန်မလာသေးဘူး၊ အောင်ရယ်၊ မမဘာလုပ်ရမလဲ အောင်အားရင် လာကြည့်ပေးပါဦး’

ယခုတော့ အောင့်တွင် ဆေးရုံတာဝန်မရှိ။ ထို့ကြောင့် နေ့ခင်းဘက်တွင် အား၍နေမည်ကို ချောက သိနေသည်။ အောင်သည် ညနေဘက်တွင်သာ ဆေးခန်းတစ်ခုတွင် ခေတ္တထိုင်သည်။ အားလပ်ချိန်ကို စာပုံနှိပ်တိုက်တွင်သာ အချိန်ဖြုန်း၏။ အချိန်အတန်ကြာ ပစ်ပယ်ထားခဲ့သော စာအုပ်လုပ်ငန်းကို ပြန်လှည့်သည်။

www.burmeseclassic.com

ထို့ကြောင့်လည်း မအားလပ်၍ပါဟု လုံးဝငြင်း၍မဖြစ်။ သို့သော် ဆေးအိတ်ကိုယူ၍မှ အောင် ဘယ်ကိုမျှ လိုက်မကုချင်။ ချောထို လာခဲ့ပါဟုလည်း မခေါ်ချင်။ ထို့ကြောင့်လည်း တယ်လီဖုန်းတွင်းမှနေ၍ မည်သို့မည်ပုံပြုစုပါဟု ညွှန်ကြားရလေသည်။ အချိန်မည်မျှကြာသွား သည်လည်း မသိ။

တယ်လီဖုန်းကို ချကာရှိသေး 'ကရင်' ဟူသော အသံကြောင့် ပြန်ကိုင်မိသည်။

'ပြောပါ ခင်ဗျာ'

'ကိုအောင် ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေလဲ'

အစမပျိုးဘဲ တဲ့တိုးမေလိုက်သံကြောင့် အောင်သည် လန့်ဖျပ်၍ သွားမိလေသည်။

'ဘယ်သူနဲ့မှ မပြောရပါဘူး လတ်လတ်ရယ်'

မိုင်ပေါင်းမည်မျှ ဝေးကွာသည့်နေရာကပင် လာသည်ဖြစ်စေ တင်စုလတ်အသံကို သူမှတ်မိ၏။ ပျော့ပျောင်းသည့်အခါတွင် အေး သလောက် နွဲ့သလောက်၊ စိတ်အဆင်မပြေလျှင် မပြေသလို မာကျောခက်ထန်ပြီး စူးရှပြတ်သားသည့်အသံ။ စုဖုရားလတ်၏ဟန်။

'လတ်လတ် ဘယ်ရုံးမှာလုပ်တယ်ဆိုတာ ကိုအောင် သိပါ တယ်နော်'

အောင် နားလည်ပါ၏။ တင်စုလတ်တို့ရုံးသည် တယ်လီဖုန်း ရုံးချုပ်။ တင်စုလတ်တာဝန်သည် အချိန်ပိုင်းနှင့်ဝင်ရသော တယ်လီဖုန်း အော်ပရေတာ။

အောင် သက်ပြင်းနိုးရှိုက်လိုက်သည့် အသံကိုပင်လျှင် တင်စု လတ် ကြားဟန်တူ၏။

'အချစ်ဆိုတာ ပေါင်းရသည်ဖြစ်စေ၊ မပေါင်းရသည်ဖြစ်စေ ထာဝရရှင်သန်ပြီး တွယ်တာမှုသံယောဇဉ် မပြတ်နိုင်တာမျိုးကို ခေါ်တာ လား ကိုအောင်ရယ်'

ယခုတော့ တင်စုလတ်အသံသည် ခန့်သံထက် ဝမ်းနည်းသံပင် ပါလာပြီလားမသိ။

'လတ်လတ်'

တင်စုလတ် ပြန်မထူးတော့။ တယ်လီဖုန်းကိုချသွားလေသည်။ ပြန်ခေါ်ပြီးလျှင်လည်း ဘာပြောရမည်ကို မသိသည့်အတူတူ တယ်လီ ဖုန်းကို ကျောခိုင်း၍ ထွက်ခဲ့မိသည်။ ပင့်ကူအိမ်နွယ်ယုက်ကို ဘယ်လိုဖျက်ရပါ

+ + +

အောင်နှင့် လတ်လတ်တို့ လက်ထပ်ရေးကို ဖေဖေ မေမေတို့ သည်လည်းကောင်း၊ အောင်ဖေဖေနှင့် မေမေတို့သည်လည်းကောင်း တွေ့ဆုံညှိနှိုင်းရန် ပြင်ဆင်နေကြလေပြီ။ အောင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း လတ်လတ်နှင့် အတူနေရန် အိမ်ရှာနေပြီဟုဆိုသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရင်တွင်းမှပြဿနာများသည်ကား ရှင်းလင်းခြင်း မရှိလှ။ အထူးသဖြင့် လတ်လတ်ရင်ထဲမှ ဘဝင်မကျနိုင်သည့် အချက်ကို ဖျောက်ဖျက်၍မရ။ အောင်သည်ကော၊ သူ့ရင်တွင် တစ်စုံတစ်ခုသော ဝိညာဉ်သည် မသိစိတ်သဘောဖြင့် ဝင်ရောက် ခိုအောင်း မနေနိုင်ဘူးလား။

လက်ထပ်ရေးကို အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်နိုင်သည်တိုင် နှလုံး သားထဲမှ အချစ်ကို မည်သူသည် အစီအစဉ်တကျထည့်သွင်းထားနိုင် မည်လဲ။ တစ်လောကလုံးတွင် လူသားတို့အား မည်သူ၏ အချစ်စစ် အချစ်မှန်သည် မည်သည့်တည်ပေ၏။ ထိုသူနှင့် ထိုသူတို့၏ ပေါင်းဖက်ပေးကြကုန်ဟူ၍ အချစ်ကို စောင့်ကြပ်သော အချစ်မှန်သား ရှိလျှင် ကောင်းလေစွ။

လတ်လတ်သည် အလုပ်လုပ်ရာတွင်ပင် စိတ်ဝင်လှစွာ စိတ်တိုင်းမကျသော လူ့ဘဝကိုသာ အပြစ်တင်မိလေသည်။ လတ်လတ်၏ ဝါသနာစီမံနှင့် အနုပညာနယ်ကို သက်ဆိုင်ခြင်း အတွက် အောင်ကိုအားထားမိခဲ့သည်။ ယခုတော့ အောင်သည် ကိုယ်တိုင်လည်း သိချင်းမဆိုတော့။ လတ်လတ်ကိုလည်း နှလုံးကန့်သတ်၍ပေးခဲ့သည်။ တေးဝတ်ရည်ကို လတ်လတ်ရော အောင်အားမရခဲ့သည်မှာ အမှန်။ သို့သော် အောင်သည် လတ်လတ်၏ အခြားအုပ်စုနှင့် စိတ်မချ။ အလွန်တစ်ရာ ရင်းနှီးသော တို့၏ The King အဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက်သီဆိုခွင့်ကိုပင် မရဘဲ ယခုအခါ ကိုတင့်ဝေသည်ပင် ကျော်ကြားသော စတီဂိုလီတေး

၉

အောင်ကို ချစ်မိခြင်းကိုက လတ်လတ်အမှား။ အောင်သည် တစ်ပင် မလဲမီ တစ်ပင်ထူချင်လျက်၊ တစ်ပင်ပျိုးပြီးမှ တစ်ပင်ကို ချိုးပစ်သည့် လူစား။ ပြီးတော့ မပြတ်သားခြင်းသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အကြီးမားဆုံး ချွတ်ယွင်းချက်ဟု လတ်လတ် ထင်၏။ အောင် ပြောသလို အတိတ်ကိုယ်စီ ရှိခဲ့ကြသည့်တိုင် လတ်လတ်တို့ဘက်က တော့ ရှင်း၏။ အောင်မှာမူ အရာရာသည် ပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမရှိ။ အောင်သည် လတ်လတ်နှင့် မတွေ့ခင်ကပင် မနိုင်ဇာတ်ကို ကခဲ့သူ။ ယခုလည်း ကြည့်။ ပြန်လည်ဆက်သွယ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘဲလျက် ရည်းစားဟောင်းတစ်ယောက်နှင့် အကြောင်း အပေါင်းသင့်နေသည်ကို မည်မျှပင် ရိုးသားပါသည် ဆိုစေကာမူ လတ်လတ် မယုံနိုင်။ မိန်းမအချင်းချင်း သိမ်ဖျင်းသည့်စကားဖြင့် မစွပ်စွဲလိုသည့်တိုင် ဟို အမျိုးသမီးကိုလည်း မကျေနပ်ချင်။ ကိုယ့်ခြံ ကိုယ့်အပင်နှင့် ဝေဝေဆာဆာရှိပါလျက် အဘယ်ကြောင့် သူများခြံမှ အသီးကို သူ့ခြံဘက် ကြွကျစေချင်ရပါလိမ့်။

တစ်ယောက် ဖြစ်၍နေလေပြီ။ လတ်လတ်အနေနှင့် စတီရီယိုတေးကို ဆိုခွင့်မရတောင်မှ တတ်နိုင်လျှင် အပြင်စတီရီယိုတွင် ကိုယ်ပိုင်အဖွဲ့နှင့် သီဆိုတီးမှုတ်ပြီး အသံသွင်းပြီးကာမှ မြန်မာ့အသံသို့ ပို့ချင်သည်။ သည်မျှလောက်တော့ ခွင့်ပြုသင့်သည် ထင်ပါ၏။

တစ်ချိန်က အောင်တို့သည်လည်း ဂီတနယ်ပယ်တွင် ထိပ်ဆုံးမှ မဟုတ်သည့်တိုင် အတန်အသင့်အောင်မြင်မှုရခဲ့သူများ ဖြစ်သည်ကို မငြင်းလို။ သို့သော် ခေတ်ရေစီးကြောင်းကို တားဆီး၍မရ။ မင်းမင်းလတ်တို့ စိုးပိုင်တို့ခေတ်၊ ကေဂျာနူးတို့ တင်မိုးခိုင်တို့ခေတ်၊ စိုင်းထီးဆိုင်တို့ခေတ်ကို ရောက်ခဲ့ပြီဆိုတာ အောင်လည်း အသိသား။ လတ်လတ်တောင်းဆိုချက်သည် မလွန်လှဟု လတ်လတ် ထင်လေသည်။

မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီဆိုတော့လည်း အရာရာကို ခွဲတိုက်ချင်စိတ် ပေါ်လာလေသည်။

မေမေကိုတော့ သီချင်းတိုက်စရာရှိသည်ဟုသာ လုံးထွေး၍ ပြောခဲ့သည်။ မေမေက 'မောင်သက်အောင် မလာဘူးလား' ဟု မေးသည်ကို မကြားလိုက်ဟန်၊ ဆောင်နေလိုက်၏။ တစ်နေရာရာတွင် ချိန်းထားသည်လိုလိုနှင့် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ အောင် စောစောလာမည်။ ကြိုကြိုက်လျှင်၊ အိမ်မှာ ထမင်းစားမည်။ 'လာပေစေ' ဟု ထွေးကာ ဝမ်းပင်သာမိသေး၏။ ဟိုတစ်နေ့က တယ်လီဖုန်းကိစ္စကိုတွေးကာ ဒေါသသည် မပြေတတ်သေး။

ထိုနေ့က လတ်လတ် တာဝန်ကျသည့်နေ့မဟုတ်။ လတ်လတ်သည် မိမိရုံးခန်းတွင်းမှ ဖုန်းဖြင့် အောင်ဆီကို ဆက်သည်။ အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ အောင်တို့ဘက်မှ ဖုန်းသည် လိုင်းမအားသေး။ ထို့ကြောင့် စိတ်မရှည်နိုင်လွန်း၍ အိတ်စ်ချိန်းခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးသော ကိုအောင်စိုးကို ပူဆာမိပြီ။

'အဲဒီနံပါတ်ကို ထောက်ပေးစမ်းပါ ကိုအောင်စိုးရယ်၊ စောင့်ရတာ ကြာလွန်းလို့'

သက်ဆိုင်ရာနေရာတွင်ပလပ်ထိုး၍ဆက်လိုက်လျှင် တစ်ဘက်မှ အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေသည်များကို အားလုံးကြားနိုင်သည်သာ။ သို့သော်လည်း ဤသည်မှာ မလုပ်စကောင်း။ စောင့်စည်းရမည့် ဝတ္တရားက ရှိသည်။

'ဟာ မဖြစ်ဘူး၊ သွားစမ်း သွားစမ်း' ကိုအောင်စိုးက သူ့ကိုနှင်ထုတ်သည်။ လတ်လတ်က မရမက ပူဆာသည်။

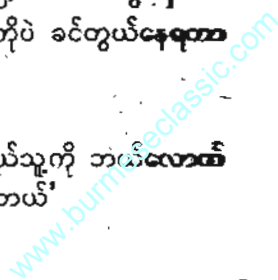
'သိပ်ခက်တာပဲဟာ၊ နေဦး ငါ နားထောင်ကြည့်ဦးမယ်' နားထောင်နေသော ကိုအောင်စိုး၏ မျက်နှာသည် တစ်မျိုးဖြစ်သွားလေသည်။ လတ်လတ်ဘက်ကို လှည့်၍ ပြောသည်။

'တင်စုလတ် နှင့် စိတ်ခိုင်ခိုင်ထား' ကိုအောင်စိုးသည် လတ်လတ်တို့အကြောင်းကို သိပြီးသား။

'ကဲ ကိုအောင်စိုးရယ် လတ်လတ် နားထောင်ပါရစေ' လတ်လတ်က ကိုအောင်စိုးလက်မှ နားခွက်ကိုလှ၍ နားထောင်သည်။ တစ်ဘက်မှ သူ့ချစ်လှစွာသော ကိုအောင်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် အသံကို ကြားရလေသည်။

'မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မမချောရယ်၊ တော်ကြာ ကောင်းသွားမှာပါ' 'မမကတော့ ဒီဘဝမှာ ဒီသားလေးကိုပဲ ခင်တွယ်နေရတာ စိုးရိမ်ရတယ် အောင်ရယ်'

'သားလေးတင်ပဲလားဗျာ' 'မခနဲပါနဲ့အောင်ရယ်၊ မမချော ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လောက် ခင်တွယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မမကိုယ်မမ သိပါတယ်'

‘ဒါပေမယ့် ဘာမဟုတ်တာလေးတစ်ခုနဲ့ ကျောခိုင်းသွားတာ ကတော့’

‘မမ ရှင်းပြခဲ့ပြီပဲ အောင်ရယ်၊ ခဏလေးခဏလေး စိတ်ကောက် နေမိတာ၊ မူနေမိတာ၊ အို ဒီအကြောင်းတွေ ပြန်ပြောလို့လဲ ခုတော့ အပိုပါပဲ’

‘မမဘဝ အခြေတကျ ဖြစ်သွားတာ အောင်ဝမ်းသာပါတယ်’

‘အောင်ဘဝ အနာဂတ်ကလဲ စိုပြည်နေတယ် မဟုတ်လား’

‘အောင် ဆရာဝန်ဖြစ်လာတဲ့အတွက်တော့ မမချောကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘မလိုပါဘူး အောင်ရယ်’

‘မမ အောင်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လိုက်နော်၊ တော်ကြာ ကိုယ်ပူကျသွားမှာပဲ၊ အောင်မလာတာ ခွင့်လွှတ်နော်’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ အောင်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးလိုက် ပါ့မယ်၊ ဒါပဲနော်’

ဟင်း၊ အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ အောင် အသံက လည်း ပျော့လို့ပျောင်းလို့။ တစ်ဘက်ကလည်း ချွဲလို့ပျစ်လို့။ ကြည့် နေလိုက်ကြတာ။ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ဘဝမို့ အသည်းက နာပါတယ်ဟု ဖွင့်မပြောရုံသာ ကျန်တော့သည်။ သည်တော့လည်း လတ်လတ် စိတ်ဆိုးမိသည်မှာ လတ်လတ်အလွန်မဟုတ်ဟု ထင်၏။ အစကပင် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေနိုင်ပါလျက် မနေခဲ့။ အောင်ကိုကပင် သံယောဇဉ် မပြတ်နိုင်၍သာပေါ့။

လတ်လတ်သည် ရုံးမှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သန်းသန်းမေကို ၁၇ လမ်းတွင် ဝင်ခေါ်ရသည်။ တက္ကသိုလ်များ ပိတ်ထား၍ အေးစု မာလည်း မရှိ။ လတ်လတ်တွင် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်လည်း

မရှိတော့။ သန်းသန်းမေကို အဖော်ပြုကာ ‘ငွေစန္ဒာ’တေးသံသွင်းသို့ လာခဲ့သည်။ ငွေစန္ဒာတွင် ကျော်ဇင်ဦးနှင့် ချိန်းထားလေသည်။

ကျော်ဇင်ဦးသည်လည်း လတ်လတ်တို့ရုံးမှ မိတ်ဆွေတစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ သူသည် စတီရီယိုလောကတွင် နဲ့စပ်သူဖြစ်သည်။ လတ် လတ်ကတော့ ဘာရယ်လို့မဟုတ်။ စိတ်ကလည်း ထွေနေသည်မို့ သူများတစ်တွေ ဆိုကြတီးကြသည်ကို အပန်းပြေကြည့်ရန် လာခဲ့မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

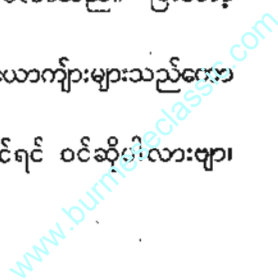
အသံလွှင့်ရုံခန်းမလို ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း မဟုတ်သည့်တိုင် သည်လိုနေရာမျိုးမှာ ပို၍ အလုပ်ဖြစ်နေသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ နေ့ရောညပါ မပြတ် အလုပ်လုပ်နေရသည်ကပင် ယနေ့ လူငယ်တို့၏ အနုပညာဗိဇ္ဇာနှင့် စိတ်အားထက်သန်မှုကို မည်သည့် အတားအဆီးနှင့်မှ ပိတ်ပင်၍မရကြောင်း ဖော်ပြလျက်ရှိလေသည်။

မြန်မာ့အသံအတွက် ကာလပေါ်တေးကိုပင် စိတ်ကြိုက် ဆိုကြ တီးကြ အသံသွင်းကြသည်။ ဘာပဲပြောပြော အချိန်လှ၍ အလုပ်လုပ် ကြရသော မြန်မာ့အသံမှာထက်တော့ ပို၍ အားရကျေနပ်ဖွယ်ရှိသည် မှာ အမှန်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ငွေအင်အားတော့ ပိုမိုတောင့်တင်းဖို့ လိုသည်။

သီးသန့် သီချင်းဆိုခန်းထဲမှ အမျိုးသမီးအဆိုတော်လေးကို ကြည့်ကာ လတ်လတ် အားကျ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကိုယ့်ဘဝ ကို မကျေနပ်သည့် စိတ်ကလေးများ ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ ကိုအောင်။

မိန်းမများသည် သဝန်တိုတတ်သလို ယောက်ျားများသည်လေး ခူမတိုတတ်ပါသလော။

‘လတ်လတ်လဲ ဒီလိုအပြင်မှာ ဆိုနိုင်ရင် ဝင်ဆိုပါလားဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကြိုဆိုလျက်ပါပဲ’

ကျော်ဇင်ဦးက သဘောရိုးဖြင့် ဖိတ်ခေါ်လေသည်။ လတ်လတ်က ပန်းပေါင်ကျနေသော ကျော်ဇင်ဦး၏ ဆံပင်ရှည်ရှည်များကို ကြည့်ကာ အောင့်ကို သတိရလာသည်။ မတွေးကောင်းသော အတွေးတစ်ခုကို တွေးမိလေသည်။

‘လတ်လတ်တို့ ပြန်မယ် ကိုကျော်ဇင်ဦး၊ ကိုကျော်ဇင်ဦးက ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ’

‘ကျွန်တော်လဲ ခုပဲပြန်မှာပဲ၊ ဥက္ကလာကိုလေ’

လမ်းကြိုသားပဲ ဟူသောအတွေးဖြင့် အတူတူ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဘုတ်စံကားမှတ်တိုင်မှာ သန်းသန်းမေနှင့် လမ်းခွဲကြသည်။ လတ်လတ်ဘယ်လိုအကြံအစည်နှင့် ပြန်သွားသည်ကို သန်းသန်းမေက ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

လတ်လတ် အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကားပေါ်မှ အဆင်းတွင် လမ်းထိပ်မှတ်တိုင်တွင် ခပ်ငုငုရပ်နေသော အောင်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ လတ်လတ်က ကားပေါ်မှ ကျော်ဇင်ဦးကို နှုတ်ဆက်ဟန် ပြုသည်။ အောင့် မျက်နှာသည် သုန်မှုန်လျက်။

‘လတ်လတ် ဘယ်သွားနေလဲ’

လတ်လတ်သည် ဣန္ဒြေမပျက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ အောင်က ဘေးမှ ပါလာသည်။ ကျောက်ပြားလေးများ စီထားသော လူသွားလမ်းလေးပေါ်တွင် လတ်လတ်က ခေါင်းကို မော်၍ လျှောက်လာ၏။

‘လတ်လတ် ဘယ်သွားနေလဲ၊ အောင်မေးတာ ဖြေပါ’

‘စိတ်ပြေရာပြေကြောင်း သွားရတာပေါ့ရှင်’

လတ်လတ်၏ မထေမဲ့မြင်အမူအရာနှင့် ခပ်ထေ့ထေ့စကားသံကြောင့် အောင် ပိုမိုလှုပ်ရှားသွားလေသည်။

‘လတ်လတ် သိချင်းသွားဆိုတယ်ဆို’

ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ညိတ်ပြလိုက်မိ၏။ ကလဲ့စား ချေချင်သည့်စိတ်က လွမ်းမိုးနေသည်။

‘လတ်လတ် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေလဲ’

တိုက်ခန်းလှေကားခြေရင်းကို လျှောက်လာကြလေသည်။ အပေါ်ကိုမတက်ဖြစ်ကြ။ လတ်လတ်က ရပ်၍ အောင့်ကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်သည်။

‘ဒီမှာ ကိုအောင်၊ ကိုအောင်ကို လတ်လတ် မပိုင်သလို လတ်လတ်ကိုလဲ ကိုအောင် မပိုင်သေးပါဘူးရှင်’

လတ်လတ်၏ မျက်နှာသည် ဆွဲ၍ ရိုက်ပစ်ချင်စရာ။ အောင့်ကိုယ်သည် ကရုဏာဒေါသဖြင့် တုန်လှုပ်၍ လာလေသည်။

‘လတ်လတ်ဟာ မိန်းကလေး၊ ပြီးတော့ ကိုအောင်က လတ်လတ်အပေါ် သစ္စာမဲ့တဲ့ အပြုအမူမျိုးကို လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လတ်လတ်ကို ကြောရရုံကြတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ လတ်လတ်ဟာ ကိုအောင် လက်ထပ်ယူမယ့် မိန်းကလေး၊ လတ်လတ်ကို ချစ်လို့ တန်ဖိုးထားလို့ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး လက်တွဲလာခဲ့တာ၊ ကိုအောင်ကို အရွဲ့တိုက်ပြီး ဘာမှ လျှောက်လုပ်မနေသင့်ဘူး’

လတ်လတ်သည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်လိုပင် ဟန်ပါပါခါးကိုထောက်ပစ်သည်။ အောင့် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍လည်း နှုတ်ခမ်းချွန်ချွန်ကို အားပြုကာ ရန်တွေ့မိသည်။

‘ဩ၊ သစ္စာမဲ့တဲ့ အပြုအမူမျိုးမလုပ်ဘူး မဟုတ်လား၊ သစ္စာမဲ့တယ်ဆိုတာ ဘာကို ခေါ်တာလဲ၊ လူကို သစ္စာမဲ့မှ မဲ့တာလား၊ အသည်းနှလုံးကို သစ္စာမဲ့တာကျတော့ကော၊ ကိုအောင်တို့ယုံကိုကိုယ် ပြန်မေးစမ်းပါ၊ လတ်လတ်ကို လက်ထပ်ယူလိုက်တာနဲ့ လတ်လတ်အပေါ်မှာ ကိုအောင် သစ္စာမပျက်ဘူးလို့ ယုံကြည်

သလား၊ ကိုအောင် အချစ် ကိုအောင် သစ္စာ ကိုအောင် အသည်း နှလုံးဟာ ဘယ်နေရာမှာ ကျန်ခဲ့သလဲ ပြန်ရှာကြည့်ပါဦး ဆရာဝန် ကြီးရယ်'

လတ်လတ်သည် အောင်အပါးမှ လှည့်ထွက်ကာ လှေကားထစ် များကို တစ်ထစ်စီကျော်၍ တက်လာခဲ့သည်။ အောင်သည် စကားလုံး လှလှသုံးကာ သူ့ကို မေးခွန်းထုတ်သွားသော လတ်လတ်ကို ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်ကာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

+ + +

ယခုတော့ တင်စုလတ်စကားကို အောင် စဉ်းစားရလေပြီ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်ပြီး လက်ထပ်ယူလိုက်လျှင် ထိုမိန်းကလေးအပေါ် မှာ တာဝန်ကျေသည်။ ကတိတည်သည်ဟု အောင် ယုံကြည်မိ၏။ ယခုတော့ တင်စုလတ်သည် သာမန် မမြင်နိုင်စွမ်းသော အကြောင်း အရာတစ်ရပ်ကို အမှတ်မထင် ဖော်ထုတ်သွားလေပြီ။ တင်စုလတ် သည်လိုစကားမျိုး ပြောလာသည်မှာ အကြောင်းမဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်။ သူ့တွင် ခံစားရချက်ရှိ၍သာ ဖြစ်၏။ တင်စုလတ်ရင်မှ ခံစားချက်သည် အကြောင်းယုတ္တိ ခိုင်လုံပေ၏တကား။

ယခုတော့ အရာရာကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ရပေမည်။ လူတို့သည် ကိုယ့်ဘက်က ခံစားရမှသာ ပြဿနာကို ကြီးကျယ်သည်ဟု ထင် တတ်ကြ၏။ ကိုယ်ခံစားရသည်မဟုတ်လျှင် သာမန် အသေးအဖွဲ့ ဟုသာ ယူဆတတ်စမြဲ။ ချောနှင့် သူတို့ ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်းသည် လူ့လောက၏ အကြောင်းတရားတစ်ရပ်မို့ ဘာမျှ ဆန်းကြယ်သည်ဟု သူ မထင်မိ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မိတ်ဆွေ အပေါင်း

အသင်းလို ပြောဆိုကူညီနေသည်ကိုလည်း ဖောက်ပြားသော အပြုအမူများဟု သူ့လက်မခံနိုင်။ သို့အတွက်ကြောင့်လည်း သူ့ဘက်ကတော့ မှန်သည်ဟု ယုံကြည်လေသည်။

သို့သော် လူ့လောက အဖွဲ့အစည်းမှ သတ်မှတ်ပေးထားသော စည်းမျဉ်းကို မကျော်လွန်ရုံနှင့် ပကတိ သန့်စင်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါမည်လား။ တင်စုလတ်ပြောသလို နှလုံးသားကို ပြန်ရှာရမလို ဖြစ်နေလေသည်။

ယခုတော့လည်း သူ့ကို အသိမပေးဘဲ တင်စုလတ် အိမ်က ထွက်သွားခြင်းအတွက် ဖြစ်ရသော ဒေါသသည် တဖြည်းဖြည်း ပြေသွားလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တင်စုလတ်ကိုသာ သူ့လက်ထပ်ရမည်။ တင်စုလတ်သည် သူ့ကို ဘဝကပေးသော ဘဝကြင်ဖော်တစ်ယောက်။ တင်စုလတ် အပေါ်တွင် လူ့စည်းမျဉ်းအရရော နှလုံးသားအရပါ သစ္စာမပျက်အောင် သူ ကြိုးစားရမည်။

တင်စုလတ် အမျက်ပြေရေးအတွက် အောင် အမှန်ပင်ကြိုးစားပါ၏။ တင်စုလတ် မသိဘဲနှင့်လည်း မည်သူနှင့်မျှ အဆက်အသွယ် မပြုပါဟု အောင် ကတိပေးမိသည်။ တင်စုလတ်ကလည်း အောင်ကို စိတ်တွင်းမှ မကျေနပ်လှသည်တိုင် ခွင့်မလွှတ်သာ လွှတ်သာ ခွင့်လွှတ်ပါလေသည်။ တင်စုလတ်ဘက်က ကြည့်မည်ဆိုတော့လည်း အောင်နှင့် တင်စုလတ်တို့သည် လက်ထပ်တော့မည့် ချစ်သူများအဖြစ် ရုပ်သိရွာသိ ဖြစ်နေကြပြီ။ အဆင်မပြေ၍ ကွဲကြသော် တင်စုလတ် မှာသာ ထိခိုက်မည်။ အရာရာကို နှလုံးသားနှင့်ချည်း ဆုံးဖြတ်၍ မဖြစ်။ တားဆီး ကန့်သတ်ထားသော အရာများကို မရုန်းသာသေး သမျှ လောကတွင် အဆင်ပြေအောင် နေရဦးမည် မဟုတ်လား။

တင်စုလတ်ကို သနားညှာတာစိတ်ဖြင့် အရာရာကိုလည်း အသိပေးဖြစ်သည်။ ချော၏ခင်ပွန်း ဆေးရုံတက်ရခြင်းနှင့် ပတ်သက်

၍လည်း တင်စုလတ်ကို အမှန်အတိုင်း သူဖွင့်ပြော၏။ တင်စုလတ်ကလည်း လိုအပ်တာတော့ ကူညီလိုက်ပေါ့ဟု တစ်ထစ်လျှော့သည်။ သို့သော် ချောနှင့် နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ရမည့် ကိစ္စတိုင်းတွင် တင်စုလတ်ပါ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေးလေသည်။

အောင်ဘဝတွင် မိန်းမသားတို့နှင့် ဗတ်သက်သံမျှသည် ရှုပ်ရှုပ် ထွေးထွေးချည်းသာ။ အောင်က မရှုပ်ပါဘဲနှင့် အဖြစ်အပျက်များက သူ့ဘာသာ ရှုပ်ထွေးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဖြေမိလေသည်။

+ + +

ခွင့်လွှတ်ခြင်းသည် မွန်မြတ်သောအလုပ်ဟု လတ်လတ် ယုံကြည်ပါသည်။ ချစ်လျှင် ခွင့်လွှတ်ရသည်ဆိုခြင်းကိုတော့ ကောင်းစွာ လက်မခံချင်။ လတ်လတ်ဘက်က ကြည့်လျှင်တော့ ချစ်ခြင်းသည် သဝန်တိုခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အောင်ဘက်မှ သေသေချာချာ တောင်းပန်လာပြီ ဆိုတော့လည်း ခွင့်လွှတ်ရတော့မည်သာ။ လတ်လတ်ဘဝသည် ယခုမှ အစကပြန်ပျိုး၍ ရတော့မည်မဟုတ်။ ဖေဖေမေမေတို့သည်ပင် လတ်လတ်တို့ လက်ထပ်ရေးကို အလေးထားဆောင်ရွက်နေပြီဆိုတော့ လတ်လတ်တို့နှစ်ယောက် ရန်ချည်းဖြစ်နေ၍လည်း မဖြစ်တော့။ အသည်းနှလုံးကိစ္စ အချစ်ကိစ္စကို ငြင်းကြံစတမ်းဆိုလျှင် တစ်သက်လုံးပင် ဆုံးအံ့မထင်။ ရှိစေတော့၊ လက်ထပ်ပြီးမှ ဆက်၍ ငြင်းကြရုံသာ။

ယခုတော့ အောင်ကလည်း လတ်လတ်အပါးမှမခွာ။ ရုံးများလျှင် လိုက်ပို့မည်။ ရုံးဆင်းလျှင် လာကြိုမည်။ အိမ်ကို ပို့ပေးသည်။ ဆေးတိုက်ကို ခေတ္တပြေးထိုင်ပြီး ပြန်လာတော့လည်း လတ်လတ်၏

အပါးမှ စေားလျက်။ သည်မျှ ယုယ ဂရုစိုက်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရှင့်အသည်းနှလုံး ဘယ်မှာလဲ ဟုလည်း မမေးရက်တော့ပြီ။ မမေးသင့်တော့ပြီ။

အောင်က ချောဟုခေါ်သော အောင်အဆက်ဟောင်း မမြထွေး၏ ခင်ပွန်း ဆေးရုံတက်ရသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အောင်က လတ်လတ်ကို ဖွင့်ပြောပြသည်။ မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားကာ ကူညီလိုက်ပါဟုလည်း လတ်လတ်က ခွင့်ပေးရ၏။ သို့သော် အောင် နောက်မှာတော့ လတ်လတ် လိုက်သွားဖြစ်သည်။ မမြထွေးသည် အကင်းပါးစွာပင် လတ်လတ်ကို ဦးစားပေး၍ စကားပြောလေသည်။

‘လတ်လတ်တို့ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ မမတော့လေ ဘာလုပ်ရမှုန်းကို မသိဘူး၊ အစ်ကို့ကို ရန်ကုန်ခေါ်လာမိတာမှားပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ရွှေကျင်မှာတော့ အမျိုးတွေရှိတာပေါ့လေ၊ ဒီမှာတော့ အားကိုးစရာ သိပ်မရှိဘူး’

လတ်လတ်သည် မမြထွေးကိုမကြည့်ဘဲ အောင် မျက်နှာကို ကြည့်ကာ နားထောင်မိသည်။ မည်မျှ ဟန်ဆောင်ထားသည် ဆိုစေကာမူ အောင်မျက်နှာက ညှိုးယောင်သမ်းနေသည်။

‘လတ်လတ်တို့ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါ့မယ် မမရယ်၊ ဒီမှာလဲ ကိုအောင် အသိမိတ်ဆွေ ဆရာဝန်တွေ ရှိသားပဲ’

လူနာသည် လတ်လတ်တို့ကို ကျေးဇူးတင်သော မျက်လုံးနှင့်သာ ကြည့်လေသည်။ အစာအိမ်ကို ခွဲစိတ်ထားရသဖြင့် အင်အားက နည်းသေးသည်။

‘ရွှေကျင်က အမျိုးတွေကို ခေါ်ထားသေးလား’

အောင်အကြည့်သည် ညင်သာ၏။ မမြထွေး၏ အောင်ကို မော်ကြည့်သော မျက်လုံးများသည် အားကိုးဟန်ပါသည်နှင့်အမျှ

သာမန်မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်စွမ်းသော အရောင်များ ပြိုးပြက်နေသည့် လတ်လတ် ထင်မိလေသည်။

‘အိမ်မှာလဲ အဖော်မရှိလို့ ခေါ်ထားရတယ်၊ အခု အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်’

လတ်လတ်က အားပေးစကား တဖွဖွပြောကာ၊ မမြထွေးက ကျေးဇူးတင်စကား တတွတ်တွတ်ဆိုကာနှင့် လူ့သဘာဝ ဟန်ဆောင် အပြုံးကိုလည်း ပြုံးခဲ့မိကြ၏။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း မပြောတော့ပါဘူး ဆိုသည့်တိုင် အောင်ကို နည်းနည်းတော့ ခန့်မိသေးသည်။

‘သူက ကိုအောင်ကို ခုထိ အောင်လို့ ခေါ်တုန်းပဲနော်’

‘ကိုအောင်ကို အိမ်သွားတွေကလဲ အောင်လို့ပဲ ခေါ်ပါတယ် လတ်လတ်ရယ်’

‘ခုနေ့များ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း မမြထွေးရဲ့ယောက်ျား သေသွားရင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ မသိဘူးနော်’

အောင်သည် မျက်နှာကို ပြင်ချိန်ရလိုက်ဟန်မတူ။ မျက်လုံးကို လတ်လတ်ဆီမှ ချက်ချင်းလွှဲပစ်လေသည်။

‘သူရွှေကျင်ကို ပြန်မှာပေါ့ လတ်လတ်ရယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ သူ့အမျိုးတွေ ခေါ်ထားပြီး အတူတူနေမှာပေါ့’

သာမန်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ အရေးကိစ္စကို ဆွေးနွေးဟန်ဖြင့် အောင်က ပြောလေသည်။

‘သူက ကိုအောင်ကို အားကိုးပြီး ရန်ကုန်ပြောင်းလာခဲ့တာ’

‘မဟုတ်ပါဘူး လတ်လတ်ရဲ့၊ တောမှာမနေချင်လို့ ပြောင်းလာကြတာပါ၊ ဒါ ထားပါလေ၊ လတ်လတ်ကလဲ ပြဿနာအလွတ် ပြန်ပြီ၊ ဒီအကြောင်းတွေ မပြောကြစတမ်းလေ’

အောင်သည် 'သုခုမ သတိရဟန်းဖြင့် လတ်လတ်၏ လက်ကို တင်းတင်းဆွဲဆုပ်သည်။ သူ့ဘေးသို့ထိုင်စေကာ နားနားကပ်၍ တိုးတိုးပြောသည်။

'အရေးကြီးတာက အောင်အချစ်ကို သံသယ ကင်းဖို့ပဲ၊ အောင်တို့ လက်ထပ်ပြီးရင် ခရီးထွက်ကြမယ်နော်'

နှစ်ဘက်မိဘများ၏ စေ့စပ်ဆွေးနွေးပွဲသည် အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံး သွား၏။ အဆင်မပြေစရာ အကြောင်းကလည်း မရှိ။ အောင်နှင့် တင်စုလတ်သည် နေနှင့်လ ရွှေနှင့်မြ ဆိုသလို လိုက်ဖက်ပြီးသား။ ဇာတ်ပညာချင်း ဝါသနာချင်းကလည်း ကိုက်ညီသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ကလည်း မေတ္တာသက်ဝင်နေကြပြီ။ လူငယ်တို့သဘောကို လိုက်လျောရသည် ဆိုစေကာမူ လူကြီးများဘက်ကလည်း ကန့်ကွက် စရာမမြင်။ သည်လိုတော့လည်း အစစအရာရာသည် အဆင်ပြေ၍ နေ၏။

လက်ထပ်ပွဲကိုတော့ အကျဉ်းရှုံး၍လုပ်ကြရန်ပင် ဆုံးဖြတ်ထား ကြသည်။ ရုံးတွင်လက်မှတ်ထိုးမည်။ နှစ်ဘက်မိဘများနှင့် ရင်းနှီးသူ အချို့ကို ညစာကျွေးမည်။ သမ္မတဟိုတယ်တွင် မင်္ဂလာညီညကို ထုန်းဆုံးစေမည်။ နောက်တစ်နေ့ လေယာဉ်ဖြင့် တောင်ကြီးသို့ ခရီး ထွက်မည်။ အစစအရာရာကို ကြိုတင်စီစဉ်ပြီးသား။

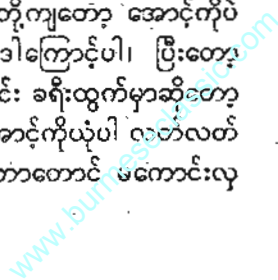
လက်ထပ်ရန် ခုနစ်ရက်ခန့်သာ လိုတော့သည်။ အောင်သည် တင်စုလတ် စိတ်ငြိုငြင်မှု မရှိစေရန် အစစအရာရာ ကြိုတင်ပြင်ဆင် ထားပါ၏။ စုပုရားလတ် မျက်နှာမညိုမှ မင်္ဂလာခရီးသည် ပြောငုံဖြူး

ပေမည်။ သို့သော် တင်စုလတ်ကို တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ရသည်။ ယခုရက်တွင်း ချော၏ ခင်ပွန်းသည်မှာ အားရစရာ အခြေအနေတွင် မရှိ။ အရေးထဲမှာ လူနာက ဆေးရုံက ဆင်းချင်သည်ချည်း ပြောနေ သည်။ ထို့အတွက် အောင်မှာ ကူညီဖျောင်းဖျပေးရ၏။ အားငယ်ကာ ကြံရာမရ ဖြစ်နေသော ချောကိုလည်း အားပေးစကား ပြောရသည်။ တင်စုလတ်သည် လက်ထပ်ရေးအတွက် ဝတ်စုံရွေးချယ်ရသည်ကပင် မပြီးပြတ်နိုင် မအားလပ်နိုင် ဖြစ်နေရ၍ ဆေးရုံကို အခေါက်တိုင်း မလိုက်နိုင်တော့။ သူ မလိုက်နိုင်၍ အောင်ကိုလည်း မသွားစေချင်။ သို့သော် အားကိုးရာမဲ့နေသော မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို အောင် မည်သို့ လျစ်လျူရှုနိုင်ပါမည်လဲ။

ထို့ကြောင့်လည်း တင်စုလတ်၏ ငြိငြင်မှုကို ခံရလေသည်။ 'ကိုတင်ဝေတို့ ကိုမြင့်မိုးတို့လဲ ရောက်နေသားပဲ ကိုအောင် ရယ်၊ သူတို့လဲ ယောက်ျားတွေပဲ အကူအညီပေးနိုင်ပါတယ်၊ ခုတော့ သူက အောင်မှအောင် ဖြစ်နေတာက ဘာသဘောလဲ'

လှပသော တင်စုလတ်နှုတ်ဖျားမှ သည်လိုအကျဉ်းတန်သော စကားမျိုးကို မပြောစေချင်။ သို့သော် သည်အချိန်မှာ တင်စုလတ်ကို ဝေဖန်လျှင် အိုးစားကွဲဖို့သာရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အောင်မှာ လေပြည်ထိုးရသည်။

'အောင်က ဆရာဝန်လဲ ဆရာဝန်ဖြစ်နေလို့ပါ လတ်လတ်ရယ်၊ လိုအပ်တဲ့ ဆေးဝါးတို့ ရောဂါအခြေအနေတို့ကျတော့ အောင်ကိုပဲ ယုံယုံကြည်ကြည် မေးမြန်းချင်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့်ပါ၊ ပြီးတော့ ကိုအောင်နဲ့ လတ်လတ် လက်ထပ်ပြီးပြီးချင်း ခရီးထွက်မှာဆိုတော့ ဝတ္တရားကျေအောင် လုပ်ပေးခဲ့ချင်လို့ပါ၊ အောင်ကိုယုံပါ လတ်လတ် ရယ်၊ တကယ်တော့ ဒါတွေကို ပြောနေတာတောင် မကောင်းလှ ပါဘူး'

တင်စုလတ်က တင်းမာနေသော မျက်နှာထားကို ချိုးနှိမ်၍ 'ဒီလိုဆိုလဲ သွားပေါ့လေ' ဟု စိတ်မပါဟန်ဖြင့် ဆိုသည်။

ထိုနေ့ညနေကလည်း အောင်တစ်ယောက်တည်း ဆေးရုံသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ချောသည် ခင်ပွန်းသည်၏ ဘေးတွင် အားငယ်စွာ ထိုင်၍နေလေသည်။ ယောက်ျားလူနာဘေးတွင် မိန်းမစောင့်ပေး၍ မရသည်မို့လည်း သူ့နာပြုဆရာမတစ်ယောက်ကို ငှားထားရသည်။ အောင်ရောက်တော့ ဧည့်ချိန်ကုန်ခါနီးပြီ။ လူနာအပါးတွင် ချောတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။

'ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ မမချော'

ချောသည် အောင့်ကို ဖျော့တော့စွာပင် မော့၍ကြည့်၏။ အောင့်ကိုယ်သည် အရေးတကြီးကိစ္စများကြားမှ ပြေး၍လာရသည်သို့ မောပန်းနေဟန်ရှိသည်။ ချောသည် အောင့်ကို စေ့စပ်သေချာစွာ ကြည့်၏။ ချော၏ မျက်လုံးများသည်ပင် အရောင်ဖျော့တော့၍ နေကြပြီ။ ပြည့်ဖြိုးသော ခန္ဓာကိုယ်သည်ပင် ချုံးကျသွားသည်။ လူနာသည် အသံကြား၍ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

'ကိုသက်အောင်လား'

'ဟုတ်တယ် အစ်ကို'

ချော၏အသံက ညင်သာသည်။ အောင်က လူနာ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို စမ်းကြည့်သည်။

'အဖျားရှိသေးလား'

ချောက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

'ကျွန်တော်ကတော့ ဆေးရုံက ဆင်းချင်ပြီဗျာ၊ ညီမ ဆေးရုံက အိမ်ကို ကူးသန်းနေရတာလဲ ပင်ပန်းတယ်၊ အိမ်မှာ နေပြီး ကုချင်တာပဲ။ ကိုသက်အောင်လဲရှိတယ် မဟုတ်လား'

အောင်က လည်ချောင်းကို ရှင်းလိုက်သည်။

'ဆေးရုံမှာနေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ သိပ်ဆင်းချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ထက်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ ဆက်သွယ်ပေးပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးခဲ့ပါ့မယ်လေ'

'အောင်က ဘယ်သွားမလို့လဲ'

ချောက အံ့ဩသလို မေးလိုက်သည်။ အောင်တို့ လက်ထပ်မည့် ကိစ္စကို ချောမသိသေး။ အောင်သည် ချောကို ပြောရမှာ ဝန်လေး နေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။

'ခရီးထွက်စရာရှိလို့ပါ။ ဆယ်ရက်လောက်ပါ'

သည်မျှနှင့်ပင် ချောမျက်နှာသည် အလွန်အမင်း အားငယ်သွားပုံ ရလေသည်။

'ကျွန်တော်တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ညီမကိုလဲ စိတ်မချပါဘူး။ အဘွားတို့ အမေတို့ဆုံးသွားတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မားမားမတ်မတ် ကျန်ခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်သာမရှိရင် ညီမဘဝလဲ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာ'

'အို အစ်ကိုကလဲ အစ်ကို ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ခုဆို ညီမနားမှာ ဒေါ်ကြီးတို့လဲ ရောက်နေပြီ။ ညီမ ဘာမှ ကသီလင်တမဖြစ်တော့ပါဘူး။ အစ်ကို ဆေးရုံမှာပဲနေနေ အိမ်မှာပဲ နေနေ ညီမ ပြုစုနိုင်တယ်၊ အစ်ကိုသာ နေကောင်းအောင် ကြိုးစားပါ'

လူ့ဘဝတွင် မိန်းမသားတို့၏ မှီခိုရာသည် ခင်ပွန်းသည်ပါကလား။ ယခုတော့ ချောအတွက် ချော၏ အစ်ကိုနည်းတူ အောင်လည်း စိတ်ပူမိလေသည်။ ချောသည် သူ့ဘဝတွင် သံယောဇဉ်အတွယ်ရဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်။ လတ်လတ်ပြောသလို နှလုံးသားကို သစ္စာမဖောက် မိစေရန် အောင် ကြိုးစား၍ ထိန်းလိုက်ရသည်။

'ညီမ ပြန်တော့လေ မှောင်နေပြီ။ ကိုသက်အောင် ညီမကို လိုက်ပို့လိုက်ပါ'

သူနာပြုဆရာမကလည်း သူတို့ကို ပြန်စေချင်ပြီ။ အောင်သည်
ချောကို ကားမှတ်တိုင်အထိတော့ လိုက်ပို့မည်ဟု စိတ်ကူးသည်။
ချောကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့ရမည်ကို အပြစ်တစ်ခု ကျူးလွန်ရမည်ကဲ့သို့
သူကြောက်ရွံ့နေလေသည်။ မလုံမလဲ ဖြစ်နေလေသည်။ တင်စုလတ်၏
စကားများကိုလည်း သူ ကြားယောင်နေသည်။ ချောသည် အောင်
ငေးမှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာပင် လိုက်ပါလာသည်။

'အောင် ဘာဖြစ်နေလဲဟင်၊ နေမကောင်းဘူးလား'
ချောက သူ့ကို ပြန်မေးနေရပြီ။
'ကောင်းပါတယ်၊ မမချောသာ နေကောင်းအောင် နေပါ။
တူနီထော် မမချော ဒုက္ခရောက်တဲ့အချိန်မှာ အပြည့်အဝ အကူအညီ
ပေးနိုင်တာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ'

ချောက အားနည်းစွာပင် ပြုံးပြသည်။
'တိစ္ဆမရှိပါဘူး အောင်ရယ်၊ လူ့ဘဝမှာ မထင်မှတ်တာတွေ
ဖြစ်ထိုင်များတော့ မမချောလဲ ခံနိုင်ရည်ရှိနေပါပြီ၊ အောင်ခုလောက်
အထူးတူညီတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်၊ ဪ ဒါနဲ့ အောင်
အိမ်သွားဖို့ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သွားမှာလဲ'

ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်၊ မတက်ဖြစ်ကြသေး။
'တောင်ကြီးကို'
အောင်က ခပ်လေးလေး ဖြေသည်။
'အလုပ်ကိစ္စနဲ့လား၊ လတ်လတ်ကောပါမှာလား'
ချော၏အသံသည်ပင် အနည်းငယ်လှုပ်ရှားလာ၏။
အောင်က ချောကို မကြည့်ဘဲဖြေသည်။
'လတ်လတ်ပါမယ်လေ၊ လတ်လတ်နဲ့အောင်နဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ
လက်ထပ်စော့မယ်၊ နောက်နေ့ ခရီးထွက်ကြမှာ'
'ဪ'

ချော၏ နှုတ်ခမ်းအစုံသည် မသိမသာ တုန်ယင်နေလေသည်။
'ကိစ္စမရှိပါဘူး အောင်ရယ်၊ အောင် မသွားလို့မှ မဖြစ်ဘဲ၊
စိတ်ချလက်ချသား သွားပါ၊ ကိုတင့်ဝေတို့လဲ ရှိသားပဲ၊ အစ်ကို
ဆေးရုံက သိပ်ဆင်းချင်ရင်လဲ အောင်ပြောသလို အိမ်မှာ ဆရာဝန်
တစ်ယောက်နဲ့ အပ်ပြီးကုမှာပေါ့၊ အောင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့
ဆက်သွယ်ပေးခဲ့လေ၊ နောက်ဆံမတင်းပါနဲ့ စိတ်ချသွားပါ'
သာမန်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို မှာပုံမျိုးနှင့် ချောက ကြိုးစား၍
သွက်သွက်လက်လက်ပြောသည်။ ကားတစ်စီးဆိုက်၍လာ၏။
'မမသွားမယ်၊ အောင် မလိုက်နဲ့တော့'
ချောသည် လျင်မြန်ပေါ့ပါးစွာပင် ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ တက်
သွားလေသည်။
အောင်သည် အချိန်အတန်ကြာအောင်ပင် နေရာတွင် ရပ်နေမိ
လေ၏။

+ + +

ယနေ့အဖို့တော့ တင်စုလတ်သည် အလှူစေတနာရှိ။ အောင်အတွက် တင်စုလတ်သည် ထာဝရ မြတ်နိုးသိမ်းဆည်းထားအပ်သည့် ပန်းလေး တစ်ပွင့်နယ် ဖြစ်၏။ တင်စုလတ်၏ သွင်ပြင်မူရာသည် ကလေးငယ် တစ်ယောက်လို ရွှင်လန်းတက်ကြွနေသည်။ တင်စုလတ်၏ အလှဆုံး အပြုံးကိုလည်း ယနေ့တွင်မှ ထူးထူးခြားခြား မြင်ရလေသည်။ သည်အပြုံးကို တစ်သက်လုံး မညှိုးနွမ်းအောင် စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်း ပေးရမည်မှာ အောင်ရဲ့ တာဝန်ပေပဲ။

ဟိုတယ်ခန်းထဲရောက်တော့ ငြိမ်းစိစိဖြစ်၍နေသည်။ တင်စုလတ် ရေချိုးရန် ပြင်ဆင်နေလေသည်။ နှစ်ယောက်လုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ် နေကြ၏။ နက်ဖြန် နံနက်စောစော လေယာဉ်ထွက်မည့်ဆိုတော့ အစစအရာရာ အသင့်ပြင်ဆင်နေရသည်။ လူ့ဘဝကို အခြေချရန် ပြင်ဆင်ခြင်းလည်း ဖြစ်တော့သည်။ တင်စုလတ် ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားမှ သူ အပြင်သို့ ခဏထွက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် တယ်လီဖုန်းက မြည်လာလေသည်။ ကိစ္စများကား ပြီးပဲ မပြီးပြတ်နိုင်။ အောင်

ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် တယ်လီဖုန်းနား လာခဲ့သည်။ သူ့မျှော်လင့်သလို ဖေဖေတို့ဆီမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုတင့်ဝေအသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ချောရဲ့ ယောက်ျား ညနေကပဲ ဆုံးသွားတယ်၊ ငါ မင်းရဲ့ ဧည့်ခံပွဲကို ရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ သိရတာ၊ အဲဒီအချိန်မှာတော့ မပြောသင့်ဘူးထင်လို့လေ’

မမျှော်လင့်သည့် အချိန်အခါတွင် ဖြစ်နေသည်မို့ အောင် ဘာပြောရမည်မသိ။ ရင်ကမူ တလှိုက်လှိုက်ခုန်တက်လာသည်။ သူ့တွင် ချောကို အားပေးရန် အချိန်မရှိတော့ပေ။

‘မင်းဘာမှ စိတ် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်နဲ့၊ တို့တွေအားလုံး စီစဉ်ပေးလိုက်မယ်၊ သွားစရာရှိတာ ဖြောင့်ဖြောင့်သွား၊ ဖြစ်သမျှ အကြောင်းပေါ့ကွာ’

ကိုတင့်ဝေက တယ်လီဖုန်းကို ချသွားလေသည်။ တင်စုလတ်သည် ရေချိုးသန့်စင်ပြီး၍ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ခပ်လျှော့လျှော့ခြိုကာ ထွက်လာသည်။

‘ကိုအောင် ဘယ်သူဆီက ဖုန်းလဲ’
တင်စုလတ်သည် အကင်းပါးသူပင်ဖြစ်လေသည်။ အောင်က တင်စုလတ်၏ ရင်ညွန့်လေးများကိုကြည့်လိုက်ရင်း ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြေလိုက်သည်။

‘ကိုတင့်ဝေဆီကပါ’
အောင်သည် တင်စုလတ်ထံပါးသို့ တိုးသွားမိလေသည်။
‘ဘာကိစ္စတဲ့လဲ’

တင်စုလတ်က သူ့မျက်လုံးများကို အလစ်မပေးဘဲ နှေးနှေး ကြည့်နေသည်။ အောင်က တင်စုလတ်၏ လက်မောင်းနှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့မျက်နှာကို တင်စုလတ်၏ ပခုံးကြားမှာ ငုံ့ထား လိုက်သည်။

‘မမြဲထွေးရဲ့ယောကျ်ား ဆုံးသွားပြီတဲ့’

အတတ်နိုင်ဆုံး အသံမှန်အောင် ကြိုးစား၍ ပြောလိုက်ရလေ
သည်။ တင်စုလတ်က သူ့မျက်နှာကို တွန်းဖယ်၍ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မရ။ အောင်သည် သူ
နှလုံးသားကိုပါ တင်စုလတ်နှင့် နီးကပ်သွားစေရန် တင်စုလတ်၏
ရင်ခွင်ကြားသို့ အတင်းတိုးဝင်နေလေသည်။

၁၆၊ ဩဂုတ်၊ ၁၉၇၆။

မိုးမိုး(အင်းလျား)

